ZIUA SE
APROPIE
ZIUA SE
APROPIE
MESAJ DE AVERTIZARE ŞI SPERANŢĂ A UNUI NATIV ISRAELIAN ASUPRA ZILELOR DIN URMĂ
AMIR TSARFATI
Traducere: Aurora Răzbici
Alfa Omega Publishing
2020, Timişoara
Publicată în original în limba engleză sub titlul:
The Day Approaching
Harvest House Publishers Eugene, Oregon 97408
www.harvesthpusepublishers.com
Copyright © 22020
Amir Tsarfati
Tradusă în limba română şi publicată cu autorizare.
Dacă nu există alte precizări, citatele biblice sunt luate din traducerea Dumitru Cornilescu a Bibliei.
Traducere: Aurora Răzbici
Corectură: Daniela Groza şi Mirela Peţan
Prelucrare grafică: Bianca Lazea
Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
Tsarfati, Amir
Ziua de apropie: mesaj de avertizare şi speranţă a unui nativ israelian asupra zilelor din urmă / Amir Tsarfati; trad.: Aurora Răzbici.
— Timişoara: Alfa Omega Publishing, 2020
ISBN 978 – 606 – 045 – 015 – 3
I. Răzbici, Aurora (trad.)
2
Versiunea în limba română: **Ziua se apropie**
Copyright © 22020 Alfa Omega Publishing
Editura: Alfa Omega Publishing
C.P. 1141, O.P. 8
300890 – Timişoara, România.
Tel/Fax: + (40) 256 – 284.912

E-mail: infoalfaomega.tv
Comenzi online: www.alfaomega.tv/librarie
ISBN 978 – 606 – 045 – 015 – 3
Copiilor mei, Ariel, Maayan, Elad şi Eilon.
Datorită vouă inima îmi e mândră şi viaţa plină. Vă iubesc.

Mulţumiri

În primul şi primul rând, vreau să îi mulţumesc lui Dumnezeu pentru credincioşia Lui pe parcursul vieţii mele. Înainte să mă fi născut, El m-a iubit profund şi a avut un plan pentru viaţa mea. Ce binecuvântare este să-l slujesc Mântuitorului în fiecare zi!

Vreau să-i mulţumesc soţiei mele, Miriam, şi celor patru copii ai noştri, a căror dragoste şi sprijin pentru mine nu au pălit niciodată, deşi Dumnezeu m-a trimis de multe ori departe de casă. Un soţ şi un tată nu ar putea fi mai binecuvântat decât sunt eu.

Vreau să mulţumesc echipei mele de la Behold Israel pentru dragostea, sprijinul şi dedicarea lor. H.T. Şi Tara, Mike şi Sharon, Gale şi Florene, Donalee şi Jeff, Andy şi Gail, Wayne şi Cyndie, Joanne, Nick, Kayo, Tina, Jason şi Shane – lucrarea nu ar fi fost ceea ce este astăzi fără parteneriatul vostru statornic.

Mulţumesc, Barry Stagner şi Rick Yohn pentru înţelepciunea şi înţelegerea voastră bogată a Cuvântului lui Dumnezeu.

Mulţumesc, Bob Hawkins Jr., Steve Miller şi echipei minunate de la Harvest House.

În cele din urmă, mulţumesc, Steve Yohn, că ai păşit în această călătorie alături de mine.

CUPRINS

Capitolul 1: Cât de curând 9
Capitolul 2: Pilda smochinului şi ultima generaţie 25
Capitolul 3: Intensificarea separării 41
Capitolul 4: O perioadă extinsă de 70 de săptămâni 55
Capitolul 5: Umbra cu bătaie lungă a Paştilor; 73

Capitolul 6: Umbra cu bătaie lungă a celorlalte sărbători 83
Capitolul 7: Priveliştea din Orientul Mijlociu 99
Capitolul 8: Priveliştea din Israel 115
Capitolul 9: Când cel care împiedică încetează să mai împiedice 127
Capitolul 10: Între timp, sus în cer. 143
Capitolul 11: Mileniul – începutul celor o mie de ani 157
Capitolul 12: Mileniul – Cine rămâne în zonă? 171
Capitolul 13: Mileniul – mai mult decât o lungă pauză 185
Capitolul 14: O privire asupra cărţilor 199
Note de final 215

Să ţinem fără şovăire la mărturisirea nădejdii noastre, căci credincios este Cel ce a făcut făgăduinţa. Să veghem unii asupra altora, ca să ne îndemnăm la dragoste şi la fapte bune. Să nu părăsim adunarea noastră, cum au unii obicei; ci să ne îndemnăm unii pe alţii şi cu atât mai mult, cu cât vedeţi că ziua se apropie.

EVRE110: 23 – 25

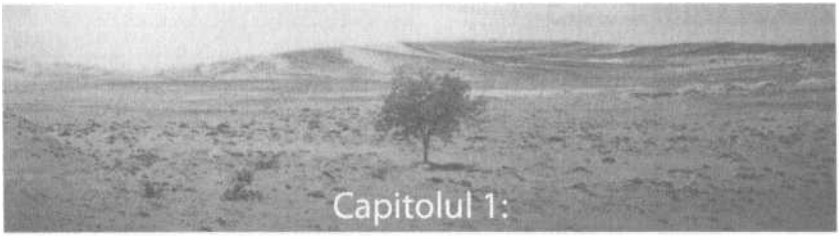

CÂT DE CURÂND

ÎN MULTE DIMINEŢI MĂ TREZESC, îmi torn o ceaşcă de cafea, apoi îmi iau Biblia şi merg pe veranda din spate. În timp ce mă aşez comod în scaunul capitonat urmăresc scena uluitoare dinaintea mea. Mile întregi de sol fertil colorat de recoltele îmbelşugate semănate în el. Deseori bate şi o briză uşoară de care păsările prădătoare profită la maxim ca să-şi vâneze prada speriată. Admirând această frumuseţe, adesea primul meu gând este: *Cafeaua este cea mai mare dovadă că există un Dumnezeu Creator.* Însă cel de-al doilea gând pe care-l am este cât de

incredibil este că, teoretic, în mai puţin de un deceniu-două, întreaga vale dinaintea mea se va umple de armatele multor naţiuni. Acestea se vor uni ca să mărşăluiască înspre sud şi să distrugă oraşul Ierusalim.

Vedeţi voi, acea privelişte minunată din spatele curţii mele este Valea Izrael, cunoscută şi ca Valea Meghido, cunoscută şi ca Valea Armaghedonului. Dacă voi vedea acele armate adunându-se, voi fi alertat să fac următoarele lucruri: în primul rând, voi şti că Israel a suferit deja un atac devastator – cel mai probabil de natură nucleară. Voi şti că s-a ridicat un lider mondial puternic, care va uni naţiunile pământului. Voi şti că pământul a fost devastat de cutremure şi foamete şi alte dezastre naturale. Voi şti că a fost construit un nou templu în Ierusalim. Şi voi şti că Muntele Măslinilor este pregătit să simtă picioarele Mântuitorului care se întoarce şi care va reveni în calitate de Rege al regilor şi Domn al domnilor.

De asemenea, voi şti că nu voi fi aici să văd aceste lucruri întâmplându-se. Dacă acele armate vor fi în vale, eu nu voi mai fi aici sus, sorbindu-mi cafeaua, bucurându-mă de privelişte. Deja voi fi în ceruri. Mă voi afla în prezenţa Mântuitorului, fiind răpit de El cu şapte ani în urmă. Şi mă voi pregăti să mă întorc încă o dată pe pământ alături de El. Aşadar, dacă plănuiţi să fiţi încă prin preajmă la finalul necazului, vă las cheile sub preş – ar trebui să fie o privelişte pe cinste.

Dumnezeu îşi pune planul în aplicare. Va veni curând o zi în care biserica va fi luată ca să-L întâlnească pe Iisus în aer. Va vèni o vreme în care Dumnezeu va disciplina poporul Israel într-un mod care îl va conduce în cele din urmă la pocăinţă. Şi va veni o zi în care cei care au respins darul fără de plată al mântuirii lui Dumnezeu vor suferi mânia Lui, din pricina păcatelor lor.

Nu ce-ul acelei zile este principala întrebare din această carte. Am abordat răpirea şi pe Anticrist în detaliu în cartea mea publicată anterior, *„Ceasul de pe urmă’.* Chiar dacă în *„Ziua se apropie”* vom aborda anumite evenimente din cadrul necazului cel mare, principala

noastră focalizare în cartea de faţă va cădea pe *când.*

Este timpul să fiu 100% sincer cu voi. Nu am nici cea mai mică idee care sunt ziua şi ceasul în care Iisus. Se va întoarce. Însă sunt într-o companie bună. Nimeni nu ştie ziua şi ora. Îngerii nu ştiu. Nici măcar Fiul lui Dumnezeu nu ştie. Iisus a spus: „Despre ziua aceea şi despre ceasul acela, nu ştie nimeni: nici îngerii din ceruri, nici Fiul, ci numai Tatăl" (Matei 24: 36). Tatăl are plănuit totul, minut cu minut, însă îşi ţine cărţile ascunse. Ce pot să vă spun este că, pe măsură ce văd evenimentele care se desfăşoară în lumea din jurul nostru, cred cu fermitate că ziua întoarcerii lui Iisus, se apropie cu mare viteză.

Nu ştiu voi cum sunteţi, însă eu abia aştept ziua în care-L voi vedea pe Iisus. Mă gândesc la ea. Îmi imaginez cum va fi. Studiez Scripturile ca să învăţ tot ce pot despre acea zi. Această tânjire de a-mi vedea Mântuitorul nu se regăseşte doar în inima mea, ci şi pe buzele mele. Cred că noi trebuie să ne proclamăm dorinţa ca Iisus să revină. Apostolul Ioan a scris în cartea Apocalipsa: „Şi Duhul şi Mireasa zic: Vino!", şi cine aude să zică: Vino!", şi celui ce îi este sete să vină; cine vrea să ia apa vieţii fără plată!" (Ioan 22: 17). Chiar Ioan şi-a exprimat dorinţa, când a spus: „Vino, Doamne Iisuse!" (versetul 20). I-aţi cerut lui Iisus să se întoarcă? V-aţi exprimat entuziasmul de a-L vedea şi dorinţa de a fi cu El pe vecie? V-aţi oprit vreun moment să vă închideţi ochii şi să vă imaginaţi cum va fi totul?

Imaginaţi-vă că vă aflaţi cu familia în jurul mesei. Sunteţi pe cale să luaţi prima îmbucătură din porţia minunată de spagetti bolognese gătite de soţia dumneavoastră, când simţiţi că ceva se întâmplă – o furnicătură, un sentiment de uşurare – şi, brusc, vă aflaţi în aer. Pe măsură ce vă înălţaţi împreună cu familia, abia aveţi timp să observaţi uimirea de pe chipurile lor, când un alt chip vă atrage atenţia. Îl recunoaşteţi instant, deşi nu l-aţi mai văzut niciodată. Este chipul lui Iisus, în glorie şi maiestate. Toate suferinţele, temerile, îngrijorările şi întristările din lume rămân în urmă, în bucătăria părăsită

de curând. Când veţi păşi în veşnicie, vă aşteaptă doar bucurie, pace şi fericire. Aceasta este răpirea. Nu este doar o poveste. Nu este un basm religios menit să ne facă să ne simţim bine. Este un eveniment real care că avea loc într-un timp real din lumea reală. Trebuie să recunosc că, pe măsură ce călătoresc pretutindeni pe glob, mă uimeşte cât de mulţi creştini din bisericile pe care le vizitez nu cred în răpire. Alţii, nu doar că nu cred în ea, ci şi au o atitudine de ostilitate faţă de aceasta. Nici măcar nu vor să audă de răpire.

Cu puţină vreme în urmă, vorbeam cu un prieten de-al meu care este pastor şi care mi-a spus că, mai degrabă decât să aştepte evenimentul domniei lui Hristos pe pământ, el crede că noi trăim acum în împărăţia lui Dumnezeu. El susţine că toate evenimentele din Apocalipsa au avut loc în anul 70 d. Hr, când Roma a distrus templul şi a măcelărit mii de evrei, a fost potolită mânia lui Dumnezeu. Nu mai este nevoie de judecată şi nici de iad. Domnul nostru îi va mântui în cele din urmă pe toţi. Am fost şocat să aud în ce mare înşelăciune se află acest pastor.

Trăim într-o vreme de mare anticipaţie privind întoarcerea cât de curând a lui Hristos, însă este, de-asemenea, o vreme de mare apostazie. Mulţi anticrişti există azi în lume, atât în afara biserici, cât şi în interiorul ei. În calitate de credincioşi, trebuie să cunoaştem adevărul planului lui Dumnezeu pentru omenire şi cum anume ne potrivim noi în acesta. Din această cunoaştere ne descoperim misiunea şi nădejdea.

DUMNEZEU VREA SĂ îl cUNOAŞTEŢI PLANURILE

Titlul acestui capitol este „Cât de curând”. Dacă aţi fost vreodată într-un tur pe care-l conduc, veţi recunoaşte imediat această expresie. Le spun aceste cuvinte celor care îşi termină de sorbit cafeaua sau caută pe internet următorul produs din lemn de măslin pe care să-l cumpere, în timp ce toată lumea îi aşteaptă în autocar de cel puţin 50 de ori pe zi. Adeseori sunt urmate de datul ochilor peste cap sau de indicarea ceasului meu. Dacă aceşti întârziaţi

şi-ar fi luat timp să privească în jur, ar fi înţeles că sunt singurii membri ai turului care s-au îndepărtat de restul grupului.

Dacă ne oprim să privim în jurul nostru, nu am putea să nu ne dăm seama că există un sentiment puternic de „cât de curând" în lume. Pentru mine este atât de evident, şi nu sunt singurul care simte asta. La începutul anului 2017, numărul căutărilor pe Google al „celui de-al treilea război mondial" a atins cel mai înalt nivel. Ce anume a stârnit această agitaţie? Combinaţia dintre creşterea activităţilor preşedintelui Donald Trump în Siria şi afacerile lui cu Coreea de Nord. Ambele situaţii s-au domolit de la acel moment de panică naţională, dar încă persistă acel sentiment că ceva semnificativ se întâmplă. Avem clădite în interiorul nostru o curiozitate referitoare la ce se va întâmpla în viitor şi un sentiment că felul în care arată acum lumea va avea un sfârşit.

Mare parte din curiozitatea aceasta izvorăşte din teama de necunoscut. Ziarele şi programele de televiziune non-stop îi bombardează constant pe cititori şi telespectatori cu motive pentru care să fie îngroziţi dacă preşedintele SUA face cutare lucru, sau Iran face cutare lucru, sau Coreea de Nord face ceva. Nu cu mult timp în urmă, un titlu din *The Telegraph* suna aşa „Lumea în pragul războiului termo-nuclear, Coreea de Nord punând la cale teste care l-ar putea întărâta pe Trump". Încercaţi să mai dormiţi bine după ce citiţi asta. Oamenii acuză creştinii şi Biblia că transmit negativism, când, de fapt, media este negativistă. În contrast, Hristos şi Biblia aduc nădejde. Hristos şi Biblia spun: „Da, în cele din urmă această lume va fi distrusă. Dar, lăsaţi-Mă să vă spun cum vă puteţi asigura zborul departe de aici, înainte ca asta să se întâmple."?

Dumnezeu vrea să îi cunoaşteţi planurile – cu privire la lume, la Israel, la biserică şi la voi înşivă. Vă interesează să cunoaşteţi adevărul? Atunci, trebuie să alergaţi la Cel care l-a pus la cale. El deja a scris ce are să se întâmple; doar trebuie să citiţi. De unde ar trebui să începeţi? Tot ce

trebuie să ştiţi despre ce urmează ne-a fost descoperit prin profeţii lui Dumnezeu.

Aceşti profeţi au fost personaje credincioase, dar totuşi tragice. Ultimul lucru pe care cineva voia să-l audă de la Dumnezeu era: „Ghici ce? Te aleg să fii profetul Meu”. Viaţa profeţilor era destinată să fie plină de chinuri, suferinţă şi durere. Şi totuşi, aproape fiecare dintre ei a ridicat mâna când Dumnezeu i-a chemat. Când El a întrebat: „Pe cine să trimit şi cine va merge pentru Noi?”, la fel ea Isaia, toţi au făcut un pas în faţă, spunând: „Iată-mă, trimite-mă!” (Isaia 6: 8)

În zilele noastre, toţi vor să fie profeţi. Bănuiesc că se datorează faptului că există câştiguri în a fi profet. Eu nu sunt profet. Vin dintr-o organizaţie non-profit. Profeţii din ziua de azi îşi spun părerile personale şi le numesc cuvinte din partea Domnului. Însă părerile oamenilor nu prea respectă standardele biblie pentru profeţii: „Fiindcă mai întâi de toate, să ştiţi că nicio prorocie din Scriptură nu se tâlcuieşte singură. Căci nicio prorocie n-a fost adusă prin voia omului; ci oamenii au vorbit de la Dumnezeu, mânaţi de Duhul Sfânt”. (2 Petru 1: 20 – 21) Când Ieremia, Isaia, Osea, Maleahi şi toţi ceilalţi profeţi au vorbit profetic, nu şi-au transmis propriile gânduri sau puncte de vedere. Profeţia izvorăşte din mintea lui Dumnezeu şi este rostită apoi prin gurile mesagerilor Săi aleşi.

Mesajul profetic al lui Dumnezeu – planul Lui pentru această lume – ne-a fost descoperit în Biblie. De la Geneza până la Apocalipsa, Dumnezeu îşi expune schiţa pentru veşnicie pas cu pas şi bucată cu bucată. În ciuda faptului că ne-a pus la dispoziţie 66 de cărţi de revelaţie, sunt mulţi oameni care iau ca ghid veşnic doar Noul Testament. Ei presupun că Vechiul Testament a fost potrivit pentru perioada lui, însă Iisus a venit şi a adus Noul Testament. Vechiul a fost perfect pentru iudei, însă noi suntem biserica. Cine îl vrea pe cel vechi, când îl putem avea pe cel nou şi îmbunătăţit?

Atât de mult din ce vrea Dumnezeu să ştim despre viitor se regăseşte în trecutul distant – înainte de biserică

şi de Noul Testament. Dacă ne limităm la Matei 24 – 25 şi la cartea Apocalipsa, vom avea doar o parte din poveste. În cartea Evrei citim că „După ce a vorbit în vechime părinţilor noştri prin proroci, în multe rânduri şi în multe chipuri, Dumnezeu, la sfârşitul acestor zile, ne-a vorbit prin Fiul” (1: 1 – 2). Dumnezeul care şi-a rostit adevărul prin Iisus şi prin autorii Noului Testament, este acelaşi Dumnezeu care a dat la o parte cortina scenei vremurilor din urmă prin profeţii Vechiului Testament.

Când citim cuvintele lui Maleahi sau Zaharia sau Osea, ştim că acestea provin din gura lui Dumnezeu. Profetul era doar omul de cuvânt. Poate el înţelegea foarte puţin din ce vedea şi din ce spunea. De fapt, în multe cazuri, astăzi înţelegem mai mult decât înţelegeau profeţii despre ce o să facă Dumnezeu aducând mântuire bisericii, disciplinându-i pe evrei şi turnându-şi mânia pe pământ. Şi tot mai mult din ce vedem în cărţile profeţilor şi în Noul Testament pare să indice că marea zi a Domnului se apropie mai mult şi mai mult.

VREMURILE ÎNAINTEAZĂ

Istoria înaintează, iar evenimentele care se apropie cu viteză pot fi împărţite în două categorii: cele referitor la care putem face ceva şi cele referitor la care nu putem face nimic. Majoritatea întâmplărilor din viitor se încadrează în cea de-a doua categorie. Când Îngerul Gabriel a venit la profetul Daniel, i-a spus ceea ce se va întâmpla sigur. El a zis: „Şaptezeci de săptămâni au fost hotărâte asupra poporului tău şi asupra cetăţii tale celei sfinte”. (Daniel 9: 24) Evenimentele despre care a vorbit Gabriel *vor* avea loc – au fost hotărâte. Puteţi încerca să împiedicaţi lucrările lui Dumnezeu, însă nu veţi avea mult succes. Imaginaţi-vă că un tren se îndreaptă cu viteză în direcţia voastră. Indiferent de cât de mult vă doriţi să-l opriţi, acest lucru nu se va întâmpla. Puteţi să vă proptiţi picioarele în pământ. Puteţi să strângeţi din dinţi. Puteţi striga la tren cu toată puterea: „Pe aici nu treci!” Dar, totuşi, în câteva clipe, trenul va trece peste voi şi veţi rămâne ca o plăcintă.

Dacă viitorul lumii ne scapă atât de mult de sub control, înseamnă că suntem condamnaţi de-a dreptul? Există ceva ce putem face ca să dobândim nădejde în planul măreţ al lui Dumnezeu? Cu siguranţă! Putem alege să-L urmăm pe Hristos ca Domn şi Mântuitor al nostru. Dacă facem asta, avem siguranţa că ne va lua cu El atunci când se va întoarce după biserica Lui.

Cu toate acestea, dacă alegem să-L respingem – sau chiar şi numai dacă ignorăm alegerea, ceea ce este acelaşi lucru cu a-l întoarce spatele – vom fi lăsaţi să experimentăm terorile judecăţii. Ce alegere simplă! Fie alegem viaţa veşnică, fie alegem moartea. Vom alege să scăpăm de mânia lui Dumnezeu, sau vom alege să experimentăm necazul şi să suferim o veşnicie întreagă departe de Creatorul nostru. Nicio altă decizie pe care am putea-o lua în viaţa noastră nu ne prezintă un contrast atât de puternic. Slavă Domnului că ne-a dat şansa de a-L alege! Dar ziua alegerii este azi.

De ce trebuie să fie azi? Deoarece timpul rezervat pentru alegeri s-ar putea să se încheie curând. Pe măsură ce urmărim ştirile, pare tot mai clar că zilele sfârşitului sunt aproape. Un semn important al faptului că ziua se apropie va avea loc în Siria. Isaia a profeţit că într-o zi Damasc va fi complet distrus: „Iată, Damascul nu va mai fi o cetate, ci va ajunge un morman de dărâmături” (Isaia 17: 1). Până de curând, majoritatea oamenilor din lume nici măcar nu au auzit de Damasc. Cei care au auzit îl cunoşteau sub denumirea de „Oraşul Iasomiei”, cu o minunată cultură istorică şi modernă, însă acum, aflându-se în centrul conflictului sirian, oraşul apare aproape în fiecare zi pe prima pagină din ziar. Pe măsură ce ostilităţile nu doar continuă, ci se intensifică, nu este greu să ne imaginăm o eventuală distrugere a acestui oraş antic.

Vremurile înaintează. Dumnezeu aranjează toţi jucătorii pe poziţii şi pregăteşte terenul. Un exemplu simplu al lucrării de logistică a lui Dumnezeu, despre care acum un deceniu nici măcar nu s-ar fi auzit, are legătură cu planurile pentru un proiect sub Marea Mediterană. Este

vorba de cea mai lungă conductă de apă din lume, care va porni din Israel şi va ajunge până în Italia. Această conductă va transporta spre Uniunea Europeană gaze naturale din zăcămintele de gaz descoperite de curând în Israel. Sună minunat, nu-i aşa? Da, dacă nu eşti din Rusia. Ceea ce Putin şi acoliţii lui văd este o naţiune impertinentă care le fură clienţii.

Rusia, a cărei economie deja este şubredă, nu-şi poate permite să piardă piaţa europeană şi nu va sta cu mâinile în sân urmărind cum îi este furat cel mai proeminent client.

Când privim la evenimentele actuale, trei adevăruri devin evidente. În primul rând, evenimentele despre care s-a profeţit în Cuvântul lui Dumnezeu încep să prindă formă în jurul nostru. Ideile şi planurile noi ale liderilor mondiali de azi au fost cunoscute şi comunicate de Dumnezeu cu 2800 de ani în urmă. Nu există nicio mişcare care să-L poată lua pe Dumnezeu prin surprindere. Nu există nicio strategie care să poată fi implementată fără ca El să fi ştiut despre ea. Împăratul Solomon a scris: „Inima împăratului este ca un râu de apă în mâna Domnului, pe care îl îndreaptă încotro vrea” (Proverbe 21: 1). Când preşedinţii şi împăraţii şi prim-miniştrii cred că îşi exercită propria putere şi autoritate, ei de fapt urmează călăuzirea lui Dumnezeu.

În al doilea rând, evenimentele de pe plan mondial sunt învăluite într-un nor de înşelăciune care îi ţine pe mulţi oameni în confuzie. Aceştia înghit minciunile proclamate de media şi politicieni. Un exemplu de ştiri false are de-a face cu atacurile chimice ale preşedintelui sirian Bashar al-Assad asupra poporului. O parte din oameni susţin: „Bineînţeles că a făcut asta. El este genul acesta de om”. Iar ceilalţi spun: „Cum puteţi spune aşa ceva? Nu ar face niciodată aşa ceva poporului său”.

Chiar şi creştinii ajung să fie prinşi în acest soi de duplicitate şi luptă unii împotriva altora. De ce? Ar fi chiar atât de surprinzător ca Siria să-şi gazeze oamenii? Vă spun un mic secret, dacă promiteţi că rămâne doar între noi: eu

ştiu cum se numeşte pilotul sirian care a lansat bombele chimice asupra maselor. Ştiu ce marcă are avionul lui. Guvernul israelian îi cunoaşte adresa şi numărul de telefon. Ştim de unde a decolat, când a făcut-o şi avem o filmare cu el lansând bombele. Şi totuşi, creştinii încă dezbat dacă astfel de lucruri au avut loc. De ce îi permitem Satanei să ne divizeze prin politică şi opinii?

Cu toate acestea, în mijlocul înşelăciunii şi a divizării, vedem fapte măreţe ale credincioşilor care manifestă dragostea Lui. În anul 2017, în Duminica Floriilor a avut loc un atac îngrozitor în Egipt. ISIS a atacat două biserici Copte, iar exploziile au ucis 47 de persoane, rănind cel puţin alte 109 persoane. Atâtea vieţi curmate, atâtea trupuri schilodite. Şi totuşi, cum au reacţionat liderii bisericii Copte? Vă vine să credeţi sau nu, ei au mulţumit grupării ISIS. Poate vă întrebaţi cum e posibil să facă aşa ceva în urma unor astfel de atrocităţi. În primul rând, le-au mulţumit teroriştilor pentru că au trimis 47 de oameni direct în braţele lui Iisus. În momentul exploziei, cei omorâţi L-au văzut pe Mântuitor faţă în faţă. În al doilea rând, în urma acelui atac, bisericile lor s-au umplut. Toţi cei cărora le era înainte lene să vină la închinare acum conduc biserica.

Şi, ca şi cum nu ar fi fost de-ajuns doar să le mulţumească, liderii bisericii Copte au continuat transmiţând atacatorilor ISIS că îi iubesc. Le-au comunicat extremiştilor că înţeleg că sunt legaţi de minciună şi că nu cunosc adevărul. Au spus: „Facem un legământ să ne rugăm pentru voi”. Acest lucru a însemnat punerea în practică a cuvintelor lui Iisus de pe Muntele Măslinilor: „Dar Eu vă spun: iubiţi pe vrăjmaşii voştri, binecuvântaţi pe cei ce vă blestemă, faceţi bine celor ce vă urăsc şi rugaţi-vă pentru cei ce vă asupresc şi vă prigonesc, ca să fiţi fii ai Tatălui vostru care este în ceruri” (Matei 5: 44 – 45). Aceşti fraţi şi surori din biserica Coptă au demonstrat că sunt fii şi fiice ale Tatălui din ceruri şi ambasadori ai dragostei Mântuitorului lor.

Faţă de aceia dintre noi care suntem creştini,

moartea şi-a pierdut cu adevărat bolddl. Faptul că L avem pe Hristos în noi ne determină să ne iubim vrăjmaşii şi să ne rugăm pentru cei care ne-ar face rău. Asta pentru că putem vedea imaginea de ansamblu. Nu ne-am rătăcit în norul de înşelăciune. Ştim că pentru noi „a trăi este Hristos, şi a muri este un câştig" (Filipeni 1: 21). Nu mai trebuie să ne temem de moarte. Când ne vine vremea, putem pătrunde fericiţi în noaptea întunecată ştiind că ne aşteaptă lumina vieţii veşnice.

Cel de-al treilea adevăr pe care-l învăţăm observând evenimentele actuale, este că Dumnezeu. Se descoperă oamenilor din întreaga lume. Are loc o transformare a inimii oamenilor şi evanghelia pătrunde în locuri în care până acum nu a mai ajuns. Aceasta este clar lucrarea mâinii lui Dumnezeu. Primesc zilnic sute de emailuri şi mesaje din toate colţurile lumii – Malaysia, Filipine, Japonia, America de Nord, Australia, America de Sud, Israel, Europa. Mulţi dintre aceşti oameni îmi scriu: „Amir, am viziuni" sau „Amir, am încontinuu aceste vise". Profetul loel a scris:

După aceea voi turna Duhul Meu peste orice făptură;

fiii şi fiicele voastre vor proroci, bătrânii voştri vor visa vise, şi tinerii voştri vor avea vedenii.

Chiar şi peste robi şi peste roabe voi turna Duhul Meu în zilele acelea. (loel 2: 28 – 29)

Cei care-mi scriu îmi spun că Dumnezeu le-a vorbit într-un mod clar, spunându-le: „Eu vin curând". Oameni din China şi Mexic şi Noua Zeelandă aud acelaşi mesaj, independent unii faţă de ceilalţi. Dumnezeu. Se mişcă. El vorbeşte. El vine în curând.

Pe măsură ce citim ziarele şi urmărim canalele TV devine evident un contrast. Pe de o parte, totul pare să se destrame. Vocile ne vor spune seară de seară că suntem condamnaţi şi că ne paşte un holocaust nuclear. Pe de altă parte, când privim prin lentilele Scripturii, totul se aliniază. Editorii de ziare nu văd asta. Ei încearcă să explice ceea ce se întâmplă fără să aibă capacitatea de a înţelege. E ca şi cum nişte copilaşi ar încerca să explice

fizica cuantică – pur şi simplu nu au capacitatea să facă asta. Însă când privim evenimentele din lume prin lentilele Bibliei, descoperim cheia pentru dezvăluirea adevărului.

Dumnezeu. Se mişcă. El vorbeşte. El vine în curând.

Poate-mi veţi spune: „Stai puţin, ştirile şi Biblia sunt două lucruri diferite. Ştirile vorbesc despre prezent. Biblia este istorie şi a fost scrisă cu mii de ani înainte”. E adevărat, Biblia este istorie. Dar, de-asemenea, Biblia este povestea Lui. Este povestea planului lui Dumnezeu pentru acest pământ de la început până la sfârşit. În paginile Scripturii veţi descoperi ce a fost, ce este şi ce urmează să fie. De fapt, ceea ce vedeţi întâmplându-se în multe naţiuni astăzi este scos direct din Biblie.

„Stai, Amir, o să ne spui că Rusia apare în Biblie?” Da! „Apar Egipt şi Etiopia în Biblie?” Da şi da! „Şi Iran, Turcia şi Sudan?” Da, da şi da! Mare parte din ceea ce vedeţi în jurul vostru privind dezvoltarea puterilor mondiale şi alianţele lor, apare în paginile profeţiilor biblice.

În Ezechiel 38 citim despre intenţiile rele ale Rusiei, unde găsim descrierea felului în care domnul Roşului va fi condus în Israel ca şi cum i-a fost înfipt un cârlig în falei. Roş va coborî în Israel nu din motive de pace, ci ca să jefuiască. Astăzi, Rusia reprezintă principalul jucător în războiul civil din Siria şi nici măcar nu încearcă să ascundă că se află acolo în primul rând pentru gaz şi petrol. Singurul port maritim de apă caldă al Rusiei care le permite accesul spre Marea Mediterană şi Orientul Mijlociu se află în Siria. Din acest motiv, Rusia susţine guvernul lui Bashar al-Assad.

Cine ne spune Ezechiel că vor fi aliaţi cu domnul Roşului? Nimeni altcineva decât Persia, Iranul de azi. Scopul iranienilor este să stea pregătiţi la graniţa dintre Siria şi Israel, ca atunci când atacurile vor avea loc, să fie gata să intre în statul evreu. De asemenea, în această alianţă cu Rusia se află Sudan şi Libia. Rusia de multă vreme şi-a exprimat interesul faţă de câmpurile petroliere

din Libia şi caută oportunităţi de a-şi băga nasul în corturile libiene. Petrol, gaz, Rusia – nu este o surpriză să le descoperim din nou interconectate.

Alături de Israel şi împotriva acestor vrăjmaşi se află Iordania şi, prin intermediul unor alianţe mai noi şi neoficiale, Arabia Saudită şi Egipt. Surprinzător pentru mulţi, saudiţii au semnat o înţelegere secretă cu Israel, spunând: „Dacă vreţi să atacaţi Iranul, fiţi liberi să folosiţi spaţiul nostru aerian”. Ei au adăugat o avertizare, promiţând că, dacă Israel recunoaşte această alianţă, ei o vor nega şi vor condamna Israelul înaintea ONU. Apare această alianţă secretă cu Arabia Saudită în Biblie? Nu. Însă cu mult timp înainte ca acea regiune să fie numită Arabia Saudită, se numea Seba şi Dedan. „Seba şi Dedan, negustorii din Tars şi toţi puii lor de lei îţi vor zice: Vii să iei pradă? Pentru jaf ţi-ai adunat oare mulţimea ta, ca să iei argint şi aur, ca să iei turme şi avuţii şi să faci o pradă mare?” (Ezechiel 38: 13). Arabia Saudită nu se va alătura atacului împotriva Israelului, deoarece sunt aliaţi. Dar nici nu va încerca să-l împiedice. Va sta pregătită să adune prada a ceea ce va presupune că va fi o naţiune devastată.

Şi, cine se mai află lângă saudiţi, gata să prăduiască? Negustorii din Tars şi toţi puii lor de lei – Europa (casa oraşului Tars) şi America (naţiunea tânără şi feroce, născută din Europa). Cu 2000, 3.000 sau chiar 4.000 de ani în urmă, Dumnezeu cunoştea identitatea jucătorilor de pe scena politică de azi. Folosind denumirile pe care ţările le aveau atunci, El a explicat exact care sunt planurile Lui de viitor.

SEMNELE VREMURILOR

În una din zile, în toiul lucrării Sale atât de aglomerate, Iisus a luat o pauză. A părăsit templul, a trecut prin una din porţile zidului Ierusalimului şi a urcat pe Muntele Măslinilor. Acolo S-a aşezat singur şi a privit spre Cetatea Sfântă. Nu putem şti dacă se gândea, Se ruga sau pur şi simplu. Se bucura de linişte. Ce ştim este că momentul Lui privat nu a durat multă vreme. Ucenicii fuseseră tulburaţi de ceva ce le spusese Iisus în templu. Ei

fuseseră uluiţi de frumuseţea templului, însă Domnul, în loc să admire structura magnifică alături de ei, le-a spus: „Vedeţi voi toate aceste lucruri? Adevărat vă spun că nu va rămâne aici piatră pe piatră care să nu fie dărâmată” (Matei 24: 2).

Neliniştiţi, ucenicii s-au apropiat de El să-l ceară câteva răspunsuri: Spune-ne, când se vor întâmpla aceste lucruri? Şi care va fi semnul venirii Tale şi al sfârşitului veacului acestuia?” (versetul 3).

În loc să-i respingă sau să-şi manifeste nevoia de puţin timp personal, Iisus le-a dat un răspuns uluitor. Le-a spus că vor veni oameni care vor încerca să-i înşele şi să pretindă că Hristos S-a întors. Războaiele şi veştile de războaie îi vor face pe oameni să tremure în sandale, însă ucenicii nu ar trebui să se teamă. „Un neam se va scula împotriva altui neam, şi o împărăţie împotriva altei împărăţii; şi, pe alocuri, vor fi cutremure de pământ, foamete şi ciume. Dar toate aceste lucruri nu vor fi decât începutul durerilor” (versetele 7 – 8). Lumea va deveni violentă şi periculoasă, le-a spus Iisus, însă acesta va fi doar începutul.

Aruncaţi o privire la lumea de azi. Cumva Iisus a descris vremurile noastre? Activităţile seismice continuă să se intensifice. Doar în ultimii şase ani am văzut erupţii vulcanice majore – Muntele Etna (Italia), Muntele Sinabung (Indonezia), Muntele Kelud (Indonezia), Muntele Ontake (Japonia) şi Muntele Calbuco (Chile). În 2018, Volcan de Fuego a erupt în Guatemala, omorând 190 de oameni. Mai târziu în acelaşi an, a erupt faimosul Anak Krakatoa din Indonezia, ceea ce a declanşat un tsunami care a curmat vieţile a aproximativ 450 de persoane, vătămând mai mult de alte 14.000 de persoane. De asemenea, foametea continuă să se răspândească. ONU a declarat condiţii de foamete în zona de sud a Sudanului, Yemen, Nigeria şi Somalia. Această lipsă disperată de hrană nu se datorează condiţiilor meteorologice, ci este în mare parte rezultatul corupţiei guvernamentale agresive. Tot ce a descris Iisus există astăzi în lumea noastră,

continuând să crească în intensitate.

Ce simţiţi când urmăriţi ştirile? începeţi să vă neliniştiţi? Nu puteţi dormi noaptea pentru că vă îngrijoraţi? Permiteţi-mi să vă spun: nu există niciun motiv să vă pierdeţi somnul. Eu locuiesc într-o ţară foarte sigură. Totodată, trăiesc într-o ţară urâtă de majoritatea popoarelor care ne înconjoară. De multe ori, ziua mi-a fost întreruptă de o aplicaţie de pe telefon care mă avertizează când sunt lansate rachete dinspre Fâşia Gaza sau din Cisiordania spre Israel. Imaginativă cum ar fi ca în mod regulat să fie lansate peste graniţe rachete în ţara voastră. În ciuda acestor lucruri, am dormit ca un bebeluş în fiecare noapte. Pacea îmi vine din faptul că, chiar şi dacă o rachetă ar penetra Domul de Fier antirachetă şi ar ateriza pe acoperişul casei mele, eu şi familia mea ne vom trezi în prezenţa Mântuitorului nostru. Şi în acea perioadă viitoare, când Rusia va decide în cele din urmă să ia ceea ce-i aparţine Israelului, poate să lanseze câte bombe vrea deasupra casei mele – eu şi familia mea nu vom fi acolo. Ne vom testa noile trupuri alături de ceilalţi din biserica răpită.

Ştirile sunt sumbre şi lumea se află pe o pantă alunecoasă. Biblia spune că atunci când începem să vedem aceste lucruri întâmplându-se să nu ne plecăm capul de întristare. În schimb, să privim în sus – răscumpărarea noastră este aproape. Vă entuziasmează asta? Ar trebui. Iisus. Se întoarce după biserica Lui şi ne putem întâlni cu El pe nori cât de curând.

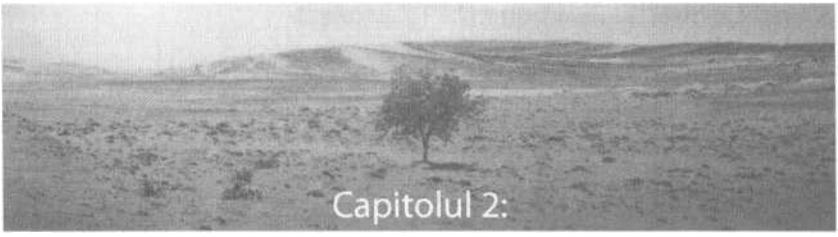

PILDA SMOCHINULUI ŞI ULTIMA GENERAŢIE *9 9*

NU CU MULTĂ VREME ÎN URMĂ CINAM în casa unui prieten din America. După masă, au fost duse toate

vasele în bucătărie şi a început să se audă sunetul familiar al spălării vaselor. În timp ce ne retrăgeam în camera lui de zi, din bucătărie a străbătut până la noi mârâitul tocătorului de resturi alimentare. „Acum o săptămână nici nu ai fi auzit sunetul acesta”, mi-a spus el. Intrigat, i-am cerut să elaboreze.

Cu o săptămână în urmă, tocătorul se înţepenise. Nu era prima dată, aşa că el şi-a început rutina de curăţare-ă-tocătorului. Mai întâi, şi-a vârât mâna prin gaura de scurgere, să se asigure că nu era înfundat. Nu era. Mai apoi a verificat sub chiuvetă să se asigure că acesta era băgat în priză. Era. În al treilea rând, a luat o mătură şi s-a folosit de mânerul acesteia ca să mişte cuţitele. Acestea nu se mişcau. Stând acolo, cu mâna îmbâcsită şi cu mătura într-o stare jalnică, prietenului meu îi părea situaţia lipsită de nădejde. Simţindu-se învins, a sunat instalatorul.

Trei ore mai târziu, acesta a sosit. Înainte să arunce o privire la tocător, l-a întrebat: „Ai apăsat butonul de resetare?”

„Ce anume?”

Instalatorul a deschis dulapul şi a îngenuncheat, ridicându-şi, din fericire, pantalonii înainte să o facă. Şi-a întins mâna în spatele unităţii, apoi s-a ridicat, a pornit apa şi a apăsat butonul tocătorului. Maşina s-a trezit la viaţă. Aşa a învăţat prietenul meu că tocătorul de resturi alimentare are un buton de resetare. Nu l-a costat decât trei ore, 120$ şi toată demnitatea de bărbat.

Ca să înţelegem cu adevărat ce ne spune Domnul în evanghelii şi în restul Bibliei, trebuie să ne apăsăm butonul de resetare. Adăugăm atât de multe tradiţii şi presupoziţii interpretării noastre biblice, încât deseori ne este greu să citim Biblia aşa cum este scrisă. Aşadar, înainte să trecem mai departe, atingeţi-vă partea laterală a capului cu mâna şi apăsaţi ferm. Aşa! Tocmai v-aţi resetat creierul. Acum puteţi citi mai departe.

Este foarte important să înţelegem că acum 2000 de ani, când Iisus a venit pe pământ, El a venit ca un evreu la poporul evreu. Aţi fi surprinşi să ştiţi cât de mulţi sunt cei

care nu ştiu asta. Duc oameni în tururi pretutindeni prin Israel şi aceştia văd bisericile construite în multe zone istorice. Üneori mă iau deoparte încercând să afle pe care dintre acestea o frecventa Iisus. „Amir, Iisus era catolic, ortodox sau anglican?” „Niciuna dintre acestea”, le răspund, „deoarece Iisus era 100% evreu”.

Când Iisus îşi învăţa ucenicii, de multe ori făcea asta în Ierusalim – capitala Israelului. Ierusalimul era capitala atunci şi este şi astăzi, indiferent de ce vrea să spună restul lumii. De fapt, a fost capitala Israelului încă de când David l-a instaurat, cu 3.000 de ani în urmă. Astfel, Iisus, evreu fiind, i-a învăţat pe evrei lucruri din cultura iudaică. Iar subiectele referitor la care ucenicii adresau întrebări erau, de asemenea, evreieşti în natură – problematici legate de templu, Mesia şi de vremurile din urmă. Neamurile nu erau interesate de astfel de lucruri. De ce le-ar fi păsat despre credinţa într-un singur Dumnezeu, despre un templu ciudat în care nu se afla nicio statuie a vreunei zeităţi, despre odihnă şi a nu face nimic într-o anumită zi a săptămânii şi despre credinţe ciudate referitoare la vremurile din urmă? însă acestea erau exact subiectele despre care ucenicii evrei voiau să înveţe.

PILDA SMOCHINULUI

În Matei 24 şi Luca 21 citim că Iisus şi-a dus ucenicii sus pe Muntele Măslinilor, de unde se vedea clar templul. Era o privelişte impresionantă şi ucenicii au început să se gândească. I-au adresat lui Iisus anumite întrebări de importanţă reală, lucru pe care Iisus l-a binevenit. Adunându-i împreună, şi-a făcut timp să le explice evenimentele din acea vreme şi cele din viitor.

Nu este minunat cum putem să ne apropiem de Dumnezeu căutând adevărul şi El nu ne va refuza niciodată? Iacov ne apune că dacă o persoană se confruntă cu o problemă, să „ceară de la Dumnezeu, care dă tuturor cu mână largă şi fără mustrare, şi (…) îi va fi dată” (Iacov 1: 5). Fie că trebuie să luăm o decizie majoră sau avem nevoie de ajutor în încercarea de a înţelege un pasaj mai dificil din Biblie, Duhul Sfânt este prezent să ne

călăuzească şi să ne descopere adevărul Său.

Iisus a răspuns la întrebările ucenicilor într-un pasaj care a ajuns să fie cunoscut ca „predica de pe Muntele Măslinilor”, deoarece a avut loc pe acest munte. Găsindu-se în Matei 24, predica poate fi împărţită în două părţi: viitorul lui Israel (Matei 24: 4 – 31) şi viitorul bisericii (Matei 24: 32 – 51). În prima parte, Iisus li se adresează ucenicilor ca unei audienţe de evrei. În cea de-a doua, le vorbeşte ca membrilor bisericii care va fi formată curând.

Strecurată între aceste pasaje importante se regăseşte un fel de pauză – o tangentă de patru versete care este atât importantă, cât şi remarcabilă. Aici, Iisus spune o pildă despre un smochin:

De la smochin învăţaţi pilda lui: când îi frăgezeşte şi înfrunzeşte mlădiţa, ştiţi că vara este aproape. Tot aşa, şi voi, când veţi vedea toate aceste lucruri, să ştiţi că Fiul omului este aproape, este chiar la uşi. Adevărat vă spun că nu va trece neamul acesta, până se vor întâmpla toate aceste lucruri. Cerul şi pământul vor trece, dar cuvintele Mele nu vor trece. (Matei 24: 32 – 35)

Primul lucru important de recunoscut este faptul că Iisus spune că aceasta este o pildă. Nu este o lecţie de horticultura. Nu este almanahul unui fermier. Iisus spune o poveste despre ceva ce reprezintă altceva.

De-asemenea, spune că atunci când smochinul înfrunzeşte, „ştiţi” că este aproape vară. Acestea sunt cuvinte importante. Nu doar nădăjduiţi să vină vara sau tânjiţi după ea. Nu încape îndoială că un pom înflorit este semnul că primăvara este pe cale să părăsească scena şi să fie înlocuită de vremea mai caldă. Încă o dată, Iisus spune că atunci când „vedeţi” aceste semne, veţi şti că vremea este aproape. Nu doar veţi auzi despre faptul că smochinul a înflorit, vă veţi gândi la asta, sau poate veţi visa despre asta. Voi, cu propriii voştri ochi, veţi recunoaşte aceste semne şi le veţi înţelege implicaţiile.

Din nou, aceste versete slujesc ca o tranziţie între mesajul lui Iisus pentru iudei şi mesajul Lui pentru biserică. În acest loc, Iisus transformă conversaţia cu

ucenicii, adresându-li-se întâi în primul fel, apoi în cel de-al doilea. Ei nu sunt doar evrei, ci sunt, de asemenea, parte din familia lui Dumnezeu.

La începutul bisericii, aceasta era în primul rând compusă din evrei. A durat până în Fapte 15 şi până la conciliul din Ierusalim ca credincioşii evrei să înţeleagă ce ar trebui să facă cu cei dintre Neamuri care au început să vină în număr mare, mâncându-le rulourile de homari cu bacon. Aceia dintre noi care suntem evrei credincioşi trebuie să trăim în ambele lumi. Din punct de vedere etnic, eu sunt evreu, însă adevărata mea cetăţenie nu aparţine Israelului. De cum am devenit credincios, cetăţenia mea a fost mutată – am primit un nou paşaport. „Dar cetăţenia noastră este în ceruri, de unde şi aşteptăm ca Mântuitor pe Domnul Iisus Hristos. El va schimba trupul stării noastre smerite şi-l va face asemenea trupului slavei Sale, prin lucrarea puterii pe care o are de a-şi supune toate lucrurile” (Filipeni 3: 20 – 21).

Da, în calitate de creştini, noi avem o cetăţenie pământească, însă loialitatea noastră primordială este faţă de împărăţia lui Dumnezeu. Pe acest pământ nu suntem decât locuitori temporari. Când ni se va termina timpul pe pământ, vom merge în adevărata noastră patrie.

CÂTTINE O GENERAŢIE?

J *3*

Care este scopul pildei smochinului? Acela de a identifica generaţia care nu va trece până când lumea, aşa cum o ştim, nu se va sfârşi. Este un lucru destul de fascinant, dacă stai să te gândeşti puţin. Imaginaţi-vă că aţi face parte din acea generaţie finală, care va vedea planurile de final ale lui Dumnezeu în desfăşurare. Dar ce înseamnă să faci parte din această generaţie care nu va trece? înainte să putem răspunde acestei întrebări, avem o întrebare chiar mai fundamentală de care trebuie să ne ocupăm: Ce este o generaţie? Poate că pare simplu de răspuns, însă mulţi au întâmpinat dificultăţi în a defini acest cuvânt crucial de-a lungul veacurilor.

Unii spun că o generaţie denotă longevitatea

omenirii. Cu alte cuvinte, este lungimea vieţii unui om. Când predica în Antiohia Pisidiei, Pavel a pus un semn de egal între cuvântul „generaţie” şi lungimea vieţii lui David. El a spus: „Şi David, după ce a slujit celor din vremea lui, după planul lui Dumnezeu, a murit, a fost îngropat lângă părinţii săi şi a văzut putrezirea” (Faptele apostolilor 13: 36). În acest context biblic, o generaţie începe la concepţie şi se sfârşeşte odată cu moartea omului.

Şi, da, viaţa începe la concepţie. Psalmistul David a scris: „Când nu eram decât un plod fără chip, ochii Tăi mă vedeau; şi în cartea Ta erau scrise toate zilele care-mi erau rânduite, mai înainte de a fi fost vreuna din ele” (Psalmul 139: 16). Planurile lui Dumnezeu pentru fiecare om încep înainte ca acesta să fi prins formă în pântec. Cunosc un bărbat care a trecut printr-un proces de fertilizare alături de soţia lui. Chiar înainte ca procedura prin care ouăle fertilizate aveau să fie introduse în pântecul mamei, acest viitor tată a fost dus la un microscop, unde şi-a văzut fiica la şase zile după concepţie. Nu era decât o masă de celule. Fata are acum 18 ani. Ceea ce a văzut el la acel microscop nu era mai puţin uman – mai puţin viu – decât ceea ce va vedea curând că va urca pe scenă să-şi primească diploma de liceu.

Din punct de vedere biblic, nu există nicio dezbatere între perspectivele proviaţă şi proalegere. Opusul primei perspective este promoarte. Asta este ceea ce promovează cultura avortului din lume. Chiar înainte să moară, Moise a chemat poporul Israel împreună şi i-a pus în faţa unei alegeri: „Iau azi cerul şi pământul martori împotriva voastră că ţi-am pus înainte viaţa şi moartea, binecuvântarea şi blestemul. Alege viaţa, ca să trăieşti, tu şi sămânţa ta” (Deuteronom 30: 19). Alături de Dumnezeu, alegerea este întotdeauna viaţă.

Potrivit teoriei că o generaţie ţine cât lungimea vieţii unui om, o generaţie este egală cu media lungimii vieţii unui grup de oameni care trăiesc cam în aceeaşi perioadă. Înainte de potop, viaţa unui om se lungea până la 900 de ani. Vă puteţi imagina asta? Cum ar fi să întâlniţi pe cineva

pe stradă şi să-l întrebaţi câţi ani are, iar el să vă răspundă: „Oh, 600 şi ceva. Este greu să-mi amintesc exact câţi, după atâta amar de vreme”.

„600? Nici nu-mi mai amintesc cum eram la 600 de ani, deoarece a trecut atâta timp”, îi veţi răspunde. „Când am aprins lumânările de pe tortul de la ultima mea zi de naştere, ne-a luat foc casa”. Nu ştiu cum vedeţi voi lucrurile, însă eu nu vreau să trăiesc o perioadă atât de îndelungată în acest corp. Încă nici nu am ajuns la jumătate de secol în acest corp şi deja sunt sătul de el. Sunt pregătit pentru transformarea într-un corp nepieritor de care voi avea parte când se va întoarce Iisus.

A doua opţiune pentru determinarea duratei unei generaţii este să folosim ceea ce se numeşte „generaţia pustiei”. Prin asta folosim ca definiţie lungimea pribegiei din pustie a poporului Israel. Când israeliţii au refuzat să se încreadă în Dumnezeu şi să intre în Ţara Promisă, El a făcut un jurământ de pedeapsă împotriva lor:

„Oamenii aceştia care s-au suit din Egipt, de la vârsta de douăzeci de ani în sus, nu vor vedea ţara pe care am jurat că o voi da lui Avraam, lui Isaac şi lui Iacov, căci n-au urmat în totul calea Mea, afară de Caleb, fiul lui Iefune, chenizitul, şi Iosua, fiul lui Nun, care au urmat în totul calea Domnului”. Domnul S-a aprins de mânie împotriva lui Israel şi i-a făcut să rătăcească în pustiu timp de patruzeci de ani, până la stingerea întregului leat de oameni care făcuse rău înaintea Domnului. (Numeri 32: 11 – 13)

Era necesară o perioadă de 40 de ani ca generaţia nesupusă din perioada lui Moise să moară în pustie.

Cu toate acestea, cei care susţin conceptul generaţiei care durează 40 de ani nu au luat în considerare vârsta totală a celor care au păcătuit împotriva Domnului. Blestemul era îndreptat înspre cei de 20 de ani sau mai bătrâni. După ce s-a încheiat perioada de judecată de 40 de ani, nu a mai rămas niciun om mai tânăr de 60 de ani, în afară de Iosua şi Caleb. Astfel, acesta trebuie să fie numărul folosit pentru determinarea unei generaţii – 20

plus 40. Însă 20 era doar minimul. Se poate ca unii oameni să fi trăit mult mai mult. Dacă un om ar fi avut 50 de ani în momentul pronunţării judecăţii, el sau ea se poate să fi trăit până la 90 de ani, înainte să moară în pustie. Apoi, mai sunt şi excepţiile – Aaron a murit la 123 de ani, Moise a atins vârsta de 120 de ani, Iosua a avut 110 ani când a murit, iar Caleb a trecut de vârsta de 85.

Cred că răspunsul la întrebarea referitoare la generaţie se regăseşte în Psalmi. În Psalmul 90 găsim un poem special. Este cel mai vechi psalm din Biblie şi singurul scris de Moise. Acolo, acest mare profet a scris: „Toate zilele noastre pier de urgia Ta, vedem cum ni se duc anii ca un sunet. Anii vieţii noastre se ridică la şaptezeci de ani, iar, pentru cei mai tari, la optzeci de ani; şi lucrul cu care se mândreşte omul în timpul lor nu este decât trudă şi durere, căci trece iute, şi noi zburăm" (Psalmul 90: 9 – 10).

Dacă cineva s-a îndoit vreodată că Moise era evreu, nu trebuie decât să citească acest pasaj depresiv. Cele două versete sunt un geamăt lung. Ce iese în evidenţă aici este durata vieţii despre care vorbeşte Moise. Trăim până la 70 de ani, însă, dacă facem exerciţii fizice, avem grijă de câte grăsimi consumăm şi ne amintim să luăm vitamine, poate vom ajunge la vârsta de 80 de ani. Aceasta este durata unei vieţi.

Asta este similar cu durata vieţii despre care am vorbit mai devreme – Moise expune faptul că o generaţie ţine de la naştere până la moarte. Oamenii de dinainte de potop, care trăiau sute de ani, erau „excepţii". Data viitoare când mergeţi la biserică, aruncaţi o privire în jur şi cel mai probabil veţi vedea o generaţie de oameni. Veţi vedea nou-născuţi şi veţi vedea anumiţi sfinţi dragi în vârstă de 90 de ani. Aceasta este durata unei generaţii – undeva între 70 şi 100 de ani.

CELE TREI PLANTE ALE ISRAELULUI

Acum că am determinat durata unei generaţii, trebuie să identificăm care este această generaţie despre care vorbeşte Iisus. Unii susţin că Iisus vorbea despre oamenii care trăiau în perioada în care El a spus pilda.

Alţii spun că „generaţia” se referă la totalitatea poporului Israel. Însă niciuna dintre aceste opţiuni nu funcţionează. Şi asta datorită identităţii pomului. Smochinul despre care a vorbit Iisus este poporul Israel. Bazat pe acest fapt, cu greu ar fi putut spune generaţia lui Iisus că Israelul primului secol frăgezise şi că îi dădeau frunzele. Mai degrabă, se afla sub domnia opresivă a romanilor. De fapt, la patru decenii după ce această pildă a fost spusă, romanii aveau să facă prăpăd în Ierusalim şi să distrugă templul. Chiar şi poporul evreu în sine nu s-a calificat să fie acea generaţie. Amintiţi-vă, ei sunt smochinul. Nu poţi să urmăreşti semnul şi să fii totodată semnul.

„Dar, Amir”, îmi veţi spune, „unde spune Iisus că smochinul este Israel?” Nu spune, însă o fac profeţii. În Biblie, naţiunea Israel este asemănată cu trei plante diferite – viţa, măslinul şi smochinul. Viţa este simbolul privilegiilor spirituale ale lui Israel. „Tu ai adus o vie din Egipt, ai izgonit neamuri şi ai sădit-o” (Psalmul 80: 8). Iisus, evreu fiind, nu este doar o parte din viţă, ci El însuşi este adevărata Viţă. El spune: „Eu sunt Viţa, voi sunteţi mlădiţele. Cine rămâne în Mine şi în cine rămân Eu aduce mult rod; căci despărţiţi de Mine nu puteţi face nimic” (Ioan 15: 5). Iisus este Viţa, iar noi, cei din biserică, suntem mlădiţele care aduc rod spiritual. Astfel, atât Israel, cât şi biserica îşi au identitatea strâns legată de Viţă.

Acelaşi lucru este adevărat despre măslin: „Voi fi ca rouă pentru Israel; el va înflori ca crinul şi va da rădăcini ca Libanul. Ramurile lui se vor întinde; măreţia lui va fi ca a măslinului, şi miresmele lui ca ale Libanului” (Osea 14: 5 – 6). Acest pom noduros este un simbol al privilegiilor religioase ale Israelului. Ce binecuvântare pentru biserică să fie altoită în acest pom şi să aibă parte de privilegiile oferite lui! „Iar dacă unele din ramuri au fost tăiate, şi dacă tu, care erai dintr-un măslin sălbatic, ai fost altoit în locul lor şi ai fost făcut părtaş rădăcinii şi grăsimii măslinului, nu te făli faţă de ramuri. Dacă te făleşti, să ştii că nu tu ţii rădăcina, ci rădăcina te ţine pe tine” (Romani

11: 17 – 18).

Slavă Domnului, aceia dintre voi care faceţi parte din biserică sunteţi acum părtaşi rădăcinii şi grăsimii măslinului. Avraam, tatăl evreilor, este acum şi tatăl vostru. Vechiul Testament este acum şi cartea voastră. Biserica este complet asimilată tradiţiilor şi scrierilor din istoria evreilor. Însă Pavel a avertizat: „Nu lăsaţi să vi se urce la cap, prieteni din biserică. Amintiţi-vă, voi aţi fost altoiti la ei, nu invers".

Este altă poveste când vine vorba de smochin. „Am găsit pe Israel ca pe nişte struguri în pustiu, am văzut pe părinţii voştri ca pe cele dintâi roade ale unui smochin în primăvară" (Osea 9: 10). Acest pom este un simbol al privilegiilor naţionale ale Israelului, şi de-aceea, biserica nu are parte de ele. Aici nu mai există asimilare – altoire – deoarece în smochin stă dreptul de proprietate al iudeilor asupra ţării, asupra Ierusalimului şi întoarcerea înapoi, în ţara natală. Biserica nu poate fi smochinul; ea doar poate *vedea* smochinul.

Mulţi din biserică vor să fie măslinul – vor să fie evrei. Într-un fel, pot înţelege asta. De curând, un prieten mi-a scris că părinţii lui şi-au făcut un test ADN. Când le-au venit rezultatele, mama lui a descoperit că tatăl ei, pe care nu-l cunoscuse niciodată, era complet evreu. Ceea ce înseamnă că prietenul meu era un sfert evreu. Am răspuns. „Minunată descoperire – asta explică de ce eşti atât de genial!" Cu toate acestea, dacă sunteţi printre cei care îşi doresc să fie evrei, permiteţi-mi să vă sugerez să vă îndreptaţi aspiraţiile în altă direcţie. Nu trebuie decât să studiaţi puţină istorie ca să înţelegeţi că a fi evreu nu a fost întotdeauna ceea ce ajuns astăzi să fie.

Pe lângă asta, făcând parte dintre Neamuri nu puteţi face parte din smochin sau să fiţi altoit în el. Oricât de mult vă doriţi să fiţi evrei, nu puteţi fi. Nu aveţi genele. Poate vă doriţi să aveţi 1.95 şi să fiţi fundaş în NFL, însă, dacă ambii părinţi au avut înălţimea de 1.62, nu se va întâmpla niciodată. Este corect sau greşit? Niciuna. Pur şi simplu aşa stau lucrurile. Puteţi face parte din măslin şi

din viţă, deoarece acestea vorbesc despre privilegiile spirituale şi religioase. Însă, smochinul are de-a face cu privilegiile naţionale, iar acestea aparţin oamenilor din naţiunea Israel.

Dacă, făcând parte din Neamuri, dorinţa voastră este să fiţi evrei, atunci nu vedeţi rolul vital pe care îl aveţi în planul lui Dumnezeu. În Romani 11, Pavel spune că voi trebuie să provocaţi evreii la gelozie.

Aşadar, de ce sunteţi voi cei provocaţi la gelozie de ei şi vreţi să fiţi evrei? în schimb, biserica ar trebui să-i arate Israelului cât de minunat este să ai o relaţie apropiată, personală cu Dumnezeu – relaţia pe care Domnul a intenţionat iniţial să o aibă cu ei. Care este scopul principal al acelei stârniri la gelozie? După spusele lui Pavel este „să mântuiesc pe unii din ei. Căci, dacă lepădarea lor a adus împăcarea lumii, ce va fi primirea lor din nou, decât viaţă din morţi?” (Romani 11: 14 – 15)

Dacă iubiţi poporul evreu, ce altă cale mai bună de a le arăta asta există dacă nu să îmbrăţişaţi relaţia strânsă cu Mântuitorul lumii, şi astfel să vă faceţi partea din planul lui Dumnezeu de a le aduce mântuire?

MLĂDIŢA ÎNFRUNZEŞTE

Înapoi la smochin – din moment ce aceasta este o pildă, înţelegem că Iisus nu vorbeşte literalmente despre un smochin. În schimb, Se referă la naţiunea pe care o reprezintă smochinul. El spune: „De bună seamă, vor fi risipiţi pretutindeni şi în pericol de moarte. Vor fi urâţi şi înconjuraţi de vrăjmaşi. Chiar ţara lor va deveni pustie şi stearpă. Însă va veni o generaţie care va vedea învierea naţiunii reprezentate de smochin”.

Din punct de vedere istoric, exact asta s-a întâmplat cu Israel. Pustiirea Ţării Promise a început cu asaltul Imperiului Roman asupra Ierusalimului şi distrugerea templului în anul 70 d.Hr. A fost consolidată când Iulius Severus, sub ordinele împăratului Hadrian, a redus la tăcere revolta Bar Kokhba din anul 135 d.Hr. Ierusalimul a primit denumirea de Aelia Capitolina, iar Iudeea a devenit Syria Palestina. Aceste evenimente au pornit declinul rapid

al ţării de care odinioară, pe vremea împăraţilor David şi Solomon, se minunau demnitarii din ţările străine.

La începutul secolului al XX-lea, Iudeea încă era un pustiu uscat, ameliorat ocazional de zone mlăştinoase şi infestate de malarie. Cu toate acestea, Dumnezeu a promis că situaţia se va schimba. Ca ţara să fie restaurată nu a fost nevoie de nimic altceva decât de cuvintele lui Dumnezeu.

Iar voi, munţi ai lui Israel, veţi da crengi şi vă veţi purta roadele pentru poporul Meu, Israel, căci lucrurile acestea sunt aproape să se întâmple. Iată că vă voi fi binevoitor, Mă voi întoarce spre voi, şi veţi fi lucraţi şi semănaţi. Voi pune să locuiască pe voi oameni în mare număr, toată casa lui Israel, pe toţi! Cetăţile vor fi locuite şi se vor zidi iarăşi dărâmăturile. Voi înmulţi pe voi oamenii şi vitele, care vor creşte şi se vor înmulţi: voi face să fiţi locuiţi ca şi mai înainte şi vă voi face mai mult bine decât odinioară; şi veţi şti că Eu sunt Domnul. Voi face să umble pe voi oameni, şi anume poporul Meu, Israel; ei te vor stăpâni; şi tu vei fi moştenirea lor şi nu-i vei mai nimici. (Ezechiel 36: 8 – 12)

Dumnezeu a vorbit, şi ţara moartă a venit la viaţă. Mai târziu, vom da mai multă atenţie recuperării incredibile a ţării Israel. Acest ţinut sterp exportă astăzi fructe şi legume în întreaga lume. Aceasta este dovada puterii minunate a Cuvântului lui Dumnezeu.

Însă înmugurirea smochinului are mai multă însemnătate. Dumnezeu nu doar a revitalizat ţara, ci naţiunea în sine a renăscut, în Ezechiel 37, poporul lui Dumnezeu este ilustrat ca o vale de oase uscate, lipsite de viaţă. Dacă aţi văzut imagini cu supravieţuitorii holocaustului când au fost eliberaţi, vă este uşor să vizualizaţi metafora oaselor uscate, moarte. În Ezechiel, Dumnezeu îi spune profetului să profeţească:

„Iată, vă voi deschide mormintele, vă voi scoate din mormintele voastre, poporul Meu, şi vă voi aduce iarăşi în ţara lui Israel. Şi veţi şti că Eu sunt Domnul, când vă voi deschide mormintele şi vă voi scoate din mormintele

voastre, poporul Meu! Voi pune Duhul Meu în voi, şi veţi trăi; vă voi aşeza iarăşi în ţara voastră, şi veţi şti că Eu, Domnul, am vorbit şi am şi făcut, zice Domnul". (Ezechiel 37: 12 – 14)

Din nou, Dumnezeu a vorbit, însă de data aceasta oamenii au venit la viaţă. „Nu doar vă voi da viaţă, ci vă voi da viaţă în propriul vostru pământ". Nimeni nu ar putea să aibă o explicaţie raţională acum au reuşit evreii să se întoarcă în ţara lor şi să o transforme, în decursul a 70 de ani, într-un centru de putere mondial.

Staţi puţin – aţi observat ce am spus despre 70 de ani? în luna mai a anului 2018, Israel a sărbătorit 70 de ani de naţionalitate. Cât ţine o generaţie? între 70 şi 100 de ani.

Voi presupune că toţi cei care citiţi momentan această carte sunteţi, la momentul actual, vii. Asta înseamnă că faceţi parte din generaţia care vede Israelùl înapoi în ţara lui. Sunteţi vii să vedeţi naţiunea înflorind. Aţi văzut această lucrare miraculoasă a lui Dumnezeu. În funcţie de vârsta voastră, bunicii voştri, sau străbunicii voştri nu au apucat să vadă acest lucru. De fapt, pentru ei, restaurarea naţiunii Israel ar fi însemnat o imposibilitate demnă de râs; Şi, totuşi, iată – în generaţia noastră, renaşterea Israelului este o realitate.

Pentru prima dată în istorie, biserica şi Israelul locuiesc şi prosperă împreună. În primul secol, când biserica a luat naştere, atât ea, cât şi Israel o duceau rău. Apoi, multă vreme, biserica a fost puternică, pe când Israel era risipit. De-aceea mulţi oameni din biserică au început să se îngrijoreze că profeţiile despre naţiunea Israel nu se vor împlini niciodată. Ei au decis să-L ajute pe Dumnezeu spunând: „Noi suntem noul Israel". Nu, nu sunteţi. Staţi unde vă este locul. Biserica este biserica, iar Israel este Israel, în timp ce biserica prospera, iar Israel se chinuia, Dumnezeu îşi aştepta vremea, spunând: „Doar aşteptaţi şi veţi vedea ce voi face cu poporul meu Israel. Când voi fi pregătit, biserica Mea îmi va vedea naţiunea frăgezind şi dând frunze. Atunci vor şti că ar face bine să înceapă să

privească înspre cer”.

Noi suntem generaţia care a văzut semnul.

O NON-PREDICTIETARE CA PIATRA

Nu vă temeţi. Deşi vă pot spune că eu cred cu tărie că ne aflăm în generaţia finală, nu o să încerc să prezic ziua în care Domnul. Se va întoarce. După cum am văzut, Iisus a spus: „Despre ziua aceea şi despre ceasul acela, nu ştie nimeni: nici îngerii din ceruri, nici Fiul, ci numai Tatăl”. (Matei 24: 36). Din nefericire, există mulţi prezicători ai acelei zile, care vin cu anumite formule sau primesc „noi revelaţii”. În esenţă, aceştia spun: „Fii binecuvântat, Iisuse. Ne pare rău că nu ai putut să descoperi ziua, dar credem că noi avem ceva ce Ţi-ar fi de ajutor”.

Există un motiv bun pentru care Iisus nu a spus: „Mă voi întoarce şi vă voi lua cu mine în 27 octombrie, 2030”, şi anume, pentru că vrea să fim pregătiţi tot timpul. Vrea să trăim cu aşteptare. Dacă ne-ar fi dat data exactă, probabil am fi trăit cum am fi vrut, ignorând împărăţia lui Dumnezeu, până în data de 26 octombrie. Apoi am fi alergat în toate părţile strigând mesajul evangheliei, dându-ne avuţiile săracilor şi petrecându-ne ultima seară într-o întâlnire de rugăciune prelungită – doar ca să-l arătăm lui Iisus cât de credincioşi am fost. În pilda celor 10 fecioare, Iisus le-a spus: „Vegheaţi, dar, căci nu ştiţi ziua, nici ceasul în care va veni Fiul omului”. (Matei 25: 13). Domnul S-ar putea întoarce în orice clipă. Noi trebuie să fim pregătiţi să ne întâlnim Mântuitorul.

Israel a revenit în forţă pe scena internaţională în calitate de naţiune independentă la data de 14 mai, 1948. Ne aflăm acum în perioada generaţională optimă de la acea dată. Nu ne aflăm doar în zilele de pe urmă, ci suntem în ultima oră a ultimelor zile. După cum am văzut în capitolul anterior, epistola către Evrei începe astfel: „După ce a vorbit în vechime părinţilor noştri prin proroci, în multe rânduri şi în multe chipuri, Dumnezeu, la *sfârşitul acestor zile,* ne-a vorbit prin Fiul pe care L-a pus

moştenitor al tuturor lucrurilor şi prin care a făcut şi veacurile” (Evrei 1: 1 – 2). Iisus a venit, şi zilele de pe urmă au început. De atunci înainte, Biserica a stat în aşteptare.

Pavel era convins că Iisus ar putea veni să-l ia cu El în orice moment. Când era alături de tesaloniceni, le-a spus: „Veşti bune – nu veţi muri!” Apoi a plecat şi unii dintre ei au murit. Cei care au rămas i-au scris o scrisoare spunându-i: „Ăă, Pavel, avem o problemă”. Aşa că Pavel le-a scris înapoi:

Iisus a venit şi zilele de pe urmă au început. De atunci înainte, Biserica a stat în aşteptare.

Nu voim, fraţilor, să fiţi în necunoştinţă despre cei ce au adormit, ca să nu vă întristaţi ca ceilalţi, care n-au nădejde. Căci, dacă credem că Iisus a murit şi a înviat, credem şi că Dumnezeu va aduce înapoi, împreună cu Iisus, pe cei ce au adormit în El.

Iată, în adevăr, ce vă spunem prin Cuvântul Domnului: noi cei vii, care vom rămâne până la venirea Domnului, nu vom lua-o înaintea celor adormiţi. Căci însuşi Domnul, cu un strigăt, cu glasul unui arhanghel şi cu trâmbiţa lui Dumnezeu, Se va coborî din cer, şi întâi vor învia cei morţi în Hristos. Apoi, noi cei vii, care vom fi rămas, vom fi răpiţi toţi împreună cu ei în nori, ca să întâmpinăm pe Domnul în văzduh; şi astfel vom fi totdeauna cu Domnul. Mângâiaţi-vă, dar, unii pe alţii cu aceste cuvinte. (1 Tesaloniceni 4: 13 – 18)

Pavel nu a văzut smochinul înmugurind şi, totuşi, trăia cu aşteptare. Cu cât mai multă anticipare ar trebui să simţim noi, făcând parte din generaţia care a văzut smochinul frăgezind şi înfrunzindu-i mlădiţa? Pe măsură ce veghem şi aşteptăm, trebuie să fim preocupaţi de afacerile Tatălui. Iar atunci când vremurile devin grele, amintiţi-vă ce a spus Pavel în 1 Tesaloniceni 4: 18 şi mângâiaţi-vă unii pe alţii cu acele cuvinte.

INTENSIFICAREA SEPARĂRII

FACEŢI UN SCURT EXPERIMENT ÎMPREUNĂ CU MINE. Gândiţi-vă la cuvântul *comuniune.* Lăsaţi-l să îşi facă cuib în mintea voastră un minut. Ce fel de sentimente experimentaţi? Ce amintiri vă trec prin minte? Poate râsetele din jurul cinei de sărbători cu familia, sau poate căldura pe care o simţiţi când sunteţi cu prietenii în jurul unui foc de tabără, într-o seară răcoroasă de munte, înghesuindu-vă unii în alţii şi ţinând în mână un băţ înfipt într-o bezea. Indiferent care sunt gândurile sau sentimentele voastre, cel mai probabil sunt pozitive. Dumnezeu ne-a creat fiinţe relaţionale, astfel comuniunea face referire la cine suntem ca oameni.

Faceţi acum acelaşi experiment folosind cuvântul *separare.* Ce sentiment vă evocă acest termen? Sunt toate şansele ca reacţia voastră să fie diferită. Poate este vorba despre golul pe care-l simţiţi când unul dintre copii vă pleacă la facultate, sau amărăciunea ce rămâne în urma unei căsnicii ruinate, sau suferinţa experimentată când pierdeţi pe cineva. Singurătatea, tristeţea şi durerea însoţesc adeseori separarea.

Când Dumnezeu a creat cerurile şi pământul, cel mai probabil nu se gândea deloc la separare. După ce a dat formă pământului, apei şi cerului, Creatorul a început să le populeze. În oceane, bancuri de peşti penetrau adâncul întunecos şi grupuri de mamifere săreau afară din apă, doar ca să plonjeze înapoi. În aer, cârduri de păsări migrau pe distanţe lungi, în timp ce flora vuia de bâzâitul roiurilor de gâze. Pe pământ, turme şi haite cutreierau prin covorul de iarbă. La fel este şi astăzi – de obicei, membrii unei specii se adună împreună.

Apoi, a fost creat omul. Singur. În mijlocul

numeroaselor vietăţi, el era singur. Dumnezeu a ştiut imediat că lucrarea Lui nu se încheiase. Mai era nevoie de un singur şi ultim act de creaţie ca întreaga lucrare să fie considerată bună. „Domnul Dumnezeu a zis: Nu este bine ca omul să fie singur; am să-i fac un ajutor potrivit pentru el”. (Geneza 2: 18) Dumnezeu a adus peste Adam un somn, a întins mâna şi i-a smuls o coastă. Apoi, cu un singur cuvânt, a transformat coasta lui Adam de rezervă într-o coastă principală. *Comuniunea* dată ca un dar omenirii.

Nu doar că a existat comuniune între oameni, ci exista şi o relaţie de comuniune între Dumnezeu şi apogeul creaţiei Sale. Dumnezeu locuia printre oameni. Erau o armonie şi o pace perfectă. Asta intenţionase Dumnezeu; asta este ceea ce declarase El că este bine. Din nefericire, nu a durat mult timp până omenirea a distrus desăvârşirea creaţiei Creatorului.

De ce nu a împiedicat Dumnezeu această cădere? Ca omenirea să aibă o relaţie reală cu Dumnezeu, trebuia să i se dea opţiunea de a eşua. El nu ne-ar fi putut crea să fim roboţi sau maşinării. Nu există nimic semnificativ sau desăvârşit într-o dragoste sau o relaţie nechibzuită, care provine din orice altceva decât alegere. Aşadar, ceea ce ne-a dat Dumnezeu este dreptul la alegere. Adam şi noi toţi, descendenţii lui, am primit opţiunea de a-L urma pe Dumnezeu sau de a ne răzvrăti împotriva Lui. Noi toţi, la fel ca Adam, am ales răzvrătirea. Bucuria comuniunii a fost înlocuită de suferinţa separării. De la Geneza 3 şi până în Apocalipsa, Biblia relatează povestea planului perfect al lui Dumnezeu de a restaura relaţia distrusă de păcatul nostru.

ADAM ŞI EVA SEPARAŢI DE DUMNEZEU J

După cum am menţionat mai sus, prima separare a avut loc atunci când Adam şi Eva s-au răzvrătit împotriva lui Dumnezeu. Până în acel punct, totul fusese perfect. În grădina Eden nu exista templu. Nici nu era nevoie de unul, deoarece Dumnezeu deja. Se afla acolo. Ce îl vedem pe Dumnezeu făcând imediat după ce primii doi oameni au păcătuit? Umblând prin grădină în răcoarea zilei. Cum arăta asta? Deoarece Dumnezeu este duh şi nu are carne

sau oase (Luca 24: 39), umblarea Sa prin grădină se poate să fi implicat o teofanie – o manifestare fizică a lui Dumnezeu care putea fi experimentată prin simţuri.

Ca un artist care se plimbă printre operele lui, Creatorul a luat forma creaţiei Sale şi S-a bucurat de frumuseţea a ceea ce mâinile Sale creaseră. Ce transmite acest pasaj este că nu era ceva ieşit din comun pentru Adam şi Eva să umble cu El. Ei aveau o relaţie de camaraderie şi părtăşie.

Apoi şi-a făcut apariţia şarpele. Şi odată cu el au venit minciunile, muşcătura, judecata şi separarea: „Astfel a izgonit El pe Adam; şi la răsăritul grădinii Edenului a pus nişte heruvimi, care să învârtească o sabie învăpăiată, ca să păzească drumul care duce la pomul vieţii”. (Geneza 3: 24) în primul rând, păcatul a creat separare spirituală. Apoi, Dumnezeu i-a izgonit pe Adam şi pe Eva afară din grădină, creând o separare fizică – una care S-a asigurat că va fi menţinută prin plasarea a doi heruvimi la porţile grădinii. Odată cu această deconectare de Dumnezeu, a venit deconectarea de la viaţă. Observaţi că pomul vieţii încă se afla în grădină. Dumnezeu este dătătorul vieţii. Unde nu există o relaţie cu El, nu există viaţă.

Păcatul este un separator. Isaia a scris: „Nu, mâna Domnului nu este prea scurtă ca să mântuiască, nici urechea Lui prea tare ca să audă, ci nelegiuirile voastre pun un zid de despărţire între voi şi Dumnezeul vostru; păcatele voastre vă ascund faţa Lui şi-L împiedică să v-asculte!” (Isaia 59: 1 – 2) Păcatele noastre pun un zid de despărţire între noi şi Dumnezeu. Este o barieră în faţa căreia suntem lipsiţi de putere fără intervenţia lui Dumnezeu.

CAIN SEPARAT DE FAMILIA LUI

Următoarea separare din Scripturi are loc atunci când Cain se îndepărtează de familia lui. Domnul a recunoscut nivelul până la care inima lui Cain se întinase de păcat şi l-a avertizat să nu devină o pradă uşoară pentru Satana: „Nu-i aşa? Dacă faci bine, vei fi bine primit; dar dacă faci rău, păcatul pândeşte la uşă; dorinţa lui se ţine

după tine, dar tu să-l stăpâneşti”. (Geneza 4: 7) însă Cain a permis păcatului să domnească asupra lui, iar când gelozia lui a atins cote prea mari, s-a dezlănţuit împotriva fratelui său, Abel. Consecinţa celei dintâi crime a fost ca înfăptuitorul să fie izgonit din familia şi din casa lui.

Acest scenariu este jucat din nou şi din nou în familiile de azi. Când păcatul pătrunde într-un cămin, adeseori este urmat de separare. Poate să înceapă cu o aventură sau cu consum de pornografie. O altă modalitate prin care aceasta are loc este violenţa – fizică sau verbală. Uneori alcoolul sau consumul de substanţe creează separarea. Când Cain şi-a omorât fratele, Satana a câştigat două victorii. Prima a fost că a distrus o viaţă, iar a doua a fost că a distrus o familie. În cultura noastră modernă, soţii şi soţiile trebuie să fie foarte atenţi, deoarece păcatul pândeşte la uşă şi dorinţa lui este familia.

NOE SEPARAT DE NELEGIUIRE

Pe vremea lui Noe s-a întâmplat ceva nou. Până atunci răul este cel care a fost separat. Adam şi Eva au păcătuit şi au fost separaţi de Dumnezeu. Cain a păcătuit şi a fost separat de familia lui. Însă în zilele lui Noe, Dumnezeu a întors paradigma cu 180°.

Lumea devenise un haos. Păcatul era în floare. Dumnezeu a privit spre omenire şi a simţit regret faţă de creaţia Lui, odinioară desăvârşită. Ca urmare, a luat o decizie severă, însă necesară. „Şi Domnul a zis: Am să şterg de pe faţa pământului pe omul pe care l-am făcut, de la om până la vite, până la târâtoare şi până la păsările cerului; căci îmi pare rău că i-am făcut”. (Geneza 6: 7) Dumnezeu. Se pregătea să facă lumii o baie de un an, prin care să o cureţe de tot păcatul şi toţi păcătoşii. Totuşi, a existat un om care era curat ca lacrima şi se distingea de adunătura de oameni întinaţi. „Dar Noe a căpătat milă înaintea Domnului” (versetul 8).

Dumnezeu i-a spus lui Noe să construiască o arcă, să o umple cu animale şi apoi să se ţină bine. Când a închis uşa arcei, El a trasat o linie clară de separare între ce era destinat distrugerii şi ce era binecuvântat cu salvare. Era

Noe un om perfect? Nu. Însă harul lui Dumnezeu a acoperit orice păcat care l-ar fi putut separa de Dumnezeul său. Iar când a sosit momentul ca mânia lui Dumnezeu să fie executată pe pământ, arca l-a ridicat pe Noe într-un loc al siguranţei. Imaginea a ce este neprihănit fiind separat de lumea întinată şi apoi ridicat într-un loc de siguranţă, reprezintă ceva ce vom vedea desfăşurându-se din nou când Domnul ne va ridica să-L întâlnim pe nori.

AVRAAM SEPARAT DE TOT CE-I ESTE CUNOSCUT

În Geneza 12, Dumnezeu îi face o promisiune minunată lui Avraam (la acel moment încă Avram). El spune:

„Ieşi din ţara ta, din rudenia ta şi din casa tatălui tău şi vino în ţara pe care ţi-o voi arăta. Voi face din tine un neam mare şi te voi binecuvânta; îţi voi face un nume mare şi vei fi o binecuvântare. Voi binecuvânta pe cei ce te vor binecuvânta şi voi blestema pe cei ce te vor blestema; şi toate familiile pământului vor fi binecuvântate în tine". (Versetele 1 – 3)

Ce binecuvântare minunată a promis Dumnezeu aici! I-a garantat lui Avraam darurile de posteritate, măreţie, binecuvântare şi protecţie. Prin Avraam, toţi oamenii, din prezent sau din viitor, aveau să fie binecuvântaţi. Însă ca acest lucru să se întâmple, exista un lucru pe care Avraam trebuia întâi să-l facă. Trebuia să se separe de casa şi poporul lui.

Opriţi-vă şi gândiţi-vă la această separare la care îl cheamă Dumnezeu pe Avraam. Cum aţi reacţiona dacă Domnul v-ar spune: „Am plănuit un viitor incredibil pentru voi; nu trebuie decât să lăsaţi în urmă tot ce vă este cunoscut şi să-i părăsiţi pe toţi ce-i pe care-i iubiţi?"

Aţi fi dispuşi să vă separaţi în felul acesta, dacă Dumnezeu v-ar chema la separare? Când îl urmăm pe Iisus, trebuie să fim gata să renunţăm la tot pentru El. Iisus a spus: „Dacă vine cineva la Mine, şi nu urăşte pe tatăl său, pe mama sa, pe nevasta sa, pe copiii săi, pe fraţii săi, pe surorile sale, ba chiar însăşi viaţa sa, nu poate fi ucenicul Meu. Şi oricine nu-şi poartă crucea şi nu vine

după Mine, nu poate fi ucenicul Meu". (Luca 14: 26 – 27) De bună seamă, El nu ne spune că trebuie să ne părăsim literalmente familia ca să îi fim ucenici. Ci mai degrabă face referire la inima noastră. Dragostea noastră pentru Iisus trebuie să fie atât de mare încât, dragostea noastră pentru oricine altcineva să pălească prin comparaţie. Şi trebuie să fim dispuşi să ne separăm de orice sau oricine ne-ar împiedica să-L slujim.

Uneori, să ne dedicăm la a-L sluji pe Dumnezeu şi a deveni oameni care răspândesc evanghelia, ne va costa. Pe alocuri ne-ar putea conduce la decizii dureroase. Însă răsplătirile prezente şi viitoare care ne aşteaptă atunci când suntem gata să ne separăm de orice ne trage în jos, vor avea o greutate mult mai mare decât orice întristare temporară pe care am experimenta-o în urma renunţării la anumite lucruri.

MOISE SEPARAT DE EGIPT

Intrarea în scenă a lui Moise este marcată de numeroase separări. În primul rând, Moise s-a separat de Egipt. Născut într-o vreme de persecuţie, Moise a fost salvat de fiica faraonului şi adus în casa împărătească. Cu toate acestea, el ştia că este evreu şi nu şi-a putut ignora pur şi simplu moştenirea. Într-o zi, pe când umbla printre oamenii din poporul lui, a dat peste un egiptean care maltrata un sclav evreu. Într-un exces de zel, Moise l-a lovit pe egiptean, omorându-l.

Când această crimă se pare că i-a asigurat lui Moise un loc pe lista celor mai căutaţi oameni din Egipt, el a fugit din ţara în care a crescut şi de poporul lui, şi s-a ascuns în pustie. În această regiune sălbatică a început Dumnezeu un proces de 40 de ani prin care să-l pregătească pentru ce avea să urmeze. Dacă Moise ar fi rămas în confortul palatului din Egipt, cel mai probabil nu ar fi fost pregătit să răspundă chemării lui Dumnezeu, când i s-a arătat în rugul aprins. Uneori, pentru a ne putea pregăti să-L slujim, Dumnezeu trebuie să ne separe de ce este normal sau confortabil sau uşor pentru noi.

Mai apoi, prin Moise, Dumnezeu a separat întreaga

naţiune a evreilor de Egipt. Faraon a refuzat să se lase mişcat în toiul a noua plăgi care se înrăutăţeau progresiv. Ca răspuns, Dumnezeu a adus-o pe cea de-a zecea, care a reprezentat o captare dureroasă a atenţiei acestuia. În una din nopţi, toţi întâiinăscuţi din Egipt – oameni şi animale – au murit. Strigăte sfâşietoare au răsunat pretutindeni în naţiune în timp ce familii întregi îşi urmăreau copiii, taţii, bunicii – orice om născut cel dintâi – dându-şi ultima suflare.

Acest lucru l-a împins pe faraon să acţioneze rapid. El i-a chemat pe Moise şi Aaron în aceeaşi noapte şi le-a spus: „Sculaţi-vă, ieşiţi din mijlocul poporului meu, voi şi copiii lui Israel. Duceţi-vă de slujiţi Domnului, cum aţi zis. Luaţi-vă şi oile şi boii, cum aţi zis, duceţi-vă şi binecuvântaţi-mă”. (Exod 12: 31 – 32). „Plecaţi”, le-a spus. „Plecaţi cât de departe puteţi de mine şi luaţi-vă toate lucrurile cu voi. Nu vreau să vă mai văd niciodată. A, şi înainte să plecaţi, aţi putea să mă binecuvântaţi?” Poporul lui Dumnezeu fusese într-o sclavie care le furase nădejdea, însă Domnul l-a separat de cei care-l robiseră şi i-a dat libertate.

Continuând cu exodul, Dumnezeu a separat Israelul de lumea păgână. Egiptul reprezenta o cultură politeistă, având un panteon complet de zei. Dumnezeu i-a scos pe evrei din acea ţară care se închina la idoli ca să-şi pregătească pentru Sine un popor care să i se închine numai Lui, Din nefericire, poţi să scoţi israeliţii afară din Egipt, însă este mult mai greu să scoţi Egiptul afară din israeliţi.

Când a ajuns poporul la muntele Sinai, Moise a dispărut pentru o vreme sus pe munte. Israeliţii au aşteptat, însă, după câteva săptămâni, au început să fie neliniştiţi. Au început să spună: „Ştiţi, a cam trecut o lună sau mai multe zile de când bătrânul de 80 de ani a urcat pe munte fără mâncare şi apă. Există multe şanse să nu se mai întoarcă”. Vom discuta mai în detaliu despre această poveste peste câteva capitole, însă este de-ajuns să spunem că, un viţel de aur mai târziu, Moise nu era un

excursionist fericit. El a făcut ţăndări tablele pe care i le dăduse Dumnezeu, a distrus viţelul, a măcinat aurul şi i-a făcut pe cei din popor să-l bea.

Povestea nu se încheie aici. Oamenii s-au mâniat. Gustaseră din păcat şi acum râvneau după o masă completă. Se poate ca Moise să fi fost un om puternic, însă acum era înfruntat de o gloată turbată şi desfrânată. El s-a oprit la intrarea în tabără şi a strigat: „Cine este pentru Domnul să vină la mine!” (Exod 32: 26)

Dintre toate seminţiile, una singură a păşit înainte – seminţia lui Levi. Moise le-a poruncit: „Fiecare din voi să se încingă cu sabia; mergeţi şi străbateţi tabăra de la o poartă la alta, şi fiecare să omoare pe fratele, pe prietenul şi pe ruda sa”. (Exod 32: 27) Şi exact asta au făcut. Mai mult de 3.000 dintre cei mai împotrivitori au fost omorâţi în ziua aceea. Acest incident cu viţelul de aur reprezintă ultimul moment în care vedem o închinare la idoli la nivel naţional în poporul evreu înainte de cartea Judecători, după ce Moise şi Iosua mor.

Când leviţii au răspuns chemării lui Moise, a avut loc o altă separare. Nu doar că israeliţii au fost separaţi de restul lumii păgâne, ci şi leviţii au fost separaţi de restul seminţiilor lui Israel. Ei sunt primii care au păşit înainte când poporul a trebuit să fie curăţat de păcat, şi, deoarece leviţilor nu le-a fost teamă să-şi treacă până şi membrii ai familiei prin sabie ca să apere onoarea lui Dumnezeu, Domnul i-a onorat.

Din acest motiv, cei din seminţia lui Levi au fost aleşi să slujească în calitate de preoţi în naţiune. Ei aveau să fie canalul de închinare şi jertfe între popor şi Dumnezeul lor. Adevărata separare nu are nimic de-a face cu graniţe, rase sau genuri, sau cu orice altceva. Diferenţa o face dacă eşti sau nu de partea lui Dumnezeu. Eşti separat de Dumnezeu, sau eşti separat de lume? Toată lumea este fie de o parte, fie de cealaltă – nu există cale de mijloc.

BISERICA SEPARATĂ DE LEGE ŞI DE LUME

La 16 secole după Moise, a venit Iisus, şi totul s-a schimbat. Când i-a părăsit ultima dată pe evrei, Domnul i-a

separat de la o cultură păgână la iudaism. Acum, la începutul epocii bisericii, Dumnezeu îi separă din nou, însă de data aceasta îi separă de iudaismul tradiţional. Poate să cânte Tevya cât vrea despre tradiţie, dar tradiţia nu mai este. Relaţia cu Dumnezeu nu mai este despre reguli şi legi. Iisus a venit şi a spus că sunt doar două legi asupra cărora trebuie să ne focalizăm: să-L iubim pe Dumnezeu şi să ne iubim unii pe alţii. Dacă împlinim acele porunci, ne vom descurca.

Aceasta a fost o separare majoră, deoarece, din perspectiva oamenilor, supunerea faţă de lege stătea în centrul a tot ce însemna să fii evreu. Iar Iisus, când a venit, a schimbat paradigma lui Dumnezeu din una focalizată pe lege, în una focalizată pe har. Chiar şi Petru a avut dificultăţi în a îmbrăţişa această trecere. La un moment dat, Petru şi Pavel slujeau împreună în Antiohia. Petru se bucura să mănânce la aceeaşi masă cu iudeii şi cu neamurile, lucru interzis de tradiţia iudaică. Toţi cei din biserică formau o familie mare şi fericită.

Însă, când un grup de iudei veniţi de la Ierusalim a văzut ce s-a întâmplat, Petru s-a răzgândit brusc. El s-a separat de Neamuri şi a mâncat la o masă exclusiv pentru iudei. Aceşti *goyim* netăiaţi împrejur erau prea necuraţi ca să stea la masă cu el. De fapt, cine se credeau aceştia dintre Neamuri, valsând prin biserică cu hainele, frizurile şi modul de vorbire specifice Neamurilor? Pavel, ca unul care nu-şi ascundea opiniile, l-a confruntat pe Petru de faţă cu toţi: „Dacă tu, care eşti iudeu, trăieşti ca Neamurile, şi nu ca iudeii, cum sileşti pe Neamuri să trăiască în felul iudeilor?” (Galateni 2: 14) „Nu mai facem parte din categoria de oameni care se încred în lege ca să fie mântuiţi”, le-a spus iudeilor şi Neamurilor adunaţi împreună. Apoi a afirmat cu tărie: „căci, dacă neprihănirea se capătă prin Lege, degeaba a murit Hristos” (Galateni 2: 21). Acele cuvinte pline de putere au întors paradigma tradiţională cu susul în jos. Această schimbare avea să fie dură, însă era necesar ca iudeii să se deprindă cu o nouă mentalitate.

Însă iudeii nu erau singurii nevoiţi să treacă printr-o separare majoră. Credincioşii dintre Neamuri au fost nevoiţi să se îndepărteze de lumea păgână în care au trăit toată viaţa. În Faptele apostolilor 15, biserica în plină creştere s-a confruntat cu o întrebare: Ce ar trebui să facem cu toţi aceşti creştini dintre Neamuri? Cât de iudei trebuie să devină şi cât de mult să-şi păstreze din natura lor specifică Neamurilor?

Reprezentanţi ai ambelor părţi şi-au prezentat opiniile la adunarea care a ajuns să fie cunoscută drept Conciliul de la Ierusalim. În cele din urmă, Iacov, fratele lui Iisus şi căpetenia bisericii din Ierusalim, s-a ridicat şi a vorbit, spunând aproximativ ce a spus şi Pavel în Antiohia: „Fraţii mei dintre Neamuri, unii oameni spun că trebuie să adoptaţi toate tradiţiile iudaice. Ignoraţi-i. Ei nu ne reprezintă pe noi. Nu avem nevoie de mai mulţi iudei; avem nevoie de mai mulţi creştini". Simplu şi la subiect, însă lumea Neamurilor continua să fie un loc al degradării, astfel conciliul a considerat că sunt necesare cel puţin câteva restricţii.

După discuţii ulterioare, a fost scrisă o epistolă către neamuri şi trimisă prin Pavel, Barnaba, Iuda şi Sila. Această epistolă afirma părtăşia dintre Neamuri şi iudei în biserica Domnului, şi se încheia cu următoarele cuvinte:

Căci s-a părut nimerit Duhului Sfânt şi nouă să nu mai punem peste voi nicio altă greutate decât ceea ce trebuie, adică: să vă feriţi de lucrurile jertfite idolilor, de sânge, de dobitoace sugrumate şi de curvie, lucruri de care, dacă vă veţi păzi, va fi bine de voi. Fiţi sănătoşi! (Faptele apostolilor 15: 28 – 29)

Chiar dacă aceste stipulaţii par minore, de fapt erau chiar majore. Ceea ce Iacov a interzis în încheierea acestei misive, reprezenta o parte majoră din ceea ce caracteriza cultura Neamurilor. Mare parte din ceea ce Neamurile făceau, avea de-a face cu închinarea la idoli, imoralitate sexuală. Dacă noii credincioşi dintre Neamuri se separau de toate aceste lucruri – şi totodată refuzau mâncarea oferită în mod intenţionat idolilor, aşa cum era marea

majoritate a mâncărurilor – acest fapt i-ar fi făcut vizibili în cultura lor, şi nu într-un mod pozitiv. Acest lucru ar fi putut duce rapid la ostracizare şi dificultăţi. Însă această schimbare avea un motiv în spate. Era necesar ca Neamurile să se separe. Nu puteau fi de ambele părţi.

(LIA – lui se afla înaintea mulţimii la Areopagus, în Atena, Pavel a subliniat nevoia de separare de căile idolatre ale Neamurilor. Pe măsură ce învăţaţii se adunau să asculte, Pavel le-a spus: „Dumnezeu, care a făcut lumea şi tot ce este în ea, este Domnul cerului şi al pământului şi nu locuieşte în temple făcute de mâini. El nu este slujit de mâini omeneşti, ca şi când ar avea trebuinţă de ceva, El, care dă tuturor viaţa, suflarea şi toate lucrurile” (Faptele apostolilor 17: 24 – 25). Într-un oraş plin de temple, toate pline de idoli, aceasta era o declaraţie care schimba perspectiva. „Toate aceste temple minunate şi idolii scumpi din ele sunt lipsite de valoare”. Pavel a continuat spunându-le ascultătorilor săi că toţi fac parte din acelaşi popor şi le curge acelaşi sânge prin vene. Dumnezeu a determinat graniţele care să distingă anumite grupuri de oameni de altele, dar asta nu schimbă faptul că toţi am fost creaţi de acelaşi Creator.

În încheierea discursului său, Pavel le-a spus atenienilor că tuturor popoarelor li se aplică acelaşi standard spiritual de separare de rău: „Dumnezeu nu ţine seama de vremurile de neştiinţă şi porunceşte acum tuturor oamenilor de pretutindeni să se pocăiască; pentru că a rânduit o zi în care va judeca lumea după dreptate, prin Omul pe care L-a rânduit pentru aceasta şi despre care a dat tuturor oamenilor o dovadă netăgăduită, prin faptul că L-a înviat din morţi…” (Faptele apostolilor 17: 30 – 31). Acest cuvânt „acum” este plin de putere. Nu mai există scuze. Mesia a venit. Trebuie să ne îndepărtăm de tot ce ne-ar putea separa de Dumnezeu – fie că este vorba de iudei care se separă de lege, sau Neamuri care se separă de lume.

Uneori preţul separării de dragul lui Hristos poate fi mare. Poate să ne coste căsnicia, copiii, slujba sau

prietenii. Dumnezeu înţelege asta şi ne-a oferit o altă familie. A făcut asta unindu-şi toţi copiii într-un singur trup internaţional de fraţi şi surori. Pavel a scris: „Căci El este pacea noastră care din doi a făcut unul şi a surpat zidul de la mijloc care-i despărţea… Căci, prin El, şi unii şi alţii avem intrare la Tatăl, într-un Duh”. (Efeseni 2: 14, 18)

Iisus a doborât zidurile separării prin moartea Sa de pe cruce. Doar în El nu mai există graniţe, naţionalităţi, religie, nimic care să ne separe unii de alţii. „Nu mai este nici iudeu, nici grec; nu mai este nici rob, nici slobod; nu mai este nici parte bărbătească, nici parte femeiască, fiindcă toţi sunteţi una în Hristos Iisus” (Galaterii 3: 28). Nici nu pot să vă spun de câte ori nu am coborât din avion într-o ţară pe care nu o mai vizitasem şi am fost întâmpinat de un frate sau o soră în Hristos cu care nu mă mai întâlnisem, dar care mi-a fost imediat apropiat, ca un membru din familia mea. Şi asta pentru că în Hristos, ei îmi *sunt* familie.

Planul original al lui Dumnezeu nu a fost separarea. În El, unitatea este restaurată.

BISERICA SEPARATĂ DE LUME

Mai există încă o altă separare despre care trebuie să vorbim. Iar aceasta este Marea Separare – o separare care să pună capăt tuturor celorlalte separări. Este vorba despre separarea bisericii de lume. „Dar, Amir, nu a spus Iisus să fim în lume dar să nu fim din lume? Vrei să spui acum că ar trebui să ne separăm de lume?”

În primul rând, Iisus nu a spus niciodată asta. Este doar interpretarea pe care unii oameni o dau unei porţiuni din rugăciunea Lui de Mare Preot din Ioan 17. Totuşi, acesta este un sentiment bun care presupune că ar trebui să fim pe deplin conectaţi cu cei din jurul nostru, dar fără să cedăm ispitelor păcătoase pe care cultura le forţează asupra noastră.

În al doilea rând, această Mare Separare nu este de natură spirituală, ci fizică. Va veni o zi când Domnul îşi va răpi biserica şi o va întâlni pe nori. Rezultatul acelei separări va fi o unificare fizică a credincioşilor cu

Mântuitorul lor. Începând cu acel moment vom fi cu El pe vecie.

Chiar dacă separarea nu a reprezentat intenţia originală a lui Dumnezeii, aceasta este modalitatea prin care El a lucrat în lume de-a lungul veacurilor. Cei care cred că ar fi ciudat ca Domnul să-şi retragă poporul din lume, nu trebuie decât să cerceteze istoria. Pentru El nu este ciudat să-şi separe poporul; acesta este de fapt modus operandi-ul Său. De aceea este atât de important pentru noi, care suntem credincioşi, să trăim şi să vorbim adevărul înaintea familiei noastre şi a prietenilor noştri. Biserica nu a fost separată încă – înseamnă că mai este timp. Atâta vreme cât încă suntem aici să proclamăm evanghelia, oamenii mai pot alege să-L urmeze pe Dumnezeu. Dar, odată ce vom fi separaţi de lume, şansele celor rămaşi în urmă de a găsi o cale înspre Dumnezeu vor fi aproape nule.

După toate aparenţele, nu mai este mult timp. Trebuie să ne luăm în serios rolul de ambasadori ai lui Hristos care ne-a fost încredinţat.

Nu mai este mult timp. Trebuie să ne luăm în serios rolul de ambasadori ai lui Hristos care ne-a fost încredinţat.

O PERIOADĂ EXTINSĂ DE 70 DE SĂPTĂMÂNI

A FOST O ATERIZARE GREA, în special pentru trupul său bătrân. Poate cu 20, 30, 40 de ani în urmă s-ar fi ridicat rapid înapoi. Însă la vârsta actuală, orice mişcare făcută îi producea suferinţă sau durere. Să fie aruncat pe fundul unei gropi umede şi stâncoase cu siguranţă nu a ajutat niciuneia din afecţiunile lui.

Încet, sprijinindu-se de peretele gropii, s-a ridicat în picioare, întunericul complet era claustrofobic. Nu putea şti dacă pământul de sub picioarele lui se întindea pe o suprafaţă de 2 m sau 18 m. Un singur lucru ştia: nu era singur în groapă. În jurul lui s-a auzit un foşnet, acela produs de labe când ating pământul nisipos. Apoi s-a auzit primul sunet înfundat.

„O, Doamne”, s-a rugat el, „poartă-mi de grijă aici.

Protejează-mă. Viaţa mea este în mâinile Tale”.

Un corp mătăsos şi musculos s-a periat de el, trântindu-l în perete. Mişcarea agitată creştea în intensitate. Sunetele s-au transformat într-un mârâit.

Brusc, lumina a umplut încăperea cu atât de multă intensitate că el a fost pentru o clipă la fel de orbit precum fusese în întunericul absolut. Pe măsură ce punctele albastre îi dispăreau dinaintea ochilor, a reuşit să vadă o siluetă plimbându-se prin spaţiul stâncos şi atingând uşor boturile a ceea ce acum a văzut că erau 12 sau mai

mulţl Ici ctu’el înconjurau. A continuat să privească fascinat cum necst om luminos şi-a încheiat slujba, s-a întors înspre el şi, după ce l-a privit scurt în ochi, a dispărut, luând cu el lumina.

Restul nopţii nu s-a comparat cu nicio altă noapte pe care o trăise până atunci. A dormit profund în beznă, cu bătăile inimii fiarei ce-i servea ca pernă calmându-i mintea plină de îngrijorare şi căldura celor două creaturi magnifice adormite de o parte şi de alta a sa învingând răceala îmbâcsită a gropii.

Dimineaţa a fost trezit de vocea împăratului Darius, când a strigat: „Daniele, robul Dumnezeului celui Viu, a putut Dumnezeul tău căruia îi slujeşti necurmat să te scape de lei?” (Daniel 6: 20). Făcând din animalele din jurul lui o pârghie, s-a ridicat în picioare şi a strigat: „Veşnic să trăieşti, împărate! Dumnezeul meu a trimis pe Îngerul Său şi a închis gura leilor, care nu mi-au făcut niciun rău, pentru că am fost găsit nevinovat înaintea Lui. Şi nici înaintea ta, împărate, n-am făcut nimic rău!” (versetele 21 – 22) împăratul a poruncit ca sfătuitorul său în vârstă să fie scos din groapă şi să fie adus la el, şi dulce

le-a fost revederea.

Pentru mulţi oameni, asta este tot ce ştiu despre marele profet Daniel. Dacă li se cere să facă puţin efort, unii îşi mai amintesc de poveşti despre consumul de legume, interpretarea viselor şi despre o petrecere ciudată în care pe perete a apărut scris ceva în mod fantomatic. Însă aceste amintiri de la şcoala duminicală ar fi puţine. Daniel a fost catalogat foarte devreme ca fiind un îmblânzitor de lei. Însă el a fost mult mai mult de-atât.

DANIEL ŞI CARTEA LUI

J

Dacă număraţi cinci cărţi din secţiunea cărţilor profetice din Vechiul Testament (pornind de la Isaia şi până la Maleahi) veţi ajunge la o scriere unică printre celelalte din această categorie, în timp ce majoritatea dintre aceşti purtători de cuvânt ai lui Dumnezeu erau focalizaţi în primul rând pe profeţii la care era adăugat puţin de fundal istoric, Daniel şi-a împărţit cartea în două.

În primele şase capitole se regăsesc unele din lecţiile de la şcoala duminicală. Daniel făcea parte dintr-un grup de tineri luaţi în robie de împăratul Nebucadneţar şi duşi în Babilon ca să-l slujească. Aceste capitole urmăresc exploatarea a patru dintre tinerii exilaţi – Hanania (căruia i-a fost dat numele Şadrac), Mişael (Meşac), Azaria (Abed-Nego) şi Daniel (Belşaţar). Cei trei prieteni ai lui Daniel ajung în lumina reflectoarelor în capitolul 3, scăpând din flăcările unui cuptor încins fără nicio arsură. În restul cărţii, Daniel este vedeta principală. Îl vedem crescând şi devenind dintr-un tânăr exilat un înţelept vârstnic, slujind în timpul vieţii lui trei lideri mondiali din două imperii diferite.

Următoarele şase capitole schimbă complet macazul. Daniel trece brusc de la biografie şi autobiografie la profeţie. Cu ajutorul unui înger care i-a interpretat viziunile şi visele ciudate avute, Daniel a primit revelaţie directă de la Dumnezeu despre evenimente viitoare, inclusiv despre vremurile din urmă. Acest profet tânăr s-a aflat într-o poziţie unică într-o perioadă unică de timp. În

loc să profeţească despre ţara evreilor din mijlocul ţării evreilor, aşa cum au făcut majoritatea celorlalţi profeţi, Daniel se afla într-o ţară străină şi avea viziuni despre planurile lui Dumnezeu pentru restul lumii.

ISRAEL ÎN PAUZĂ

Pe vremea lui Daniel, Israel se afla sub disciplină. Nu Daniel era responsabil de faptul că fusese exilat într-o ţară străină; el a fost atins de pedeapsa pentru păcatele comise de generaţiile de dinaintea lui. În esenţă, naţiunea se afla în ceea ce poate fi considerat o pauză naţională. „Tinere, dacă nu poţi respecta regulile, du-te stai în colţ până îţi voi spune că poţi să te opreşti”. Colţul era Babilon, iar perioada de timp s-a dovedit a fi 70 de ani.

Ce au făcut israeliţii să primească pedeapsa aceasta? Ei bine, numiţi orice. Dacă Dumnezeu a spus despre un lucru „Să nu îl faceţi”, cel mai probabil israeliţii l-au făcut. Cu toate acestea, acest exil specific a avut legătură strânsă cu un păcat anume. Aşa cum Dumnezeu are un plan pentru poporul Lui, are un plan pentru pământul poporului Său. El ştie de ce anume este nevoie ca solul şi substanţele nutritive din el să fie protejate. Dacă cultivi în exces o bucată de pământ, recoltele vor avea de suferit. De aceea, este bine ca, ocazional, să-i oferi pământului un repaus.

Planul lui Dumnezeu pentru odihna pământului a coincis cu planul Lui pentru odihna poporului. Israeliţii trebuiau să îşi pună deoparte fiecare a şaptea zi ca zi de Sabat pentru trupurile lor. În aceeaşi manieră, Dumnezeu a destinat fiecare al şaptelea an să fie un an sabatic pentru odihna pământului. Din punct de vedere logic, toate acestea aveau sens. Din punct de vedere practic, erau mult mai dificil de respectat. Pentru anii de Sabat era nevoie de planificare şi, mai mult decât atât, era nevoie de credinţă:

Dacă veţi zice: „Ce vom mânca în anul al şaptelea, fiindcă nu vom semăna şi nu vom strânge roadele?” Eu vă voi da binecuvântarea Mea în anul al şaselea, şi pământul va da roade pentru trei ani. Când veţi semăna în anul al optulea, veţi mânca tot din vechile roade; până la al nouălea an, până la noile roade, veţi mânca tot din cele

vechi. (Levitic 25: 20 – 22)

Promisiunea lui Dumnezeu a fost că în cel de-al şaselea an le va da o recoltă atât de uriaşă încât oamenii se vor hrăni din el până când holdele noi vor fi recoltate în anul al nouălea.

Ca în cazul multor altor promisiuni de-ale lui Dumnezeu, binecuvântarea ascultării este contrabalansată de blestemul neascultării. Dacă israeliţii decideau să ignore legile lui Dumnezeu privitoare la Sabatul pământului, El a promis următoarele:

Voi pustii ţara, aşa că vrăjmaşii voştri care o vor locui vor rămâne încremeniţi văzând-o. Vă voi împrăştia printre neamuri şi voi scoate sabia după voi. Ţara voastră va fi pustiită, şi cetăţile voastre vor rămâne pustii. Atunci ţara se va bucura de Sabatele ei, tot timpul cât va fi pustiită şi cât veţi fi în ţara vrăjmaşilor voştri; atunci ţara se va odihni şi se va bucura de Sabatele ei. Tot timpul cât va fi pustiită, va avea odihna pe care n-o avusese în anii voştri de Sabat, când o locuiaţi. (Levitic 26: 32 – 35)

Indiferent prin ce modalitate, pământul avea să aibă parte de Sabat. Dacă israeliţii refuzau să dea odihnă pământului, Domnul nu îi lăsa pe israeliţi să aibă parte de pământ până când nu se împlinea numărul de Sabaturi.

Vreme de 490 de ani au fost ignorate Sabaturile pentru pământ. Dacă împărţim 490 de ani la 7 (sau 1 Sabat la fiecare 7 ani), rezultatul va fi 70. Acesta este numărul de ani stabilit de Dumnezeu pentru exilul poporului lui Iuda:

Pe cei ce au scăpat de sabie, Nebucadneţar i-a dus prinşi la Babilon. Ei i-au fost supuşi, lui şi fiilor lui, până la stăpânirea împărăţiei perşilor, ca să se împlinească cuvântul Domnului rostit prin gura lui Ieremia, până ce ţara şi-a ţinut Sabatele ei şi s-a odihnit tot timpul cât a fost pustiită, până la împlinirea celor şaptezeci de ani. (2 Cronici 36: 20 – 21)

Când Dumnezeu ne cere să facem ceva, acel ceva trebuie făcut. Putem alege calea uşoară sau calea dificilă. De ce şi noi, la fel ca israeliţii, alegem de atâtea ori calea dificilă?

Daniel a fost prins în exilul datorat nerespectării anului sabatic. Totuşi, chiar dacă a fost luat din ţara lui din pricina unui păcat naţional, el încă îl urma pe Dumnezeu şi studia Scripturile. În acea perioadă, poporul lui Dumnezeu nu dispunea încă de Biblia completă; Daniel şi alţii continuau să o scrie. Era greu pentru el să facă o analiză profundă de interpretare a capitolului 9 din cartea lui, când încă scrijelea capitolul 6. Totodată, cât le dăduse Dumnezeu din Scriptură era scris pe pergamente şi păstrat în sinagogi. În prima parte a exilului babilonian, Cuvântul scris al lui Dumnezeu era atât de greu de găsit precum este greu de găsit un cheeseburger cu bacon în Ierusalim. Totuşi, Daniel era foarte priceput în cunoaşterea cuvintelor lui Dumnezeu.

La acel moment, israeliţii erau o cultură agramată, care comunica pe cale orală. Oamenii nu umblau cu pergamentele lor personale păstrate într-o mapă cu fermoar din care nu lipseau, post-it-urile şi markerele. Ei învăţau Cuvântul lui Dumnezeu auzindu-l citit sau cântat. Pe măsură ce auzeau cuvintele din nou şi din nou, încercau să-l memoreze – adeseori alăturându-se recitării sau cântării lui.

În felul acesta a putut Daniel să cunoască lungimea perioadei de exil anunţată prin profetul Ieremia:

În anul dintâi al lui Darius, fiul lui Ahaşveroş, din neamul mezilor, care ajunsese împărat peste împărăţia haldeilor, **în anul dintâi al domniei lui, eu, Daniel, am văzut din cărţi că trebuiau să treacă şaptezeci de ani pentru dărâmăturile Ierusalimului, după numărul anilor despre care vorbise Domnul către profetul Ieremia.** (Daniel 9: 1 – 2)

Daniel, destul de în vârstă acum şi sub stăpânirea unui nou **în 100% din cazuri, Dumnezeu îşi va împlini promisiunile, la vremea Lui şi în termenii Lui.**

Imperiu Persan, s-a rugat în esenţă: „Bine, Doamne, am numărat anii şi, potrivit promisiunii Tale, a venit vremea să ne ierţi şi să ne trimiţi înapoi acasă”.

Când ne rugăm, Dumnezeu aude. Când Domnul face

o promisiune, putem să avem încredere în El pentru aceasta. Când ne rugăm ca să-l amintim ceva, aşa cum a făcut Daniel, nu o facem pentru că credem că a uitat. El nu-şi verifică calendarul gândindu-se: „Ştiu că am încercuit data cu pricina cu un motiv anume…" Când îi amintim lui Dumnezeu de promisiunile Lui, aceasta este o declaraţie a credinţei din partea noastră. Noi afirmăm că El este un Dumnezeu care îşi urmează întotdeauna legămintele. În 100% din cazuri, Dumnezeu îşi va împlini promisiunile, la vremea Lui şi în termenii Lui.

APOCALIPSA LUI DANIEL

În cele mai multe cazuri, când vine vorba de profeţii, nu ni se dau multe informaţii despre procesul de comunicare dintre Dumnezeu şi profet. În schimb, citim pur şi simplu cuvintele pe care Domnul le transferă cumva omului Său de cuvânt. Ocazional, metoda de comunicare şi mesajul în sine se întrepătrund atât de mult încât Duhul Sfânt deschide uşa metodologică. Un astfel de caz este cartea lui Daniel.

Cea de-a doua parte a scrisorii lui Daniel este ceea ce numim literatură apocaliptică. *Apocalipsa* înseamnă „revelaţie" sau „dezvăluire" şi cuvântul se centrează pe judecata lui Dumnezeu care va fi turnată peste lume şi împlinirea finală a planurilor Sale pentru vremurile din urmă privind omenirea. Cartea Apocalipsa este un alt exemplu bun de literatură apocaliptică din Biblie.

Cu toate acestea, cartea Daniel poate fi văzută lejer ca fiind revelatorie sau apocaliptică, în sensul că noi, cititorii, putem vedea profeţia fiind dezvăluită. În capitolul 7, Daniel doarme în patul său când visurile sale şi o viziune divină se contopesc, iar el poate vedea patru fiare mari ieşind din apă. Apoi profetul narează acţiunile violente şi sângeroase ale acestor creaturi, exploatările unuia dintre coarnele care-i aparţin celei de-a patra fiare şi o privelişte uluitoare a Celui îmbătrânit de zile şezând pe tronul Său. Pe bună dreptate confuz de ceea ce se petrece, Daniel se apropie de unul dintre cei „ce stăteau acolo" şi întreabă ce poate fi ceea ce vede (versetul 16). Acest om îi oferă lui

Daniel un comentariu detaliat asupra acţiunii.

În următorul capitol, Daniel are altă viziune. În aceasta, el se află lângă un râu şi vede cum un berbec şi un ţap se încaieră, ţapul ieşind victorios. Apoi urmează o acţiune la fel de ciudată care se învârte în jurul unui corn, ceea ce îl induce şi mai mult în eroare pe Daniel. De data aceasta este trimis Îngerul Gabriel să-i explice viziunea. Acest arhanghel măreţ trebuie să fi fost uimitor la înfăţişare, deoarece Daniel cade imediat la pământ, prosternându-se înaintea lui. Gabriel îl ridică pe Daniel în picioare, apoi începe să-i explice viziunea.

În întreaga Scriptură nu apar decât trei îngeri identificaţi pe nume – Gabriel, Mihail, Lucifer. Gabriel este un mesager. El apare în Biblie de cinci ori; două dintre aceste apariţii sunt consemnate în cartea Daniel… Este acelaşi arhanghel măreţ care duce mesajul la două perechi de părinţi-în-devenire. În primul rând, îl vizitează pe preotul vârstnic Zaharia în templu anunţând promisiunea lui Dumnezeu de a le da un fiu lui şi soţiei sale, care fusese stearpă. Acest copil avea să se numească Ioan şi în una din zile îl va boteza pe Mesia. De asemenea, el îi vizitează separat pe Maria şi Iosif, care erau logodiţi, ca să le ducă vestea miraculoasă că Duhul Sfânt avea să plaseze un copil în pântecul Mariei, chiar dacă era fecioară. Acest copil avea să fie literalmente Emanuel – „Dumnezeu este cu noi”.

Întorcându-ne la viziunea din Daniel 9, descoperim că Gabriel a străbătut o cale lungă ca să-i aducă lui Daniel un mesaj special:

Pe când încă vorbeam eu, mă rugam, îmi mărturiseam păcatul meu şi păcatul poporului meu, Israel, şi îmi aduceam cererile înaintea Domnului Dumnezeului meu, pentru muntele cel sfânt al Dumnezeului meu; pe când vorbeam eu încă în rugăciunea mea, a venit repede, în zbor iute, omul Gabriel pe care-l văzusem mai înainte într-o vedenie şi m-a atins în clipa când se aducea jertfa de seară. El m-a învăţat, a stat de vorbă cu mine şi mi-a zis: „Daniele, am venit acum să-ţi luminez mintea”. (Daniel 9:

20 – 22)

Gabriel îşi începe mesajul spunând: „Daniele”. Nu este minunat că Dumnezeu ne ştie pe nume? El nu l-a trimis pe Gabriel spunând: „Gabi, îl vezi pe omul acela? Nu ştiu sigur cine este, dar pare să fie un scriitor destul de bun. Du-te şi pune-i un nume şi apoi transmite-i un mesaj din partea Mea”. Gabriel a ştiut exact cine este Daniel, pentru că Dumnezeu a ştiut exact cine este Daniel. În acelaşi fel, El ştie exact cine suntem fiecare dintre noi.

Sarcina lui Gabriel este să „lumineze mintea”. Un alt fel de a traduce aceste cuvinte este „să dea înţelegere”. A cui înţelegere să o dea? A lui personală? Amintiţi-vă, el este doar mesagerul. Toată înţelegerea este a lui Dumnezeu. Este ca şi cum Dumnezeu i-a înmânat lui Gabriel un pergament spunându-i: „Poftim, du-i pergamentul lui Daniel ca să citească şi să înţeleagă ce anume vreau să cunoască”.

Apoi, auzim ceva minunat. Gabriel spune: „Când ai început tu să te rogi, a ieşit cuvântul, şi eu vin să ţi-l vestesc; căci tu eşti preaiubit şi scump. Ia aminte, dar, la cuvântul acesta şi înţelege vedenia!” (versetul 23). Din momentul în care Daniel a început să se roage, Dumnezeu a început să răspundă. Domnul. Nu a insistat să întârzie răspunsul până când avea să primească porţia completă de închinare, mărturisire şi mulţumire. Nu a aşteptat să spună Daniel „Amin!” înainte să îi ia în considerare mijlocirea. Din clipa în care Daniel a rostit prima silabă, Gabriel a primit poruncă de la Dumnezeu să ducă mesajul şi să dea înţelegere profetului Său. Dumnezeul nostru, care cunoaşte cuvintele pe care le vom spune încă dinainte să le rostim, este mai puţin preocupat de ce anume iese din gurile noastre decât de ce se află în inimile noastre.

CELE ŞAPTEZECI DE SĂPTĂMÂNI DIN DANIEL

Ce mesaj a fost responsabil Gabriel să ducă? El începe: „Şaptezeci de săptămâni au fost hotărâte asupra poporului tău şi asupra cetăţii tale celei sfinte” (versetul 24). Vă amintiţi ce am citit la începutul capitolului 9 din Daniel? în primele două versete, Daniel se roagă lui

Dumnezeu cu referire la cei 70 de ani de exil pe care Dumnezeu îi proclamase prin profetul Ieremia. În timp ce Daniel pledează înaintea Domnului pentru exilul de 70 de ani, Dumnezeu îi trimite un mesaj despre ceva mult mai măreţ – 70 de săptămâni. Acum mi-aţi putea spune: „Amir, nu suntem genii ai matematicii. Dar suntem destul de siguri că 70 de ani sunt mai lungi decât 70 de săptămâni". În mod normal, aţi avea dreptate, însă, săptămânile despre care vorbeşte Gabriel nu sunt formate din şapte zile, ci din şapte ani. Astfel, 70 de săptămâni se referă de fapt la o perioadă de 490 de ani – 70 x 7.

Pentru cine sunt aceste 70 de săptămâni supradimensionate? Gabriel spune că sunt pentru poporul lui Daniel şi pentru cetatea lui cea sfântă. Care este poporul lui Daniel? Israel. Care este cetatea cea sfântă? Ierusalim. Chiar dacă Daniel se află departe de casă, în exil, Domnul îi aduce un mesaj despre Ierusalim şi despre evrei. Gabriel prezintă:

Şaptezeci de săptămâni au fost hotărâte asupra poporului tău şi asupra cetăţii tale celei sfinte, până la încetarea fărădelegilor, până la ispăşirea păcatelor, până la ispăşirea nelegiuirii, până la aducerea neprihănirii veşnice, până la pecetluirea vedeniei şi prorociei şi până la ungerea Sfântului sfinţilor.

Să ştii, dar, şi să înţelegi că de la darea poruncii pentru zidirea din nou a Ierusalimului până la Unsul, la Cârmuitorul, vor trece şapte săptămâni;

apoi timp de şaizeci şi două de săptămâni, pieţele şi gropile vor fi zidite din nou, şi anume în vremuri de strâmtorare.

După aceste şaizeci şi două de săptămâni.

Unsul va fi stârpit, şi nu va avea nimic.

Poporul unui domn care va veni va nimici cetatea şi Sfântul Locaş, şi sfârşitul lui va fi ca printr-un potop; (Daniel 9: 24 – 26)

Sunt două serii de săptămâni enumerate aici – 7 săptămâni şi 62 de săptămâni. Primele 7 săptămâni sunt pentru rezidirea Ierusalimului. Este 7 x7, sau 49 de ani,

pentru ca oraşul să fie repus în ordine. Apoi vor trece încă 62 de săptămâni: 7 x62 = 434 de ani. După acestea va avea loc ceva extraordinar – Mesia va veni. Însă înainte să vă entuziasmaţi prea tare de sosirea lui Mesia, înţelegeţi că venirea Lui nu va dura mult. Nu va trece mult timp de când va fi sosit şi va fi stârpit.

Este dat un cronometru de 69 de săptămâni (483 de ani) până, la evenimentul lui Mesia, însă 69 săptămâni de când? în ce moment ar trebui Daniel să apese butonul de start al cronometrului? în versetul 25 din pasajul de mai sus, Dumnezeu dă răspunsul: „Să ştii, dar, şi să înţelegi că de la darea poruncii pentru zidirea din nou a Ierusalimului…" Când naţiunii i se va spune că se poate întoarce să-şi rezidească cetatea, atunci va fi pornit cronometrai.

Asta ne conduce la următoarea întrebare: când li s-a spus evreilor să se întoarcă şi să rezidească Ierusalimul? Mai mulţi oameni au indicat mai multe date. În 536 î.Hr., împăratul Cir al Persiei – imperiul care a cucerit Babilonul şi care stăpânea acum peste evrei – a emis o poruncă: „Aşa vorbeşte Cirus, împăratul perşilor: Domnul Dumnezeul cerurilor mi-a dat toate împărăţiile pământului şi mi-a poruncit să-l zidesc o Casă la Ierusalim în Iuda". (Ezra 1: 2)

Cir le-a permis evreilor să se întoarcă în Ierusalim expres pentru a rezidi templul. Apoi, în 519 î.Hr., când evreii erau asaltaţi în timp ce se străduiau să îl rezidească, împăratul Darius I a urmat porunca lui Cir, mai adăugând una şi de la el. Evreii aveau să-şi continue munca de rezidire, şi vai de cei care vor încerca să-i oprească (Ezra 6: 3 – 12)! Iar în cele din urmă, în anul 448 î.Hr., Artaxerxe I a emis o declaraţie prin care poruncea înfrumuseţarea templului (Ezra 7: 11 – 26).

Care dintre aceste proclamaţii ar trebui să slujească drept punctul de pornire? Niciuna. Deşi au fost emise trei decrete distincte, niciuna dintre ele nu are de-a face cu cetatea. Mai degrabă sunt centrate pe templu.

O singură proclamaţie a fost emisă pentru rezidirea

Ierusalimului şi, ca să o găsim, trebuie să trecem de Ezra în cartea Neemia. Neemia era paharnicul împăratului Artaxerxe I. Inima lui era îngreuiată de ceva vreme deoarece se gândea la Ierusalim, cetatea cea sfântă şi la faptul că nu are porţi şi ziduri. Această capitală măreaţă cândva era acum doar o umbră a gloriei din trecut. El s-a rugat şi a postit, cerându-l Domnului să-şi arate mila.

În calitate de paharnic al împăratului, Neemia avea o slujbă importantă de împlinit: să soarbă din vinul împăratului. Acum, dacă asta nu vă sună ca o afacere pe jumătate negativă, atunci nu înţelegeţi motivul pentru care era nevoie să soarbă el primul, împăratul era întotdeauna o ţintă, iar una dintre modalităţile principale prin care asasinii puteau ajunge la monarh era prin otrăvire. Slujba paharnicului era să-i ducă împăratului vinul, să soarbă din el în prezenţa lui şi, dacă nu cădea mort la pământ, îi înmâna împăratului potirul. Această sorbire trebuia făcută de paharnic cu zâmbetul pe buze.

Însă a venit o zi când Neemia a călcat greşit. Mintea lui era atât de apăsată de situaţia din Ierusalim, încât a uitat să-şi transforme încruntătura în zâmbet. Împăratul Artaxerxe l-a confruntat:

„Pentru ce ai faţa tristă? Totuşi nu eşti bolnav; nu poate fi decât o întristare a inimii”.

Atunci m-a apucat o mare frică şi am răspuns împăratului: „Trăiască împăratul în veac! Cum să n-am faţa tristă, când cetatea în care sunt mormintele părinţilor mei este nimicită, şi porţile ei sunt arse de foc?”

Şi împăratul mi-a zis: „Ce ceri?”

Eu m-am rugat Dumnezeului cerurilor şi am răspuns împăratului: „Dacă găseşte cu cale împăratul şi dacă robul tău îi este plăcut, trimite-mă în Iuda, la cetatea mormintelor părinţilor mei, ca s-o zidesc din nou”. Împăratul, lângă care şedea şi împărăteasa, mi-a zis atunci: „Cât va ţine călătoria ta şi când te vei întoarce?” împăratul a găsit cu cale să mă lase să plec, şi i-am hotărât o vreme. (Neemia 2: 2 – 6)

Pentru prima dată a fost emisă porunca să se

întoarcă oamenii în Ierusalim ca să zidească cetatea, nu templul. Neemia a spus: „În lüna Nisan, anul al douăzecilea al împăratului Artaxerxe” (Neemia 2: 1). Luna în care a fost emisă era Nisan, iar anul 445 î.Hr. Acesta a fost momentul profeţiei; acesta a fost startul cronometrului.

PUŢINĂ MATEMATICĂ

Tic… tac, tic…

Timpul a început să treacă. Pe cronometru se derulau 69 de săptămâni, sau 483 de ani (69 x7) până când lumea avea să experimenteze lucrarea glorioasă a lui Mesia, cel promis.

„Amir, ţi-am spus că aceasta este matematică neclară. Ştim să adunăm şi, dacă adăugăm 483 de ani din anul 445 î.Hr., obţinem anul 38 d.Hr. Iisus deja era înălţat la cer înainte de data aceasta”. Foarte adevărat şi vă aplaud priceperea în aritmetică. Problema este că, deşi cifrele voastre sunt bune, anii voştri nu sunt. Anii evreieşti diferă de anii standard de 365 de zile din calendarul gregorian. Deoarece Israel respectă un calendar lunar, anul lor are doar 360 de zile.

Bine, puneţi-vă centura – urmează să facem nişte matematică. 69 x 7 ani lunari va fi egal cu 483 ani lunari, iar 483 de ani lunari x 360 de zile va fi egal cu 177.880 de zile. Mai este nevoie de încă un pas ca să aplicăm asta calendarului nostru solar. Luaţi cele 177.880 de zile, împărţiţi-le la 365 de zile pe an solar, şi veţi obţine 476 de ani solari.

Dacă mintea voastră se îneacă în numere, nu vă îngrijoraţi – mai există doar o problemă uşoară de adunare de rezolvat. Dacă adunăm luna Nisan din anul 445 î.Hr. Cu 476 ani solari vom ajunge direct la Duminica Floriilor din anul 31 d.Hr. – exact momentul în care un Mântuitor anume al omenirii intra în Ierusalim călare pe un măgăruş. Simţiţi-vă liberi să vă luaţi un moment să spuneţi „Aleluia!” şi „Slavă Domnului!” înainte să continuaţi.

Când Daniel şi-a înălţat rugăciunea, el a vrut puţină înţelegere despre ce avea să se întâmple cu poporul Israel

exilat. Totuşi, Dumnezeu i-a dat lui Daniel o imagine mai largă a ceea ce se va întâmpla în viitor. Daniell-a întrebat pe Dumnezeu despre restaurarea evreilor, iar Dumnezeu i-a vorbit despre mântuirea omenirii.

A ŞAPTEZECEA LUNĂ LIPSĂ

Unde ne aflăm noi acum în cronologia de 70 de săptămâni pe care a primit-o Daniel de la Dumnezeu? Au existat două perioade de timp de care s-a ocupat Daniel. Prima a fost 7, iar a doua 62. După cum am văzut, această perioadă făcea referire la venirea, crucificarea şi stârpirea lui Mesia. Însă există şi o a şaptezecea săptămână. Ţineţi minte că deşi Daniel era un om strălucit pentru vremea lui, el nu avea acces la o perspectivă completă a ce avea să vină. Iar Gabriel nu a frecventat niciodată seminarul baptist din ceruri. Ambii ştiau doar ceea ce Dumnezeu le-a descoperit prin mesajul Lui. Ei puteau vedea doar intervalul de timp pe care Dumnezeu le-a permis să-l vadă.

Clarence Larkin, un pastor şi învăţător al Bibliei din secolul al XV-lea a comparat această arie vizuală limitată a profeţiei cu doi munţi. Dacă aţi fost vreodaţă în drumeţie în zone montane cel mai probabil aţi experimentat o anumită iluzie optică. Pe măsură ce urcaţi pe cărare, aţi văzut doi munţi înaintea voastră – unul mai mare poziţionat chiar în spatele celui dintâi. Gândindu-vă că nu vă va lua mult să urcaţi ambele vârfuri, aţi început să-l urcaţi pe primul. Cu toate acestea, când aţi ajuns în vârf, aţi conştientizat un lucru descurajator. Cel de-aâdoilea vârf care părea exact în spatele celui dintâi era, de fapt, mult mai departe. Între cei doi munţi se află o vale largă care nici nu ştiaţi că se află acolo. S-a aflat acolo tot timpul, însă nu aţi putut să o vedeţi, pentru că nu se afla în aria voastră vizuală.

În mesajul profetic al lui Dumnezeu despre cele 70 de săptămâni, în esenţă, Daniel defineşte timpul sub forma a doua vârfuri de munte. Primul include cele 69 de săptămâni şi se află chiar în faţa lui. Cel de-al doilea este cea de-a şaptezecea săptămână şi se află departe, în

distanţă. Între cele două vârfuri se află o vale largă de timp care nu este inclusă în cele 70 de săptămâni. Daniel nu menţionează valea deoarece se află în afara ariei vizuale date de Dumnezeu. Acesta este locul unde cei care studiază profeţia din Daniel pot ajunge să fie confuzi. Pe măsură ce citim, urcăm alături de el pe vârful celor 69 de săptămâni, aşteptându-ne clar să ajungem apoi direct pe a şaptezecea. Totuşi, când ajungem în vârf, a şaptezecea săptămână nu este acolo.

Interpretatorii Bibliei deseori o iau pe una din două căi când vine vorba de a găsi săptămâna lipsă. Unii au o abordare alegorică şi încearcă să forţeze ultima săptămână în evenimentul distrugerii Ierusalimului din anul 70 d.Hr. Alţii spun pur şi simplu că ceva trebuie să fie greşit la perioada de timp şi la interpretarea mesajului lui Daniel. Niciuna dintre aceste căi nu este acurată, necesară şi nici justificată.

Dacă doar ne-am ridica ochii de pe vârful Muntelui 69 am putea vedea clar vârful Muntelui 70 m distanţă. Ca să ajungem acolo nu este nevoie decât să străbatem pur şi simplu valea timpului. Coborând pe partea cealaltă al primului munte, pătrundem în epoca bisericii. Aici găsim biserica şi Duhul Sfânt lucrând împreună să răspândească adevărul evangheliei. Duhul Sfânt este întotdeauna plin de putere de partea noastră şi ne luminează calea pe care să mergem. Calea bisericii, totuşi, este trist de anevoioasă. Uneori este bătătorită şi netedă. Alteori pământul este secetos şi sunt alunecări de teren. Dar, prin toate acestea, cu ajutorul Duhului Sfânt, putem continua să înaintăm.

Când ajungem la poalele celui de-al doilea munte, calea bisericii se încheie abrupt. Aceasta este răpirea, când biserica şi Duhul Sfânt vor fi luaţi de pe pământ. În acest moment, focalizarea lui Dumnezeu va reveni asupra poporului Israel. Calea devine dificilă pe măsură ce urcăm cel de-al doilea munte. Acum este vremea necazului lui laçov, când mânia lui Dumnezeu este turnată pe pământ şi evreii au parte de disciplină. Când ajungem în sfârşit la summit, vom fi martori momentului în care picioarele lui

Iisus sunt pe Muntele Măslinilor. Acest eveniment monumental va iniţia marea trezire promisă de Pavel în Romani 11: 26: „Şi atunci tot Israelul va fi mântuit”.

Valea dintre munţii 69 şi 70 aparţine bisericii; munţii în sine aparţin lui Israel. Daniel 9 enumeră şase motive pentru aceste 70 de săptămâni profeţite – fiecare dintre ele începând cu cuvântul *până.*

Şaptezeci de săptămâni au fost hotărâte asupra poporului tău şi asupra cetăţii tale celei sfinte, până la încetarea fărădelegilor, până la ispăşirea păcatelor, până la ispăşirea nelegiuirii, până la aducerea neprihănirii veşnice, până la pecetluirea vedeniei şi prorociei şi până la ungerea Sfântului sfinţilor. (Daniel 9: 24)

La cea dintâi venire a Lui, Iisus a împlinit primele trei dintre aceste sarcini măreţe. El a încetat fărădelegile, a ispăşit păcatele şi nelegiuirea. Toate acestea au fost împlinite la cruce. Când Iisus S-a sacrificat, a plătit pentru păcatele noastre şi ne-a împăcat cu Dumnezeu. „Dar Dumnezeu îşi arată dragostea faţă de noi prin faptul că, pe când eram noi încă păcătoşi, Hristos a murit pentru noi. (…) Căci, dacă atunci când eram vrăjmaşi, am fost împăcaţi cu Dumnezeu, prin moartea Fiului Său, cu mult mai mult acum, când suntem împăcaţi cu El, vom fi mântuiţi prin viaţa Lui”. (Romani 5: 8, 10). Prin credinţa în lucrarea lui Iisus de la cruce, suntem împăcaţi cu Tatăl nostru şi avem pace cu El.

Ultimele trei sarcini vor fi împlinite când Iisus. Se va întoarce. În calitate de Regele regilor care va domni pe pământ, El va aduce o pace veşnică. El însuşi va fi împlinirea viziunilor şi profeţiilor şi încheierea lor. De ce ar avea nevoie Dumnezeu să comunice prin viziuni şi profeţii dacă El însuşi ar locui în mijlocul omenirii? în cele din urmă, Iisus Hristos. Se va întoarce ca Cel mai sfânt. Nu. Se va întoarce doar ca Regele regilor, ci şi ca Domnul domnilor.

Ziua celei de-a şaptezecea săptămână se apropie. Dumnezeu. Se va ocupa încă o dată de Israel. Valea dintre cele două vârfuri a reprezentat o pustie pentru evrei. Dar

apoi a venit anul 1948 şi, brusc, Israel se afla din nou în ţara lui. Dumnezeu a adus Israelul înapoi – iar acum noi aşteptăm ca El să-şi toarne Duhul peste evrei. Ce zi glorioasă va fi când vom vedea masele pocăindu-se şi Dumnezeu împăcându-Se cu naţiunea Lui aleasă! Ridicaţi-vă ochii – suntem aproape la poalele muntelui iar calea bisericii se apropie de încheiere.

UMBRA CU BĂTAIE LUNGĂ A PAŞTILOR

ÎN APRILIE 2012, LA FESTIVALUL DE MUZICĂ ŞI ARTĂ din valea Choachella, rapperul Tupac Shakur a cântat pe scenă. Ce a fost unic la această performanţă a fost faptul că Tupac nu mai trăia. Cu şaisprezece ani în urmă, rapperul gangster fusese omorât într-un schimb de focuri dintr-o urmărire de maşini în Las Vegas, Nevada. Şi totuşi, se afla acum pe scenă cântând înaintea unui public de ţarii gălăgioşi.

Evident că Tupac chiar nu se afla acolo. Chiar şi în lumea muzicii rap din rândul gangsterilor, să urci un trup mort pe scenă ar fi considerat un lucru extrem. În schimb, ceea ce a urmărit publicul a fost o combinaţie genială de proiecţii, oglinzi, ecrane şi multă matematică. Tupac era o hologramă. Pentru fani, entuziasmul de a vedea unul dintre eroii lor preferaţi era de-ajuns ca să-i facă să uite că ceea ce privesc nu este real. Indiferent de ce le spuneau ochii lor, Tupac este în continuare mort. Când spectacolul s-a încheiat şi proiectorul a fost oprit, idolul lor a devenit din nou doar o amintire veche dintr-o generaţie trecătoare.

UMBRĂ VERSUS SUBSTANŢĂ

Ceva foarte asemănător are loc în Biblie. Prin profeţii şi scriitorii Lui, Dumnezeu a folosit deseori umbre ca să

reprezinte ceva cu substanţă – ceva asemănător cu nişte holograme literare din vechime care reprezintă ceva sau pe cineva real. Autorul cărţii Evrei ne spune că, cu mulţi ani în urmă, a existat un sanctuar pământesc ridicat pentru jertfe în cinstea Domnului. El ne face un tur rapid, indicându-ne sfeşnicul, masa şi pâinea punerii înainte. Dând la o parte perdeaua sacră, el ne conduce în Locul Preasfânt care „avea un altar de aur pentru tămâie, şi chivotul legământului, ferecat peste tot cu aur. În chivot era un vas de aur cu mană, toiagul lui Aaron care înfrunzise şi tablele legământului. Deasupra erau heruvimii slavei, care acopereau capacul ispăşirii cu umbra lor”. (Evrei 9: 4 – 5) Toate acestea au fost create ca preoţii să îşi poată duce la îndeplinire îndatoririle ritualice, dintre care cea mai importantă era jertfa anuală de ispăşire pe care o aducea marele preot pentru păcatele oamenilor.

Dar, oricât de minunate erau cel dintâi templu şi sistemul de jertfe, ni se spune că acestea erau doar „o asemănare pentru vremurile de acum”. Ele erau doar o umbră – o ilustraţie a unei realităţi mai măreţe. Această realitate mai măreaţă se găseşte în templul ceresc şi în jertfa lui Iisus Hristos.

Dar Hristos a venit ca Mare Preot al bunurilor viitoare, a trecut prin cortul acela mai mare şi mai desăvârşit, care nu este făcut de mâini, adică nu este din zidirea aceasta, şi a intrat, o dată pentru totdeauna, în Locul Preasfânt, nu cu sânge de ţapi şi de viţei, ci cu însuşi sângele Său, după ce a căpătat o răscumpărare veşnică. (Versetele 11 – 12)

Această paralelă umbră/substanţă se regăseşte pretutindeni în Scriptură. De fapt, am putea spune că ea este esenţa profeţiilor biblice. Uneori umbra este oferită simplu printr-un cuvânt profetic: **„Şi tu, Betleeme Efrata, măcar că eşti prea mic între cetăţile de căpetenie ale lui Iuda,** totuşi din tine îmi va ieşi Cel ce va stăpâni peste Israel şi a cărui obârşie se suie până în vremuri străvechi, până în zilele veşniciei”. (Mica 5: 2)

Această declaraţie prevesteşte realitatea minunată a naşterii lui Iisus, Mesia, în satul inconştient Betleem.

Uneori, umbra este prezentată într-un eveniment. În cartea Isaia, regele din Iuda, Ahaz, primeşte un semn că naţiunea lui mică nu va fi distrusă de armatele unite ale lui Aram şi Israel.

Iată, fecioara va rămâne însărcinată, va naşte un Fiu şi-l va pune numele Emanuel. El va mânca smântână şi miere până va şti să lepede răul şi să aleagă binele. Dar înainte ca să ştie copilul să lepede răul şi să aleagă binele, ţara, de ai cărei doi împăraţi te temi tu, va fi pustiită. (Isaia 7: 14 – 16)

Umbra mântuirii lui Dumnezeu este văzută când femeia necăsătorită la momentul acestei profeţii dă naştere unui fiu, iar Dumnezeu face ca naşterea să fie urmată de mântuirea naţiunii Iuda. Substanţa este dezvăluită 700 de ani mai târziu, când o fecioară dă naştere unui fiu care este adevăratul Emanuel – Dumnezeu este cu noi. Şi, în loc ca acest Copil să aducă mântuire unei naţiuni, El este folosit de Tatăl ca să aducă mântuire întregii lumi.

UMBRA SĂRBĂTORILOR

Există un trend tot mai răspândit în biserica creştină să ţină sărbătorile din Vechiul Testament. Multe biserici se adună în preajma sărbătorilor pascale la o masă seder. Altele urmează calendarul evreiesc în întregime, văzând în Scripturi un mandat ca festivalurile să fie continuate de credincioşii de azi. O astfel de denominaţie este The Living Church of God, care numără aproximativ 10.000 de membri răspândiţi pe şase continente. Roderick Meredith, fondatorul acesteia declară:

Aceste zile au fost poruncite clar în Vechiul Testament, iar observaţiile făcute pe marginea lor de Hristos şi de apostoli în Noul Testament le ratifică pentru biserica creştină. Adevăraţii creştini trebuie să considere sfinte zilele pe care Dumnezeu le-a făcut sfinte. Iar noi trebuie să urmăm exemplele lui Iisus şi ale primilor ucenici făcând astfel.

Problema acestui punct de vedere este faptul că pastorul Meredith şi alţii care adoptă poziţia lui se focalizează pe umbră, nu pe substanţă.

Când mă plimb şi e soare afară, îmi văd umbră. Dacă nu vă vedeţi umbra când umblaţi în razele soarelui, veţi vrea să mergeţi la doctor să vă consulte – fie sunteţi vampiri, fie nu existaţi cu adevărat. Uneori umbra mea poate fi mare şi impunătoare; alteori abia se vede. Dar, indiferent de mărime, vă garantez că dacă îmi vedeţi umbra, realul eu mă aflu în apropiere. Umbra este un sol al produsului autentic. Odată ce avem realitatea înaintea ochilor, de ce ne-am mai focaliza pe umbră? Pavel ne spune: „Nimeni, dar, să nu vă judece cu privire la mâncare sau băutură, sau cu privire la o zi de sărbătoare, cu privire la o lună nouă sau cu privire la o zi de Sabat, care sunt umbra lucrurilor viitoare, dar trupul este al lui Hristos”. (Coloseni 2: 16 – 17) Sărbătorile sunt o umbră; substanţa este Hristos. Sărbătorile şi-au împlinit scopul; haideţi să ne focalizăm acum pe ceea ce este real.

Sărbătorile sunt o umbră; substanţa este Hristos. Sărbătorile şi-au împlinit scopul; haideţi să ne focalizăm acum pe ceea ce este real.

Chiar dacă nu mai este necesar să ţinem sărbătorile, deoarece ele sunt doar o umbră, este totuşi important să le studiem, în sărbători vedem derulându-se planul lui Dumnezeu pentru mântuirea lumii. Dumnezeu este un povestitor minunat. Uneori se foloseşte de istorie ca să-şi spună povestea, alteori de pilde, alteori de profeţii. În sărbătorile din Vechiul Testament vedem cel mai bine abilitatea lui Dumnezeu de povestitor.

Vreme de 400 de ani, poporul ales al lui Dumnezeu a fost rob în Egipt. Aceştia au dus o viaţă dificilă ticsită de muncă istovitoare şi cruzime. Oamenii au strigat înspre Dumnezeu, iar El i-a auzit. Dintr-un rug aprins, Dumnezeu i-a spus lui Moise:

Am văzut asuprirea poporului Meu, care este în Egipt, şi am auzit strigătele pe care le scoate din pricina asupritorilor lui; căci îi cunosc durerile. M-am coborât ca

să-l izbăvesc din mâna egiptenilor şi să-l scot din ţara aceasta şi să-l duc într-o ţară bună şi întinsă, într-o ţară unde curge lapte şi miere. (Exod 3: 7 – 8)

Moise a ascultat şi s-a dus în Egipt şi curând a urmat prăpădul.

Prin sânge, insecte, vreme şi moarte, Dumnezeu l-a convins în cele din urmă pe faraon să-i lase poporul să plece. De cum a avut loc această eliberare, Dumnezeu i-a dat lui Moise sarcina de a crea un calendar. „Domnul a zis lui Moise şi lui Aaron în ţara Egiptului: Luna aceasta va fi pentru voi cea dintâi lună; ea va fi pentru voi cea dintâi lună a anului”. (Exod 12: 1 – 2) Acest calendar avea să se bazeze pe un număr de simboluri observate în acţiunile pe care Dumnezeu avea să le întreprindă. Astfel, ca poporul să ţină minte aceste evenimente şi să celebreze intervenţia lui Dumnezeu, sărbătorile aveau să fie ţinute an după an. Exodul din Egipt, care s-a extins în cele din urmă la o rătăcire de 40 de ani, a fost o călătorie pe care Dumnezeu a intenţionat ca poporul Său să o consemneze.

În urma acestei perioade din pustie avea să rezulte cele şapte sărbători care compun calendarul evreilor – Paştile, sărbătoarea Azimelor, sărbătoarea Primelor Roade, sărbătoarea săptămânilor (sau Cincizecimii), sărbătoarea Trâmbiţelor, ziua Ispăşirii şi sărbătoarea Corturilor. Fiecare sărbătoare însemna ceva important pentru israeliţi – o perioadă specială autorizată de Dumnezeu. Şi totuşi acestea simt doar umbre ale unei substanţe viitoare şi mai măreţe care va fi descoperită la vremea lui Dumnezeu şi în termenii Lui.

ÎNCEPUTUL PAŞTILOR

Sărbătoarea inaugurală şi începutul calendarului a fost iniţiat în noaptea grozavă în care a curs sângele întâilor născuţi dintre oameni şi fiare pretutindeni în Egipt. Acesta a fost un mesaj atât de extrem încât a zdrobit în sfârşit voinţa încăpăţânată a lui faraon. Chemându-i în miez de noapte pe Moise şi Aaron la el, le-a poruncit: „Sculaţi-vă, ieşiţi din mijlocul poporului meu, voi şi copiii lui Israel”. (Exod 12: 31) Evreii erau liberi; noua lor viaţă

abia începuse. Această libertate era o umbră a ceea ce Dumnezeu plănuise nu doar pentru o singură naţiune, ci pentru întreaga lume.

Comemorarea Paştilor a pornit printr-o poruncă să se adune familia împreună şi să aleagă un miel:

Vorbiţi întregii adunări a lui Israel şi spuneţi-i: „În ziua a zecea a acestei luni, fiecare om să ia un miel de fiecare familie, un miel de fiecare casă… Să fie un miel fără cusur, de parte bărbătească, de un an; veţi putea să luaţi un miel sau un ied. Să-l păstraţi până în ziua a paisprezecea a lunii acesteia; şi toată adunarea lui Israel să-l înjunghie seara. Să ia din sângele lui şi să ungă amândoi stâlpii uşii şi pragul de sus al caselor unde îl vor mânca”. (Exod 12: 3, 5 – 7)

Observaţi timpul de aici. Mielul trebuia ales în a zecea zi a lunii şi adus acasă. Apoi, următoarele patru zile trebuiau să trateze mielul ca şi cum ar face parte din familie. Copiii puteau să-l mângâie şi să se joace cu el şi să-l iubească. Patru zile reprezintă o perioadă îndeajuns de lungă cât mielul să se transforme dintr-un animal de hambar într-un membru din familie.

După perioada de ataşare, ei urmau să ia animalul drăgălaş şi pufos, să-l ducă în curte şi să-l omoare în aşa fel încât sângele lui să poată fi stropit pe tocul uşii casei cu o ramură de isop. De ce ar trece Dumnezeu o familie prin procesul de ataşare de un mieluţ doar ca apoi să-l măcelărească brutal şi să stropească cu sângele lui peste tot? Dumnezeu a vrut să transmită poporului Său o idee şi să îi atingă în proces la nivel emoţional. El voia ca acest lucru să fie pentru ei mai mult decât un simplu ritual care să implice unul din animalele lor. Este un preţ care trebuie plătit atunci când trebuie vărsat sânge – un preţ care trebuie plătit din inimă, nu doar din portofel.

În noaptea în care sângele era stropit a venit Domnul. Pe orice casă a văzut sânge a ocolit-o. Unde nu a văzut sânge, în urma Lui a rămas moarte. Observaţi că nu era vorba despre o diferenţiere între evrei şi egipteni, aleşi şi nealeşi, robi şi oameni liberi – diferenţa o făcea sângele.

Importanţa sângelui nu poate fi supraestimată. Evreii nu au fost salvaţi prin simpla virtute a faptului că erau poporul ales al lui Dumnezeu. Au fost salvaţi prin sângele de pe tocul uşii lor. Dacă unii dintre ei ar fi neglijat porunca de a aplica sânge pe tocul uşii, îngerul ar fi distrus întâii născuţi ai evreilor alături cu cei ai egiptenilor.

Mai târziu, în timpul pribegiei din pustie, când a fost făcut chivotul legământului; ochii heruvimilor de pe acesta erau îndreptaţi spre scaunul îndurării, unde fusese turnat sângele pentru ispăşirea păcatelor naţiunii. Dumnezeu vede sângele. Iar sângele mielului de jertfă va elibera oamenii de judecată şi moarte, indiferent de cine sunt ei.

UMBRA ŞI SUBSTANŢA ÎN SĂRBĂTOAREA PAŞTILOR»

Acel sânge stropit este doar o umbră. Învăţăm despre substanţă de pe buzele lui Ioan Botezătorul, solul lui Iisus. După cum indică numele lui, Ioan se afla la râu, botezând oameni. Apoi, în una din zile, şi-a ridicat privirea „a văzut pe Iisus venind la el şi a zis: Iată Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatul lumii!” (Ioan 1: 29) Dintre toate numele pe care Ioan le-ar fi putut folosi cu referire la mult-aşteptatul Mesia, de ce l-a ales pe acesta? Numele de *Leul din Iuda* ar fi fost o alegere mai plină de putere şi mai potrivită pentru iniţierea unei mari mişcări mesianice. Însă Ioan a văzut în Iisus un rol mult mai plin de putere şi de însemnătate. A văzut în Iisus ceea, ce se afla în mintea fiecărui evreu de Paşti: mielul de jertfa pe care-l aduceau în casele lor, pe care ajungeau să-l iubească şi pe care îl omorau apoi – sângele lui curgea pentru mântuirea tuturor celor care-şi găseau refugiu sub el.

Umbra Paştilor şi-a găsit împlinirea în substanţa lui Iisus. Pavel a scris: „Măturaţi aluatul cel vechi, ca să fiţi o plămădeală nouă, cum şi sunteţi, fără aluat; căci Hristos, Paştile nostru, a fost jertfit”. (1 Corinteni 5: 7) Ceea ce le-a fost dat poporului Israel cu mulţi ani în urmă ni se aplică şi nouă şi încă la un nivel şi mai mare. Sângele lui Hristos pe tocul uşii inimii noastre este cel care determină moartea să ne ocolească. Însă moartea pe care o ocolim acum nu este

o moarte fizică, ci una spirituală – o veşnicie departe de Dumnezeu.

Există o a doua umbră pe care o descoperim în instituţia Paştilor. Când un călător porneşte din Egipt într-o călătorie lungă, el va avea nevoie de multă mâncare. Ceasul plecării poporului evreu a fost destul de subită şi cu siguranţă neaşteptată, după ce faraon s-a răzgândit din nou şi din nou. Datorită grabei, evreii nu au avut timp să-şi coacă covrigi în stil newyorkez. O pâine bună, crocantă cu siguranţă era ieşită din ecuaţie. De ce? Nu aveau timp ca drojdia să-şi facă treaba. Fără drojdie aluatul nu ar fi crescut. Şi fără aluat crescut nu ar fi putut avea pâine dospită.

Ca urmare a intervalului scurt de timp până la plecarea lor, evreii au plecat cu mâncarea pe care au avut timp să o gătească. Au luat făină, au amestecat-o cu apă şi au aruncat aluatul în cuptor. Pe măsură ce se cocea, suprafaţa cuptorului brăzda linii maro în pâine. Cei care se ocupau de cuptor înţepau aluatul ca să nu facă bule şi să nu se umfle. După scurt timp, ceea ce rezulta era o pâine plată – hrană concepută mai puţin pentru desfătare şi mai mult pentru a împlini o nevoie fizică.

Ca să se asigure că generaţiile viitoare îşi vor aminti graba în care evreii au plecat, Domnul a instituit Sărbătoarea Azimelor, care să se alăture Paştilor.

În luna întâi, în a paisprezecea zi a lunii, între cele două seri, va fi Paştile Domnului. Şi în a cincisprezecea zi a lunii acesteia, va fi sărbătoarea Azimelor în cinstea Domnului; şapte zile să mâncaţi azime. În ziua întâi, să aveţi o adunare sfântă: atunci să nu faceţi nicio lucrare de slugă. Şapte zile să aduceţi Domnului jertfe mistuite de foc. În ziua a şaptea să fie o adunare sfântă: atunci să nu faceţi nicio lucrare de slugă. (Levitic 23: 5 – 8)

Li se poruncise ca vreme de şapte zile să mănânce această pâine\plată şi nedospită. De ce şapte zile? Aceasta era o măsură de precauţie. Şapte zile reprezenta o perioadă destul de lungă cât să fie siguri că absolut niciun fir de praf de drojdie nu se strecurase în aluat.

Substanţa pentru umbra azimei este observată tot în 1 Corinteni 5: 7. Pavel ne-a poruncit: „Măturaţi aluatul cel vechi, ca să fiţi o plămădeală nouă, cum şi sunteţi, fără aluat”. Ce aluat trebuie să măturăm? Păcatul. Pavel à continuat scriind: „Să prăznuim, dar, praznicul nu cu un aluat vechi, nici cu un aluat de răutate şi viclenie, ci cu azimele curăţiei şi adevărului”. (versetul 8). Când suntem iertaţi de păcatul nostru devenim nedospiţi – curaţi şi sfinţi înaintea lui Dumnezeu.

Cine ne-a oferit exemplul suprem de viaţă nedospită? Iisus. El a trăit îndeajuns de mult pe acest pământ încât oamenii să poată vedea că în El nu exista drojdie. „Căci n-avem un Mare Preot care să n-aibă milă de slăbiciunile noastre, ci Unul care în toate lucrurile a fost ispitit ca şi noi, dar fără păcat”. (Evrei 4: 15) La cina cea de taină, Iisus a luat pâinea nedospită de Paşti şi a frânt-o. El a spus: „Acesta este trupul Meu care se dă pentru voi; să faceţi lucrul acesta spre pomenirea Mea”. (Luca 22: 19) Sângele mielului de Paşti este umbra jertfei lui Iisus pentru păcatele noastre, iar pâinea curăţată de drojdie îşi vede împlinirea în desăvârşirea lipsită de păcat a Pâinii Vieţii.

Jertfa lui Iisus face toată diferenţa când vine vorba de veşnicia noastră. Fără acceptarea lui Iisus Hristos şi iertarea care vine prin jertfa Lui, perspectiva asupra zilei care se apropie ar semăna mai degrabă cu lumina unui tren care se apropie. Totuşi, când îl facem pe Iisus Domnul şi Mântuitorul nostru, putem privi înainte ca să-L vedem pe Mesia care se întoarce curând. Ştim că momentul în care ne vom întâlni cu El pe nori va marca începutul unei veşnicii în prezenţa Sa glorioasă.

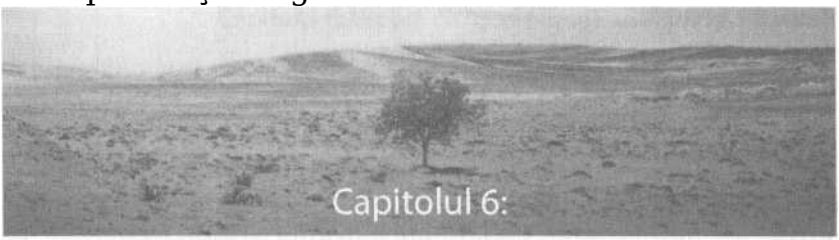

UMBRA CU BĂTAIE LUNGĂ A CELORLALTE SĂRBĂTORI

PAŞTILE A FOST PRIMA SĂRBĂTOARE INSTITUITĂ şi a avut un impact uriaş. Le-a amintit evreilor de puterea şi credincioşia lui Dumnezeu, i-a unit într-un singur popor şi a oferit oportunitatea pentru închinare la nivel naţional. Deşi a fost prima dintre sărbători, cu siguranţă nu a fost şi ultima. Aveau să mai urmeze încă şase sărbători – fiecare cu propriile ritualuri şi scopuri. Şi, la fel ca Paştile, fiecare dintre celelalte sărbători aveau atât componenta umbră, cât şi substanţa finală.

SĂRBĂTOAREA PRIMELOR ROADE

A doua zi după Paşti, preoţii adunau coşuri cu cereale. După ce prăjeau boabele, le râşneau mărunt şi turnau faina brută într-un vas mare. Adăugând ulei de măsline transformau făina într-o pastă aromată. Unul din preoţi lua acest vas şi-l ridica înaintea lui Dumnezeu într-un act de recunoaştere a faptului că El le dăduse recolta. El este Cel care a dat sămânţa să fie plantată; El este Cel care a turnat ploaie ca sămânţa să fie udată; El este Cel care a făcut ca planta să crească.

Acest ritual avea loc la sărbătoarea Primelor Roade. Domnul i-a spus lui Moise:

Vorbeşte copiilor lui Israel şi spune-le: „Când veţi intra în ţara pe care y-o dau şi când veţi secera semănăturile, să aduceţi preotului un snop, ca pârgă a secerişului vostru. El să legene snopul într-o parte şi într-alta înaintea Domnului, ca să fie primit: preotul să-l legene într-o parte şi într-alta, a doua zi după Sabat. În ziua când veţi legăna snopul, să aduceţi, ca ardere de tot Domnului, un miel de un an fără cusur; să adăugaţi la el două zecimi de era din floarea făinii frământată cu untdelemn, ca dar de mâncare mistuit de foc, de un miros plăcut Domnului; şi să aduceţi o jertfă de băutură de un sfert de hin de vin. Să nu mâncaţi nici pâine, nici spice prăjite sau pisate, până în ziua aceasta, când veţi aduce un dar de mâncare Dumnezeului vostru. Aceasta este o lege veşnică pentru urmaşii voştri, în toate locurile în care veţi lociii”. (Levitic

23: 10 – 14)

„Dar, Amir, când am căutat sărbătoarea aceasta în enciclopedia biblică, era acolo o imagine cu un preot care scutura fericit un snop de grâu proaspăt tăiat înaintea Domnului. Nu ridica un vas cu pastă aromată”. Confuzia apare din urma traducerii cuvântului „snop”, care în textul original este *omer*. *Omerul* este o unitate de măsură considerată echivalentul unui mănunchi de cereale care au nevoie să fie legate. Asta ar putea ajunge să fie între 3 litri şi 3, 5 litri. Cuvântul „snop” din acest context face referire la o cantitate de cereale legănate mai degrabă decât la forma pe care o au cerealele legănate.

Această recunoaştere a binecuvântării lui Dumnezeu cu primele roade avea loc a doua zi după Sabat. În cultura evreiască, fiecare zi a săptămânii este numărată – prima zi, ziua a doua, ziua a treia – până la ultima zi a săptămânii, care este Sabatul. Astfel, ziua de după Sabat este prima zi, sau duminică.

Duminica din an pentru celebrarea purtării de grijă a lui Dumnezeu reprezenta o oportunitate minunată ca israeliţii să-l aducă Domnului mulţumire şi laudă. Cu toate acestea, era doar o umbră a unei realităţi mai măreţe care, încă o dată, se regăsea în Hristos. Matei a descris evenimentele unei alte celebrări a primelor roade:

La sfârşitul zilei Sabatului, când începea să se lumineze înspre ziua dintâi a săptămânii, Maria Magdalena şi cealaltă Marie au venit să vadă mormântul. Şi iată că s-a făcut un mare cutremur de pământ; căci un înger al Domnului s-a coborât din cer, a venit şi a prăvălit piatra de la uşa mormântului şi a şezut pe ea. Înfăţişarea lui era ca fulgerul, şi îmbrăcămintea lui albă ca zăpada. Străjerii au tremurat de frica lui şi au rămas ca nişte morţi. Dar îngerul a luat cuvântul şi a zis femeilor: „Nu vă temeţi; căci ştiu că voi căutaţi pe Iisus care a fost răstignit. Nu este aici; a înviat, după cum zisese. Veniţi de vedeţi locul unde zăcea Domnul”. (Matei 28: 1 – 6)

Iisus Hristos, care cu trei zile înainte fusese crucificat şi omorât, acum nu mai era mort. Cât de potrivit

este că a fost înviat din morţi în ziua celebrării primelor roade! Aşa cum a explicat Pavel, „Dar acum, Hristos a înviat din morţi, pârga celor adormiţi”. (1 Corinteni 15: 20) Iisus nu doar a înviat în ziua primelor roade, El *este* primul rod. Bineînţeles, ce transmite cuvântul *primul* este că după acesta vor mai urma mulţi. Vorbind despre învierea celor morţii Pavel a spus: „dar fiecare la rândul cetei lui. Hristos este cel dintâi rod; apoi, la venirea Lui, cei ce sunt ai lui Hristos” (versetul 23). În acelaşi fel în care Hristos a fost ridicat dintre cei morţi ca să experimenteze viaţa veşnică, noi, cei care îi aparţinem, vom fi înviaţi într-o zi pentru o viaţă care nu va avea sfârşit.

Are loc o dezbatere între mulţi credincioşi dacă este potrivit sau nu să fie desemnată ziua de duminică drept ziua Domnului.

Bineînţeles că este! Duminica, fiind prima zi a săptămânii, este ziua primelor roade. Este o zi a celebrării. Este o zi a recunoaşterii minunatei nădejdi găsite în Iisus Hristos care a murit pentru păcatele noastre şi a înviat din nou în prima zi a săptămânii ca să ne dea viaţă veşnică.

SĂRBĂTOAREA SĂPTĂMÂNILOR (CINCIZECIMEA)

Când vine vorba de planurile lui Dumnezeu, unii oameni sunt mereu preocupaţi cu calculatul. Câte săptămâni au trecut? Câte luni sângerii s-au înălţat pe cerul nopţii? Ei fac asta încercând să spargă un aşa-zis cod sau să găsească o înţelegere ascunsă a planurilor lui Dumnezeu. Din nefericire, aceste calcule nu fac decât să distragă atenţia oamenilor de la adevărurile lui Dumnezeu scris clar în Scripturi şi să o îndrepte spre speculaţii care nici nu se regăsesc în Scripturi.

Când Biblia vrea să aprofundaţi un anumit eveniment sau fenomen, vă spune să faceţi asta. Iar când Biblia vrea să calculaţi ceva, vă spune să calculaţi. În Levitic 23 citim:

De a doua zi după Sabat, din ziua când veţi aduce snopul ca să fie legănat într-o parte şi într-alta, să număraţi şapte săptămâni întregi. Să număraţi cincizeci de zile până în ziua care vine după al şaptelea Sabat; şi atunci să aduceţi Domnului un nou dar de mâncare… în aceeaşi

zi, să vestiţi sărbătoarea şi să aveţi o adunare sfântă. (Versetele 15, 16, 21)

Celebraţi sărbătoarea Primelor Roade, număraţi 50 de Zile, apoi, în cea de-a cincizecea zi, adunaţi-vă înaintea Domnului!

Tradiţia evreiască susţine faptul că le-au luat evreilor 50 de zile de mers pe jos prin deşert ca să ajungă din Egipt la Muntele Sinai. Potrivit Talmudului (cârtea scrierilor rabinice evreieşti), odată ajunşi acolo, a avut loc un fenomen bizar când lui Moise

Capitolul 6: Umbra cu bătaie lungă a celorlalte sărbători i-a fost încredinţată legea pe munte. În timp ce legea era adusă în poporul lui Israel, undele vocii lui Dumnezeu deveniseră vizibile şi au apărut printre cei adunaţi acolo sub forma unor limbi de foc.

Mulţi ani mai târziu, ceva asemănător şi totuşi mai puternic a avut loc:

În ziua Cincizecimii, erau toţi împreună în acelaşi loc. Deodată, a venit din cer un sunet ca vâjâitul unui vânt puternic şi a umplut toată casa unde şedeau ei. Nişte limbi ca de foc au fost văzute împărţindu-se printre ei şi s-au aşezat câte una pe fiecare din ei. Şi toţi s-au umplut de Duh Sfânt şi au început să vorbească în alte limbi, după cum le dădea Duhul să vorbească. (Faptele apostolilor 2: 1 – 4)

Ucenicii se adunaseră împreună într-un acord – şi, nu, aceasta nu este o reclamă pentru Honda. Ca oricare alţi evrei conştiincioşi, aceştia sărbătoreau Sărbătoarea săptămânilor. Aducéti-vă aminte, ucenicii, la fel ca Iisus, erau evrei neprihăniţi care urmau legea.

Apropo, am auzit recent un păstor pretinzând că Iisus nu era evreu, ci palestinian. Nu ştiu ce Biblie citea acesta, însă cu siguranţă nu cea adevărată. Iisus era pe cât de evreu poate un evreu să fie.

În timp ce evreii celebrau împreună umbra venirii legii în Ziua Cincizecimii (cincizecime – sau *penticost* – în greacă este denumirea sărbătorii săptămânilor, şi înseamnă „cincizeci”), Dumnezeu a adus substanţă, care

era mult mai plină de putere. El a trimis Duhul Sfânt. Era ceva nou; evreii nu mai experimentaseră asta până atunci. Şi lumea întreagă nu mai văzuse ceva asemănător.

Lucrarea Duhului Sfânt din Vechiul Testament era diferită faţă de ce experimentăm noi azi. Pe atunci, mai degrabă avea o legătură de „accident şi fugă de la locul accidentului" cu cei prin care lucra. Când o sarcină anume trebuia împlinită sau un mesaj anume trebuia comunicat, Duhul Sfânt. Se cobora peste un slujitor sau un mesager anume şi îl împuternicea să facă ceea ce Dumnezeu îl chema să facă. Odată misiunea împlinită, Duhul Sfânt pleca de la acea persoană. La Ziua Cincizecimii asta s-a schimbat. De data aceasta, Duhul Sfânt a venit permanent peste grupul acela de noi credincioşi. El i-a umplut şi i-a pecetluit, născându-se astfel biserica.

Această pecetluire a Duhului Sfânt este un dar minunat de la Domnul. În primul rând, ne asigură de faptul că Duhul nu va fi luat niciodată de la noi. Duhul Sfânt este ca adezivul suprem. Când ceva este pecetluit de Dumnezeu, nu mai poate fi deschis.

În al doilea rând, această pecetluire este semnul că aparţinem Domnului. În trecut, când era trimisă o scrisoare de la o persoană importantă spre alta, misiva era sigilată cu lut sau ceară. La închiderea scrisorii era turnată o pată din această substanţă, iar în ea era imprimată o pecete, care lăsa un semn al apartenenţei, în mod asemănător, Dumnezeu ne-a dat Duhul Său ca o pecete de apartenenţă. Când ne priveşte, El ştie că îi aparţinem deoarece îşi vede pecetea pe inimile noastre. Suntem ai Lui şi nimeni nu ne poate lua de la El.

Mai există o umbră implicată în sărbătoarea săptămânilor şi are de-a face cu personajele principale implicate în ritualul de legănare – preoţii. De ce a fost oferită această onoare seminţiei lui Levi? Ei nu erau întâiinăscuţi. Nu erau cea mai mare seminţie. Chiar Levi era un om violent, care, alături de Simeon, fratele lui, a măcelărit o cetate întreagă ca să o răzbune pe sora lor, Dina, care fusese violată.

Povestea alegerii seminţiei lui Levi începe la Muntele Sinai. Moise era deja de săptămâni întregi pe munte fără să trimită poporului din vale vreo veste despre cum se desfăşoară lucrurile. De fapt, nici măcar nu îl mai văzuse nimeni. În mod natural, poporul a început să se întrebe dacă nu cumva se întâmplase ceva cu bătrânul Moise. Apoi, brusc, cineva şi-a amintit că Moise a

Capitolul 6: Umbra cu bătaie lungă a celorlalte sărbători urcat pe munte fără apă şi fără hrană (şi nu exista niciun indiciu că Dominos sau Jimmy John's aveau servicii de livrare sus pe munte). Moise nu avea cum să mai fie încă în viaţă, au presupus ei. Era mult mai probabil ca Dumnezeu să se fi supărat pe Moise şi acesta să fi fost prăjit printr-un trăsnet sau să fi fost îngropat de o alunecare de teren neplăcută.

Fără un lider vizibil şi cu un Dumnezeu invizibil, lângă care devenea inconfortabil să stai, poporul a început să se neliniştească. Voiau un nou lider – un om pe care-l puteau controla şi care nu era chiar aşa de morocănos tot timpul. De asemenea, voiau un dumnezeu mai de treabă, mai blând – unul pe care îl puteau vedea, atinge şi pe care să-l plimbe într-un car. Au găsit un lider maleabil în Aaron, fratele lui Moise, şi au descoperit un dumnezeu infim şi pe placul lor în foc.

„Fă-ne un dumnezeu", au spus, iar Aaron a răspuns: „Bine". Oamenii i-au adus cerceii de aur şi, după cum i-a spus el mai târziu pe un ton neconvingător lui Moise „l-am aruncat în foc, şi din el a ieşit viţelul acesta". (Exod 32: 24) Se pare că uitase toate orele petrecute să dea formă şi să modeleze dumnezeul în formă de viţel.

Desigur că sus pe munte Dumnezeu ştia exact ce se întâmplă în vale şi i-a dat câteva indicii şi lui Moise. După o alergare rapidă pe panta muntelui şi spargerea tablelor legii, Moise a pus piciorul în prag. Poporul scăpase de sub control prin această închinare idolatră depravată şi desfrânată, aşa că, după cum am văzut cu câteva capitole mai înainte:

s-a aşezat la uşa taberei şi a zis: „Cine este pentru

Domnul să vină la mine!” Şi toţi copiii lui Levi s-au strâns la el. El le-a zis: „Aşa vorbeşte Domnul Dumnezeul lui Israel: Fiecare din voi să se încingă cu sabia; mergeţi şi străbateţi tabăra de la o poartă la alta, şi fiecare să omoare pe fratele, pe prietenul şi pe ruda sa”. Copiii lui Levi au făcut după porunca lui Moise; şi aproape trei mii de oameni au pierit în ziua aceea din popor. (Exod 32: 26 – 28)

Datorită credincioşiei acestei seminţii văzută în râvna lor de a proteja sfinţenia şi neprihănirea Domnului, El i-a pus deoparte să îi fie slujitori aleşi.

Două milenii mai târziu, substanţa Cincizecimii este văzută din nou – de data aceasta printre acei ucenici şi adepţi ai lui Iisus care aşteptau rugându-se. Iisus plecase, însă le spusese să aştepte. Tatăl avea ceva special pentru ei, ceva ce vor recunoaşte când vor vedea. Dintr-odată, liniştea a fost întreruptă de un sunet ca o rafală puternică de vânt. Au apărut limbi de foc şi s-au aşezat pe fiecare persoană şi odată cu acestea a venit şi Duhulsfânt promis, umplându-i complet pe fiecare.

Odată cu Duhul Sfânt a venit şi o putere, o îndrăzneală şi o abilitate nouă şi ciudată de a vorbi în limbi pe care nu le mai auziseră. Năvălind afară din încăpere cu aceeaşi râvnă şi încredere cu care leviţii au alergat prin tabără, aceşti evanghelişti proaspăt unşi s-au răspândit pe străzile ticsite de vizitatori care veniseră la sărbătoarea săptămânilor din întregul Imperiu Roman. Aceşti vizitatori, obişnuiţi să se lovească de bariera care se ivea când încercau să comunice în limba aramaică, au auzit dintr-odată evanghelia lui Iisus Hristos propovăduită în limba lor. Avea loc o trezire – un adevărat seceriş al sufletelor! Luca ne spune: „Cei ce au primit propovăduirea lui au fost botezaţi; şi, în ziua aceea, la numărul ucenicilor s-au adăugat aproape trei mii de suflete”. (Faptele apostolilor 2: 41). Trei mii de oameni au primit viaţa veşnică în acea zi.

Dacă numărul 3.000 vă sună cunoscut nu trebuie decât să vă uitaţi înapoi la povestea cu viţelul de aur. 3.000 de oameni fuseseră omorâţi din cauza răzvrătirii lor. Nu a

fost nevoie decât de lege ca

Capitolul 6: Umbra cu bătaie lungă a celorlalte sărbători păcatul să fie descoperit şi de sacrificiul lui Hristos ca acesta să fie îndepărtat. Legea ucide, pe când Duhul dă viaţă.

SĂRBĂTOAREA TRÂMBIŢELOR

După o perioadă îndelungată din an fără sărbători, când trecem de la sărbătorile de primăvară la cele de toamnă, ajungem la sărbătoarea Trâmbiţelor. Aceasta este prima pe lista celor mai ciudate sărbători din calendarul evreilor. „Hei, oameni, veniţi la Ierusalim. De ce? Vom suna din trâmbiţe şi apoi vă puteţi întoarce acasă”.

Umbra este enunţată în trei versete scurte:

Domnul a vorbit lui Moise şi a zis: Vorbeşte copiilor lui Israel şi spune-le: „În luna a şaptea, în cea dintâi zi a lunii, să aveţi o zi de odihnă, vestită cu sunet de trâmbiţe, şi o adunare sfântă. Atunci să nu faceţi nicio lucrare de slugă şi să aduceţi Domnului jertfe mistuite de foc”. (Levitic 23: 23 – 25)

Când ne gândim la suflatul din trâmbiţe în Israel ne este uşor să ne îndreptăm mintea direct înspre şofar. Chiar şi în ziua de azi, dacă mergeţi la Zidul Plângerii puteţi vedea băieţi fiind ridicaţi în aer în ecoul suflatului dintr-un astfel de corn de berbec, în cadrul ceremoniei lor de Bar Mitva.

Totuşi, trâmbiţele de la sărbători erau diferite. Acestea sunt descrise în Numeri 10: 1 – 10. Erau două, ambele din argint. Ce scop aveau aceste trâmbiţe în afara zilelor de sărbătoare? Erau folosite ca să-i pregătească pe oameni – să plece, să lupte, pentru sosirea cuiva sau a unui lucru

Dar de ce nu foloseau, şofarul, cu al cărui sunet poporul era obişnuit? Şi de ce erau de argint? Argintul este un mesaj preţios, dar nu chiar atât de preţios. Nu este aur. Deşi aceste trâmbiţe erau speciale, erau concepute să fie mai degrabă utile. Nu erau doar de imagine.

De ce erau două? Ca să răspundem, trebuie să ne uităm la una dintre pildele lui Iisus, în care vom descoperi

substanţa. La predica de pe Muntele Măslinilor, vă amintiţi că Iisus stătea pe acest munte purtând o conversaţie privată cu ucenicii Lui şi vorbindu-le despre semnele vremurilor din urmă. El le-a spus: „De la smochin învăţaţi pilda lui: când îi frăgezeşte şi înfrunzeşte mlădiţa, ştiţi că vara este aproape. Tot aşa, şi voi, când veţi vedea toate aceste lucruri, să ştiţi că Fiul omului este aproape, este chiar la uşi”. (Matei 24: 32 – 33) El subliniază că important nu era smochinul din apropiere, ci pilda despre smochin. Ţineţi minte, smochinul reprezintă altceva.

Uitându-ne în cartea profetului Ioel, citim: „Căci în ţara mea a năvălit un popor puternic şi fără număr, cu dinţi de leu şi măsele de leoaică. Mi-a pustiit via; mi-a făcut bucăţi smochinul, l-a jupuit de coajă şi l-a trântit jos; mlădiţele de viţă au ajuns albe!” (Ioel 1: 6 – 7) Cine este ţara asupra căreia această naţiune a adus pustiire? Este ţara lui Dumnezeu – naţiunea Israel, care este smochinul lui Dumnezeu. Acest lucru este confirmat de profetul Osea: „Am găsit pe Israel ca pe nişte struguri în pustiu, am văzut pe părinţii voştri ca pe cele dintâi roade ale unui smochin în primăvară”. (Osea 9: 10) Părinţii lui Israel au fost primele roade produse de smochinul lui Dumnezeu – naţiunea Lui sfântă.

Aşadar, când Dumnezeu a vorbit prin profetul Ezechiel despre întoarcerea poporului Său înapoi în ţară, spunând „Căci vă voi scoate dintre neamuri, vă voi strânge din toate ţările şi vă voi aduce iarăşi în ţara voastră” (Ezechiel 36: 24), El S-a referit la secerişul smochinului. Smochinul distrus din Ioel 1: 7 va fi restaurat şi când va deveni din nou roditor, Dumnezeu îşi va aduna poporul înapoi în ţara lor.

Acelaşi pastor care a spus că Iisus era palestinian a vorbit şi despre ţara lui Israel. El a spus că evreii erau interlopi care au alungat proprietarii de drept ai ţării. Şi cine susţinea el că erau proprietarii de drept? Palestinienii, desigur. Ce i-ar spune acest pastor lui Avraam, căruia Dumnezeu îi dăduse întâia oară ţara? Ce i-ar spune

profetului Ezechiel, prin care Dumnezeu a promis întoarcerea evreilor în ţara lor? Biblia transmite clar faptul că ţara aparţine lui Dumnezeu şi că El o poate da cui alege să o dea. Naţiunea aleasă pentru a primi ţara este Israel.

Dumnezeu a spus clar că El însuşi îşi va aduna poporul din toate naţiunile şi El îl va aduce înapoi în ţara lui. Nu eu mi-am adus bunicii în Israel după Holocaust. Dumnezeu a rânduit ca ei să supravieţuiască. Dumnezeu i-a adus înapoi în Israel. Nimeni altcineva nu i-a ajutat. Nicio ţară nu i-a sărit în ajutor Israelului când acesta s-a chinuit să devină naţiune şi să-şi continue existenţa. Numai şi numai Dumnezeu a făcut ca asta să se întâmple.

Să revenim la întrebarea noastră despre substanţă: de ce două trâmbiţe? Israel, smochinul lui Dumnezeu este împlinirea uneia dintre trâmbiţe. Aduceţi-vă aminte, trâmbiţa anunţa sosirea cuiva sau faptul că ceva se întâmpla. Isaia a scris: „Voi sunteţi martorii Mei – zice Domnul – voi şi Robul Meu pe care L-am ales, ca să ştiţi, ca să mă credeţi şi să înţelegeţi că Eu sunt: înainte de Mine n-a fost niciun dumnezeu, şi după Mine nu va fi”. (Isaia 43: 10) Lucrarea lui Dumnezeu în naţiunea Israel şi în mod special modul în cafe a adus poporul înapoi în ţară, este un martor a puterii şi planului Său. Vă mai întrebaţi dacă într-adevăr există un Dumnezeu atotputernic? Atunci uitaţi-vă la evrei, care odinioară erau împrăştiaţi peste tot în lume, iar acum sunt înapoi, într-o naţiune prosperă, exact cum a promis Dumnezeu. De asta vrea vrăjmaşul să distrugă Israelul. El caută întotdeauna modalităţi de a distruge dovezile şi să ucidă martorii.

Cea de a doua trâmbiţă este revelată de Iisus. Fiind pe punctul de a. Se întoarce în cer, le-a spus ucenicilor Săi: „Ci voi veţi primi o putere, când se va coborî Duhul Sfânt peste voi, şi-Mi veţi fi martori în Ierusalim, în toată Iudeea, în Samaria şi până la marginile pământului”. (Faptele apostolilor 1: 8) Israel este cel dintâi martor al puterii lui Dumnezeu, iar biserica este al doilea. Împreună suntem singurii martori adevăraţi ai lui Dumnezeu în această lume, iar din acest motiv vom ajunge întotdeauna să

suferim împreună. Oricine este împotriva lui Israel este în mod normal şi împotriva creştinismului.

Însă există mai multă substanţă în suflarea din aceste trâmbiţe. Pavel a vorbit despre vremea în care Dumnezeu îşi va lua biserica de pe pământ: „Iată, vă spun o taină: nu vom adormi toţi, dar toţi vom fi schimbaţi, într-o clipă, într-o clipită din ochi, la cea din urmă trâmbiţă. Trâmbiţa va suna, morţii vor învia nesupuşi putrezirii, şi noi vom fi schimbaţi”. (1 Corinteni 15: 51 – 52) Iisus. Se întoarce după mireasa Lui, iar întoarcerea Lui va fi anunţată printr-un sunet de trâmbiţă.

Încă de la reformarea poporului Israel într-o naţiune în anul 1948, cei doi martori au sunat din nou trâmbiţele a avertizare. Existenţa poporului Israel şi mărturia bisericii transmit tuturor ascultătorilor: „Pregătiţi-vă – Cineva vine şi ceva este pe cale să se întâmple”. Acel Cineva este Iisus, iar ceea ce urmează să se întâmple este răpirea bisericii de către Domnul nostru – „într-o clipă, într-o clipită din ochi, la cea din urmă trâmbiţă”.

Cred că în această substanţă a întoarcerii Domnului, sărbătoarea Trâmbiţelor nu este un eveniment singular. Au existat o serie de sunete din trâmbiţă – evenimente prezise de profeţii Vechiului Testament – şi vor mai exista altele. Într-o zi se va auzi sunetul trâmbiţei. În acel moment, noi, cei care-i aparţinem lui Hristos, vom fi luaţi – duşi în prezenţa Mântuitorului nostru.

Mai. Este încă un răsunet al trâmbiţelor care va pregăti calea pentru substanţa finală. Pe Muntele Măslinilor, Iisus le-a spus ucenicilor Săi:

Atunci se va arăta în cer semnul Fiului omului, toate seminţiile pământului se vor boci şi vor vedea pe Fiul omului venind pe norii cerului cu putere şi cu o mare slavă. El va trimite pe Îngerii Săi cu trâmbiţa răsunătoare, şi vor aduna pe aleşii Lui din cele patru vânturi, de la o margine a cerurilor până la cealaltă. (Matei 24: 30 – 31)

Când Iisus Hristos. Se va întoarce în acelaşi loc în care a rostit aceste cuvinte, venirea Lui va fi precedată de trâmbiţe care o vor anunţa. Această fanfară este diferită

faţă de cea de la răpire. Trâmbiţele de la răpire care vor fi auzite în cer vor anunţa plecarea Lui să-şi adune poporul. Trâmbiţele de la cea de-a doua venire a Lui care se vor auzi pe pământ vor anunţa venirea Lui împreună cu poporul Său.

Mai există o diferenţă între trâmbiţele de la răpire şi cele de la a doua Lui venire. Cele de la răpire nu ştim când vor fi auzite. Nimeni nu ştie – „nici îngerii din ceruri, nici Fiul, ci numai Tatăl" (Marcu 13: 32). Totuşi, când vine vorba de cea de-a doua venire, ştim exact când se va întâmpla. Fiecare dintre celelalte sărbători au o dată exactă a împlinirii lor. Sărbătoarea Trâmbiţelor nu diferă cu nimic de acestea. Substanţa Paştilor a avut împlinirea de Paşti. Substanţa Zilei Ispăşirii va avea împlinirea în Ziua Ispăşirii. În acelaşi fel, sărbătoarea Trâmbiţelor îşi va avea împlinirea în timpul sărbătorii Trâmbiţelor. Când cei şapte ani de necaz se vor sfârşi, la vremea acestei mari sărbători, toţi oamenii ar trebui să-şi ridice privirea înspre cer. Dacă o vor face, îl vor vedea pe Regele regilor şi Domnul domnilor coborându-Se pe Muntele Măslinilor ca să-şi ocupe locul de drept pe tronul din Ierusalim.

ZIUA ISPĂŞIRII

Aceasta este a şasea dintre adunările anuale şi cea mai tragică. Domnul i-a spus lui Moise: „În ziua a zecea a acestei a şaptea luni, va fi ziua Ispăşirii: atunci să aveţi o adunare sfântă, să vă smeriţi sufletele şi să aduceţi Domnului jertfe mistuite de foc". (Leyitic 23: 27) „Să vă smeriţi sufletele" înseamnă să fim conştienţi că suntem de-a dreptul neajutoraţi. Nu putem face nimic să ne salvăm pe noi înşine. Evreii consideră că „smerirea" înseamnă post. Totuşi, când se doreşte să ni se transmită în Biblie să postim, atunci scrie clar să postim, iar aici nu este menţionat niciun post. Aceasta este o zi de recunoaştere a insuficientei totale a omenirii şi a suficienţei totale a lui Dumnezeu.

Substanţa Zilei Ispăşirii se regăseşte în cuvintele profetului Zaharia: „Atunci voi turna peste casa lui David şi peste locuitorii Ierusalimului un duh de îndurare şi de

rugăciune, şi îşi vor întoarce privirile spre Mine, pe care L-au străpuns. Îl vor plânge cum plânge cineva pe singurul lui fiu, şi-L vor plânge amarnic cum plânge cineva pe un întâi născut". (Zaharia 12: 10) Când poporul evreu îl va vedea pe Iisus întorcându-Se pe un cal alb, stând cu picioarele pe Muntele Măslinilor, iar biserica întorcându-se deodată cu El înconjurându-L, rămăşiţa lui Israel îl va recunoaşte în sfârşit pentru Cine este cu adevărat. Ei îl vor jeli privindu-L pe Cel pe care înaintaşii lor L-au străpuns.

Acea jelire, cu toate acestea, se va preface într-o bucurie minunată. Această revelaţie a lui Mesia va conduce la promisiunea despre care citim în Romani 11. Va avea loc o trezire în poporul ales al lui Dumnezeu, care va fi atât de puternică şi va avea un efect atât de mare încât „atunci tot Israelul va fi mântuit" (versetul 26). Rămâne la latitudinea lui Dumnezeu să ia o umbră atât de focalizată pe întristare şi plâns şi să o transforme într-o realitate atât de plină de har şi bucurie.

SĂRBĂTOAREA CORTURILOR

Ultima dintre sărbătorile din calendarul evreiesc este sărbătoarea Corturilor. „Vorbeşte copiilor lui Israel şi spune-le: în a cincisprezecea zi a acestei a şaptea luni, va fi sărbătoarea Corturilor în cinstea Domnului, timp de şapte zile". (Levitic 23: 34) Spre diferenţă de Ziua Ispăşirii, care este cea mai tristă şi mai marcată de întristare dintre sărbători, sărbătoarea Corturilor este cea mai lungă şi mai plină de bucurie.

Această sărbătoare care durează o săptămână era unică între sărbători prin faptul că reprezenta o perioadă în care toţi oamenii din Israel – atât evrei cât şi străini – să vină la Ierusalim şi să sărbătorească:

Să strângi poporul, bărbaţii, femeile, copiii şi străinul care va fi în cetăţile tale, ca să audă şi să înveţe să se teamă de Domnul Dumnezeul vostru, să păzească şi să împlinească toate cuvintele Legii acesteia. Pentru ca şi copiii lor, care n-o vor cunoaşte, s-o audă şi să înveţe să se teamă de Domnul Dumnezeul vostru, în tot timpul cât veţi trăi în ţara pe care o veţi lua în stăpânire, după ce veţi

trece Iordanul. (Deuteronom 31: 12 – 13)

În timp ce oamenii se adunau şi aglomerau străzile din Ierusalim, îşi instalau adăposturi temporare – colibe sau corturi – în care să locuiască. Scopul sărbătorii era să prezinte citirea anuală a legii lui Dumnezeu. Motivul pentru instalarea colibelor era să le amintească oamenilor de cum au fost nevoiţi odinioară să trăiască în locuinţe temporare vreme de 40 de ani, în timp ce aşteptau să intre în Ţara Promisă.

Substanţa acestei sărbători se regăseşte în cuvintele profetului Zaharia. El ne spune că vom continua să celebrăm această sărbătoare vreme îndelungată. Cu toate acestea, în acea perioadă din viitor, vom celebra în prezenţa Domnului: „Toţi cei ce vor mai rămâne din toate neamurile venite împotriva Ierusalimului se vor sui în fiecare an să se închine înaintea împăratului, Domnul oştirilor, şi să prăznuiască sărbătoarea Corturilor”. (Zaharia 14: 16) Ca odinioară, această sărbătoare din viitor va fi pentru toţi oarrienii. Toţi vor merge să tăbărască înaintea Domnului, iar El va fi prezent să tăbărască alături de poporul Său.

ŞI-AU GĂSITÂMPINIREA SĂRBĂTORILE?

Fiecare dintre sărbătorile din calendarul evreiesc are o semnificaţie mai profundă şi mai plină de putere. Patru dintre ele şi-au găsit deja împlinirea, împlinirea uneia se derulează astăzi, iar altele două urmează să fie împlinite. Paştile şi-au găsit împlinirea în crucificarea lui Hristos, Azimile în viaţa fără păcat a lui Iisus, Primele Roade a fost sărbătorită în învierea Lui glorioasă, iar la Cincizecime a fost turnat Duhul Sfânt peste biserică.

În ziua de astăzi se sună din Trâmbiţe pretutindeni în jurul nostru pe măsură ce evenimentele globale ne atrag tot mai aproape de întoarcerea lui Hristos. Ziua Ispăşirii va avea o împlinire minunată când tot Israelul se va întoarce la Hristos, iar el şi biserica vor tăbărî împreună în împărăţia de o mie de ani cu Dumnezeu.

Când se va auzi ultima trâmbiţă, cea care va încheia sărbătoarea Trâmbiţelor şi va introduce celelalte două

sărbători? Nu ştim. Dacă Dumnezeu ar fi vrut să ştim data exactă, ar fi organizat o întâlnire de grup pe Google Calendar. Ce ştim este că ziua se apropie tot mai mult cu fiecare sunet de trâmbiţă.

Haideţi să ne asigurăm că acţiunile şi cuvintele noastre transmit un mesaj desluşit că Iisus. Se întoarce curând şi că toţi oamenii trebuie să fie pregătiţi să se întâlnească cu El.

În timp ce aşteptăm trebuie să ne întrebăm: Ce fel de trâmbiţă suntem noi? Din nou, trâmbiţele sunt folosite ca avertizări sau semnale că vine cineva, sau ceva este pe cale să se întâmple. Vieţile noastre trebuie să scoată un sunet desluşit de trâmbiţă care să îi conştientizeze pe oameni că trebuie să se pregătească. Pavel a avertizat: **„Şi, dacă trâmbiţa dă un sunet încurcat, cine se va pregăti de luptă?”** (1 Corinteni 14: 8) Haideţi să ne asigurăm că acţiunile şi cuvintele noastre transmit un mesaj desluşit că Iisus. Se întoarce curând şi că toţi oamenii trebuie să fie pregătiţi să se întâlnească cu El.

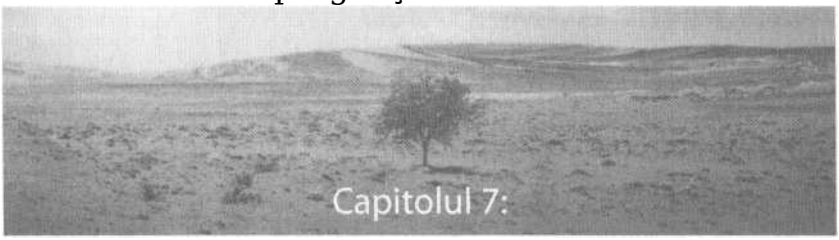

PRIVELIŞTEA DIN ORIENTUL MIJLOCIU

DACĂ AŢI FOST NEVOIŢI SĂ OPRIŢI LA O TRECERE DE CALE FERATĂ din Bowling Green, Ohio în data de 15 mai 2001, se prea poate ca întârzierea voastră să fi fost cauzată de trecerea unui tren CSX care transporta 47 de maşini. După toate indiciile, acest tren părea să fie ca oricare altul după care aţi aşteptat bătând nerăbdător cu degetele ritmul pe volan în timp ce acesta trecea. Cu toate acestea, dacă aţi fi aruncat o privire mai atentă aţi fi observat o diferenţă înspăimântătoare la acest tren – locomotiva era complet goală. Datorită unei erori de operare care a avut loc la un depou aproape de Toledo, locomotiva a pornit de una singură. Foarte curând se

îndrepta înspre sud cu o viteză de 82 km/h, purtând trenul cu cele 47 de maşini într-o călătorie necontrolată.

Panica s-a instalat destul de rapid. Nu exista doar teama unei posibile deraieri într-o zonă populată, ci mai exista un pericol în plus sub forma prezenţei a doua cisterne pline cu fenol. Acest lichid toxic putea cauza o sumedenie de probleme grave dacă era atins sau inhalat. Au fost amplasate pe şine, într-o zonă nepopulată, obstacole menite să forţeze trenul să iasă de pe şine, însă motorul scăpat de sub control a trecut direct peste ele. Poliţia a încercat să activeze cumva un mâner de urgenţă care să oprească alimentarea, însă şi încercarea aceasta a fost zadarnică.

În disperare s-a elaborat un nou plan. Doi ingineri au luat o altă locomotivă şi au dus-o pe o cale ferată paralelă cu cea pe care înainta trenul ieşit de sub control. După ce trenul a trecut în viteză, ei au ieşit înapoia lui. Cu grijă, au accelerat până când au ajuns chiar în spatele ultimului vagon. Apropiindu-se şi mai tare, au auzit în cele din urmă sunetul conexiunii dintre locomotiva lor şi ultimul vagon. Au apăsat imediat frânele şi s-au rugat. Kilometrii întregi s-au scurs în timp ce locomotiva lor încerca să contrabalanseze tracţiunea locomotivei fără conductor din faţă. În cele din urmă, când viteza lor a ajuns la 18 km/h, un conductor a reuşit să alerge pe lângă tren, să sară înăuntru şi să oprească locomotiva.

Sunt mulţi oameni care văd Orientul Mijlociu ca pe un tren scăpat de sub control. Război în Siria. Ambiţii nucleare în Iran. ISIS omorând oameni la întâmplare. Orientul Mijlociu se năpusteşte mai departe decât oricând, şi nu pare să existe vreun conductor vizibil. Cine va interveni ca să încetinească goana? O va face Rusia? Sau Statele Unite? Sau poate Israel, sau Turcia, sau Iran? Poate întrebarea nu este cine îl va opri, ci: poate cineva să-l oprească sau măcar să-l încetinească?

Sau poate este nevoie să mai facem un pas înapoi. Poate întrebarea nu este cine va opri Orientul Mijlociu scăpat de sub control, ci mai degrabă: chiar este scăpat de

sub control Orientul Mijlociu? Se poate ca în loc să fie un haos sălbatic, ceea ce vedem să facă de fapt parte dintr-un plan mai mare? Este posibil ca, deşi nu vedem un inginer pe scaunul conductorului, să existe cineva care să conducă trenul?

Răspunsul este da. Nu este doar posibil, ci exact asta se întâmplă. Trenul ieşit de sub control al Orientului Mijlociu nu este deloc ieşit de sub control. Este 100% pe traiectorie, blocat pe o cale ferată trasată pentru acesta cu multe secole în urmă.

AŞTEPTAŢI-VĂ LA NEPREVĂZUT»

Una dintre greşelile cele mai mari pe care le putem face când vrem să-L înţelegem pe Dumnezeu este să presupunem că El va acţiona aşa cum credem noi că trebuie să o facă. Dacă are sens pentru noi, atunci ar trebui să aibă şi pentru El. Oamenii buni ar trebui să ducă vieţi uşoare, fericite. Oamenii răi ar trebui să aibă vieţi nasoale, neplăcute până când învaţă să se corecteze şi să devină oameni buni. Când Dumnezeu este implicat, totul trebuie să meargă ca pe roate, iar pacea să abunde. Când Dumnezeu îşi retrage mâna, atunci totul se va îndrepta înspre distrugere.

Dar chiar acesta este modul în care lucrează Dumnezeu?

Citind prin Biblie, descoperim curând că Dumnezeu lucrează foarte diferit decât ne aşteptăm noi. Adeseori pentru că noi filtrăm ce vedem prin propria noastră perspectivă limitată. Citim în Psalmi: „Cât de mari sunt lucrările Tale, Doamne, şi cât de adânci sunt gândurile Tale! Omul prost nu cunoaşte lucrul acesta, şi cel nebun nu ia seama la el. Dacă cei răi înverzesc ca iarba şi dacă toţi cei ce fac răul înfloresc, este numai ca să fie nimiciţi pe vecie”. (Psalmul 92: 5 – 7) Autorul acestui psalm privea în jur încercând să îşi dea seama de ce părea că celor răi le merge atât de bine. Tot ce atingeau părea să se transforme în aur, în timp ce cei care-L urmau pe Dumnezeu păreau că se chinuie să supravieţuiască.

Aceasta este o luptă care aproape l-a costat pe

cântăreţul principal al lui David, Asaf, credinţa. El a scris: „Totuşi, era să mi se îndoaie piciorul şi era să-mi alunece paşii! Căci mă uitam cu jind la cei nesocotiţi, când vedeam fericirea celor răi”. (Psalmul 73: 2 – 3) Este un citat atribuit frecvent lui Groucho Marx care sună astfel: „În cine vei crede? în mine sau în ochii tăi mincinoşi?” Dumnezeu ne-ar putea adresa aceeaşi întrebare.

Ochii noştri mincinoşi ne oferă doar o vedere temporară. Nu putem vedea viitorul, ştim doar puţin din trecut şi, chiar şi în prezent, vederea ne este limitată la ceea ce se află doar în jurul nostru. Am putea să credem că celor răi le merge bine în timp ce neprihăniţii suferă, dar asta doar pentru că nu putem vedea prin ochii lui Dumnezeu. El are vederea eternă. El nu doar că ştie că răul va fi distrus o dată pentru totdeauna, dar şi are planul perfect pentru a face ca asta să se întâmple. În timp ce mintea noastră poate să înţeleagă doar un joc de table, Dumnezeu joacă o partidă de şah 3D.

EVREII? SERIOS?

Acest pământ pe care trăim îi aparţine lui Dumnezeu. El l-a creat şi El îşi va împlini planurile pe care le are cu el. Împăratul David a scris: „Al Domnului este pământul cu tot ce este pe el, lumea şi cei ce o locuiesc! Căci El l-a întemeiat pe mări şi l-a întărit pe râuri”. (Psalmul 24: 1 – 2) Ştiaţi că termenul evreiesc tradus ca „a créa”, *bara,* este folosit doar cu referire la Dumnezeu? Cu alte cuvinte, numai Dumnezeu poate crea ceva din nimic. Oamenii pot fi creativi – pot lua materialele create deja de Dumnezeu şi să le modeleze în ceva care arată, se simte, miroase şi are gust diferit. Totuşi, numai Dumnezeu poate porni de la un gând şi să transforme acel gând în realitate.

Tot ceea ce face Dumnezeu este drept. Toate căile Lui sunt desăvârşite. Asta ne aduce pace atunci când lumea pare scăpată de sub control.

Deoarece Dumnezeu este Creatorul tuturor lucrurilor, toate intră sub dreptul Lui de proprietate. El le-a făcut pe toate şi toate îi aparţin. De aceea, El poate face ce vrea cu ele. Aceasta ar fi o afirmaţie înspăimântătoare

dacă Dumnezeu ar fi fost diferit de cum ştim noi că este. Nu trebuie decât să ne uităm la linia lungă de împăraţi romani sadici ca să vedem ce se întâmplă cu puterea şi autoritatea nelimitate cad în mâini nevrednice. Creatorul nostru, cu toate acestea, este vrednic. El este sfânt şi neprihănit. Tot ce face El este drept. Toate căile Lui sunt desăvârşite. Asta ne aduce pace atunci când lumea pare scăpată de sub control. Dumnezeu. Se află la volan şi îşi pune în aplicare planul desăvârşit.

Un exemplu al faptului că Dumnezeu îşi împlineşte planul desăvârşit care încă îi face pe mulţi oameni să se scarpine în cap a nedumerire este faptul că a ales Israelul să fie poporul Său. Evreii? Serios? De ce nu i-a ales pe chinezi? Sunt atât de mulţi. Sau de ce nu i-a ales pe elveţieni? Le place să se înţeleagă bine cu toată lumea şi au ciocolată foarte delicioasă. Din nou, logica lui Dumnezeu este foarte diferită de a noastră.

Totul a început când Domnul i-a creat pe Adam şi Eva. Totul mergea atât de bine şi lumea încă putea să poarte eticheta pusă de Dumnezeu, şi anume că este „bună”. Dar apoi au intrat în scenă pomul, fructul şi păcatul. Pe când au loc evenimentele din Geneza 6, lui Dumnezeu deja îi pare rău că a creat omenirea. El este gata să o şteargă complet de pe faţa pământului. Dar există cineva – Noe – care încă face ceea ce este drept. Dumnezeu îl salvează pe el şi pe familia lui şi îşi îndreaptă privirea asupra unui păg în care locuieşte în Mesopotamia de pe linia genealogică a acestuia. Acest păgân este tatăl tuturor evreilor – Avram, care mai târziu devine Avraam.

Ce a văzut Dumnezeu în Avram? Cu adevărat, numai Dumnezeu ştie. El îi spune:

Ieşi din ţara ta, din rudenia ta şi din casatatălui tău şi vino în ţara pe care ţi-o voi arăta. Voi face din tine un neam mare şi te voi binecuvânta; îţi voi face un nume mare şi vei fi o binecuvântare. Voi binecuvânta pe cei ce te vor binecuvânta şi voi blestema pe cei ce te vor blestema; şi toate familiile pământului vor fi binecuvântate în tine, (Geneza 12: 1 – 3)

V-aţi întrebat vreodată de ce au fost evreii persecutaţi atât de sever de-a lungul secolelor? Nu trebuie să vă uitaţi altundeva decât la promisiunea făcută lui Avraam. Dumnezeu a ales acest popor să fie cel prin care El să se prezinte lumii. Prin el avea să-şi facă planul şi Cuvântul cunoscute. Prin el avea să-şi facă dragostea, harul, mila, sfinţenia, dreptatea, puterea, înţelepciunea şi răbdarea cunoscute. Prin evrei avea lumea să afle despre dorinţa lui Dumnezeu de a avea o relaţie cu creaţia Lui. Prin această naţiune avea să vină Cel care va face posibilă relaţia dintre Dumnezeu şi om.

Iisus era evreu, născut din seminţia lui Iuda, aşa cum sunt şi eu. Când Iisus S-a născut pe această linie genealogică avraamică, El a apărut proclamând în gura mare cine este Dumnezeu cu adevărat, în timp ce naţiunea Israel vorbea despre Dumnezeu în şoaptă, Iisus L-a proclamat pe Tatăl Său cu megafonul. Întreaga Lui viaţă a proclamat gloria lui Dumnezeu. A mers atât de departe cât să proclame cu îndrăzneală: „Eu şi Tatăl una suntem”. (Ioan 10: 30) Cu alte cuvinte, nu există nicio diferenţă între ce vedem în Iisus şi ce vedem în Dumnezeu Tatăl.

Şi totuşi, nici ucenicii nu au înţeles asta. Cu o noapte înainte să fie crucificat, El le-a spus celor apropiaţi: „Dacă M-aţi fi cunoscut pe Mine, aţi fi cunoscut şi pe Tatăl Meu. Şi de acum încolo îl veţi cunoaşte; şi L-aţi şi văzut”. (Ioan 14: 7) însă Filip, după ce a petrecut trei ani ascultând predicile lui Iisus, văzându-L vindecând şi având conversaţii private cu El pe durata numeroşilor kilometri străbătuţi împreună, încă l-a cerut lui Iisus să li-L arate pe Tatăl. Uluit de lipsa lui de înţelegere, Iisus a spus: „De atâta vreme sunt cu voi şi nu M-ai cunoscut, Filipe? Cine M-a văzut pe Mine a văzut pe Tatăl. Cum zici tu, dar: Arată-ne pe Tatăl? Nu crezi că Eu sunt în Tatăl, şi Tatăl este în Mine? Cuvintele pe care vi le spun Eu, nu le spun de la Mine; ci Tatăl, care locuieşte în Mine, El face aceste lucrări ale Lui” (versetele 9 – 10). Acest lucru este echivalent cu situaţia în care Iisus ar fi ciocnit în capul ucenicilor întrebând: „Alo? Este cineva aici? Mă ascultaţi

câtuşi de puţin?”

Odată ce Iisus a venit şi ne-a arătat cine este Tatăl, a sosit vremea ca omenirea să dea un răspuns: Acesta este Dumnezeu. Ce veţi face referitor la asta? Când Pavel a vizitat Atena a fost invitat să vorbească înaintea marilor gânditori de la Areopagus. Provocându-i cu deşertăciunea politeismului ambiguu căruia îi erau adepţi, i-a chemat să vadă şi să răspundă realităţii existenţei unui singur Dumnezeu adevărat. „Astfel, dar, fiindcă suntem de neam din Dumnezeu, nu trebuie să credem că Dumnezeirea este asemenea aurului sau argintului sau pietrei cioplite cu meşteşugirea şi iscusinţa omului. Dumnezeu nu ţine seama de vremurile de neştiinţă şi porunceşte acum tuturor oamenilor de pretutindeni să se pocăiască” (Faptele apostolilor 17: 29 – 30). Acum că Adevărul a vizitat pământul nu mai putem să invocăm neştiinţa.

Acelaşi imperativ la pocăinţă poate fi aşternut peste lumea de astăzi şi peste mare parte din biserica de astăzi. Nu există mântuire fără pocăinţă. Să ne pocăim înseamnă să ne recunoaştem greşelile şi să facem un legământ adânc în inimă să ne întoa reem de la acestea. Nu ar trebui să ne mulţumim cu biserici diluate care predică ce gâdilă urechea în încercarea de a menţine scaunele pline, congregaţia fericită şi coşurile de colectă pline. Dumnezeu a rânduit o zi în care va judeca lumea. Gata cu joaca! Iisus a venit, iar acum este vremea să ne luăm vieţile şi misiunea în serios.

TARA LUI ISRAEL? SERIOS?

Dumnezeu nu şi-a ales doar un popor, şi-a ales şi o regiune din lume. Iar Orientul Mijlociu cel arid şi prăfos de azi pare la fel de nepotrivit ca locaţie pentru planul lui Dumnezeu de a. Se arăta lumii pe câţ de puţin arătau evreii ca un popor. Totuşi, lucrurile nu au fost aşa cum le vedem noi azi. În zilele Vechiului Testament, regiunea cunoscută drept „Cornul abundenţei” era foarte valoroasă şi se duceau în mod regulat lupte pentru ea.

Cuvântul *„corn”* vorbeşte despre forma regiunii, care

arată ca un croasant francez care indică în jos situat deasupra deşertului arab. Urmând calea înspre nord-vest, această zonă începe din Iranul modern de azi şi zona de est a Irakului, traversează în Turcia şi apoi coboară iarăşi în zona de vest a Siriei, Liban şi Israel. Eticheta *„abundenţei”* se datorează productivităţii ţării pe plan agricultural şi tehnologic. Ca rezultat al resurselor îmbelşugate ale regiunii, multe dintre civilizaţiile mari de pe pământ au luat naştere aici – akkadienii, sumerienii, asirienii, babilonienii, mezii şi perşii. Fiecare imperiu a reprezentat o superputere în vremea lui, iar dacă aceste superputeri voiau să facă comerţ cu cealaltă superputere de lungă durată, Egipt, nu exista decât o singură rută pentru asta, care trecea direct prin moştenirea promisă lui Avraam şi descendenţii lui – ţara Israel.

Nu a existat niciun loc mai strategic decât fâşia aceea mică de pământ de pe malul Mediteranei din care Dumnezeu să-şi anunţe înaintea lumii existenţa. După ce Dumnezeu şi-a smuls poporul din robia lui Faraon din Egipt, l-a direcţionat pe Moise să-i conducă spre această ţară în care curge lapte şi miere. Ei au reprezentat modalitatea folosită de Dumnezeu să arate lumii puterea şi credincioşia Lui. Au fost şi modalitatea folosită de El să încerce naţiunile din jur.

Cu aproximativ 20 de ani în urmă, am început să călătoresc în întreaga lume. Prima călătorie în care am vorbit a fost în Filipine şi îmi amintesc că eram entuziasmat şi îngrozit în acelaşi timp, îmbarcarea în avionul din Tel Aviv a fost precedată de multe rugăciuni şi pregătiri. Unul dintre lucrurile pe care Domnul m-a făcut să le înţeleg când mă rugam a fost că voi putea să discern dacă biserica în care vorbeam este una care spunea adevărul bazat pe ce crede despre Israel. Perspectiva unei biserici despre poporul lui Dumnezeu poate fi un test de turnesol pentru aflarea adevărului. Dacă biserica desconsideră Israelul şi plasează naţiunea în coşul de gunoi al istoriei, atunci, cel mai probabil, nu aş putea crede că este o biserică care spune adevărul. Dacă

dezonorează poporul pe care Dumnezeu l-a onorat dându-i Numele Său şi trimiţându-i-l. pe Mesia, mi-ar veni greu să cred că Domnul onorează acea biserică. Amintiţi-vă promisiunea lui Dumnezeu faţă de Avraam: „Voi binecuvânta pe cei ce te vor binecuvânta şi voi blestema pe cei ce te vor blestema”. (Geneza 12: 3) în acelaşi fel în care Dumnezeu urmăreşte cum tratează naţiunile şi popoarele Israelul, eu urmăresc cum tratează bisericile poporul ales.

Din nefericire, Israel s-a dovedit a fi un purtător de cuvânt jalnic al lui Dumnezeu, iar poporul a pus un standard destul de scăzut credincioşiei. De fapt, Israel nu doar a reprezentat o încercare pentru naţiuni, ci şi naţiunile au reprezentat o încercare pentru Israel, ca să se dovedească dacă poporul îl va urma sau nu pe Dumnezeu. După ce Iosua nu a reuşit să-i conducă pe israeliţi să golească complet Ţara Promisă, Domnul a decis să lase populaţia păgână rămasă spunând: „nu voi mai izgoni dinaintea lor niciunul din neamurile pe care le-a lăsat Iosua când a murit. Astfel, prin ele, voi pune pe Israel la încercare, ca să ştiu dacă vor căuta sau nu să urmeze calea Domnului, cum au căutat părinţii lor”. (Judecători 2: 21 – 22) Va ceda Israel în faţa ispitei de a merge după dumnezeii păgâni, la fel ca celelalte naţiuni? Răspunsul este un categoric *da.*

Din nou şi din nou, poporul Israel l-a părăsit pe singurul Dumnezeu adevărat ca să alerge după dumnezei făcuţi din aur, argint şi lemn. Şi de fiecare dată când au făcut asta, împotriva lor venea o lovitură orchestrată divin sub forma unei armate invadatoare şi a subjugării ulterioare. În timp ce acest ciclu de răzvrătire se repeta, puterea şi voia Dumnezeului cel Atotputernic erau manifestate în toată splendoarea.

În Ieremia 25, Dumnezeu a chemat o armată numeroasă ca să vină şi să cauzeze mari devastări. Cine era conducătorul acestei armate? Un mare împărat din Iuda? Un împărat descendent de-al lui David? Era imposibil, deoarece împotriva naţiunii lui Iuda era trimisă această armată.

De aceea, aşa vorbeşte Domnul oştirilor: „Pentru că n-aţi ascultat cuvintele Mele, iată, voi trimite să aducă toate popoarele de la miazănoapte, zice Domnul; şi voi trimite la robul Meu Nebucadneţar, împăratul Babilonului; îi voi aduce împotriva acestei ţări şi împotriva locuitorilor ei, şi împotriva tuturor acestor neamuri de jur-împrejur ca să le nimicească cu desăvârşire şi să facă din ele un pustiu şi o pricină de batjocură, -nişte dărâmături veşnice”. (Ieremia 25: 8 – 9)

Dumnezeu a pedepsit lipsa de credincioşie a poporului său folosindu-Se de un împărat păgân dintr-un imperiu păgân – Nebucadneţar, pe care Dumnezeu îl numeşte „robul Meu”.

Înseamnă că Nebucadneţar a făcut bine aducând moarte şi devastare peste naţiunea neajutorată? Categoric, nu. Trei versete mai târziu în Ieremia 25, Dumnezeu a spus: „Dar, când se vor împlini aceşti şaptezeci de ani, voi pedepsipe împăratul Babilonului şi pe neamul acela, zice Domnul, pentru nelegiuirile lor; voi pedepsi ţara haldeilor şi o voi preface în nişte dărâmături veşnice” (Ieremia 25: 12). „Nu e corect!”, ar striga unii. „Asta nu înseamnă că Dumnezeu i-a pedepsit că au făcut voia Lui?”

Chiar şi când oamenii fac tot ce le stă în putinţă să se răzvrătească împotriva căilor drepte ale lui Dumnezeu, El continuă să fie în control.

Nu, Dumnezeu i-a pedepsit pentru păcatul lor. Dorinţa de a ataca a fost a lor. Dorinţa de violenţă şi devastare provenea din inimile lor întinate. Dumnezeu, în puterea Lui infinită, a putut să folosească păcatul pe care babilonienii oricum aveau să-l comită ca să-şi împlinească voia Lui.

Când tatăl lui Iosif, Iacov, a murit în Egipt, toţii fraţii lui erau îngroziţi că îşi va duce la împlinire răzbunarea împotriva lor pentru că l-au vândut ca rob. Însă răspunsul lui Iosif a fost: „Fiţi fără teamă; căci sunt eu oare în locul lui Dumnezeu? Voi, negreşit, v-aţi gândit să-mi faceţi rău: dar Dumnezeu a schimbat răul în bine, ca să împlinească ceea ce se vede azi, şi anume, să scape viaţa unui popor în

mare număr". (Geneza 50: 19 – 20) Chiar şi când oamenii fac tot ce le stă în putinţă să se răzvrătească împotriva căilor drepte ale lui Dumnezeu, El continuă să fie în control.

MUSULMAN VERSUS MUSULMAN

De-a lungul istoriei, Orientul Mijlociu a fost o zonă fierbinte pentru violenţă şi război. Dar, după cum am văzut, deşi pare că regiunea se află într-o revoltă constantă, Dumnezeu continuă să fie în control. Astăzi, mare parte din ce se întâmplă se centrează pe conflictul dintre cele două mari imperii ale Orientului Mijlociu, Arabia Saudită şi Iran. Mulţi oameni sunt surprinşi de faptul că aceste două naţiuni musulmane puternice, ambele cu o istorie de acte de terorism împotriva lumii Vestice, îşi sunt una alteia vrăjmaşe de moarte. Conflictul lor nu este pentru teritorii sau resurse naturale. În schimb, are de-a face cu două facţiuni religioase ale islamului. Arabia Saudită, alături de 87 – 90% din numărul tuturor musulmanilor este sunnită, în timp ce Iranul este şiit. Ceea ce pentru cei din lumea vestică pare doar o simplă diferenţă de termeni, în lumea din Orientul Mijlociu îţi poate aduce moartea.

Când Mohamed a murit în anul 632 d.Hr., a existat o dispută referitor la cine ar trebui să ia hăţurile islamului. O parte considerau că un aghiotant de încredere de-al lui Mohamed, Abu Bakr ar trebui să devină noul calif (lider). În ochii lor, poziţia ar trebui oferită celui mai potrivit om pentru această slujbă ales printr-un consens al liderilor. Această ramură a islamului se numeşte islamul sunnit, după expresia *„Ahl al-Sunnah",* care înseamnă „poporul tradiţiei".

Cealaltă parte considera că Mohamed l-a desemnat pe vărul şi ginerele lui, Ali, să fie următorul lider şi că toţi ceilalţi lideri ar trebui să fie descendenţi ai lui Ali. Aceştia fac parte din islamul şiit, a căror nume provine din expresia *Shâat Ali,* care înseamnă „partidul lui Ali".

De-a lungul secolelor, această dispută asupra trecerii conducerii a dus la numeroase acte de violenţă şi la multe

vieţi curmate. Credeţi sau nu, Iran şi Arabia Saudită se urăsc între ele mai mult decât urăsc Israelul.

În prezent, Iranul şiit trimite arme pretutindeni în Orientul Mijlociu ca să aţâţe focurile sectariste. El înarmează guverne sau rebeli din Liban, Siria, Yemen şi Irak. Ca să combată aceste măsuri, Arabia Saudită sunnită îşi foloseşte propriile tactici. În martie 2018, în urma unui meci de fotbal între echipele saudită şi irakiană, regele Salman al Arabiei Saudite, printr-o mişcare care l-ar fi făcut mândru pe Dale Carnegie s-a oferit să-i construiască Irakului un stadion de 135.000 de locuri. „Vă facem un stadion uriaş. Haideţi să fim prieteni. Ce ziceţi dacă ne-am grupa împotriva obraznicilor de iranieni?”

Nu toate tacticile saudiţilor au fost la fel de simpatice, totuşi. În noiembrie 2017, prim-ministrul libanez Saad Hariri a călătorit cu avionul în Arabia Saudită. Odată ce saudiţii l-au avut pe teritoriul lor, au decis să-i extindă şederea pe termen nelimitat până când acesta va denunţa Iranul şi îşi va da demisia.

Odată cu duşmănia care se intensifică şi cu faptul că teama că Iranul se dezvoltă pe plan nuclear devine tot mai reală, este foarte posibil ca tensiunile prezente să se transforme într-un război pe faţă. Pretutindeni în Orientul Mijlociu au loc revolte politice, economice şi religioase, iar, între timp, Israelul situat în centrul acestora, se bucură de o perioadă de prosperitate şi siguranţă fără precedent.

DE LA PSALMUL 83 LA EZECHIEL 38

Tot ce vedem că are loc în Orientul Mijlociu apare în paginile Bibliei. Nu este nimic la întâmplare. Nici scăpat de sub control. Ce observăm este o tranziţie nemaivăzută înainte. Cred că pe măsură ce urmărim evenimentele din lumea din jurul nostru suntem martorii trecerii de la realitatea Psalmului 83 la zorii capitolului 38 din Ezechiel. Psalmistul Asaf a scris aceste cuvinte profetice:

Dumnezeule, nu tăcea! Nu tăcea şi nu Te odihni, Dumnezeule! Căci iată că vrăjmaşii Tăi se frământă, şi cei ce Te urăsc înalţă capul. Fac planuri pline de vicleşug împotriva poporului Tău şi se sfătuiesc împotriva celor

ocrotiţi de Tine. „Veniţi”, zic ei, „să-i nimicim din mijlocul neamurilor, ca să nu se mai pomenească numele lui Israel!” (Psalmul 83: 1 – 4)

Această predicţie înfricoşătoare prezintă un atac pe faţă asupra Israelului din partea naţiunilor înconjurătoare. Scopul lor este genocidul – distrugerea poporului Israel până acolo încât nici numele să nu îi mai fie amintit. Această ştergere de pe faţa pământului a poporului lui Dumnezeu aproape a fost înfăptuită de Imperiul Roman atât în anul 70 d.Hr., cât şi în anul 135 d.Hr. După cum am văzut acum câteva capitole, împăratul Hadrian, ca să asigure distrugerea finală a acestui popor răzvrătit a părut că a jucat o scenă scoasă direct din Psalmul 83. Căutând să jefuiască Israelul de identitatea lui naţională, suveranul roman a redenumit Ierusalimul *Aelia Capitolina* şi Iudeea *Syria Palestina.* Şi totuşi, în loc ca apăsarea Imperiului Roman să zdrobească Israelul, poporul lui Dumnezeu a ţâşnit din Iudeea aşa cum ţâşneşte apa dintr-un burete ud. S-au răspândit pretutindeni prin naţiunile civilizate – uneori asimilând noile culturi, alteori creându-şi propriile enclave.

Numele *Israel* a fost ascuns secole întregi, până în anul 1948, când, în mod subit, a apărut din nou. Psalmul 83 nu a fost înfăptuit de Imperiul Roman. Israel exista din nou ca entitate naţională. Şi, de cum naţiunea evreilor a revenit la viaţă, toate naţiunile arabe înconjurătoare au încercat pe cât le-a stat în puteri să curme acea viaţă. Liban, Siria, Iordania, Egipt şi Irak, toate au atacat. Dumnezeu îşi aminteşte de legămintele Lui, chiar dacă au o vechime de un mileniu. Promisiunile din cadrul legământului cu Avraam s-au activat, iar Dumnezeu i-a făcut de ruşine pe toţi cei care au venit împotriva Israelului.

Nu există niciun motiv pentru care-ţara mea novice, cu armata ei infimă să fi fost capabilă să facă faţă masacrului arabilor. Două avioane compuneau forţele noastre aeriene. Pilotul ar fi pilotat avionul cu o mână, iar cu cealaltă ar fi aruncat bombe. Deţineam un total de cinci

maşini armate şi mare parte din armata noastră era compusă din supravieţuitori ai Holocaustului, care nu ţinuseră niciodată o armă în mână. Şi totuşi, au devastat ţările arabe bineechipate şi bine-antrenate care îi atacaseră. Cum? Dumnezeu a fost la mijloc. Acest lucru a fost real în 1948 şi din nou în 1967.

De nenumărate ori în ambele războaie, plutoanele arabe au luat-o la fugă din calea a ceea ce erau siguri că este un atac masiv al israelienilor. Toată priveliştea şi sunetele din jurul lor indicau faptul că sunt năpădite. Mai târziu, s-a descoperit că nu era niciun soldat israelian în acea regiune în perioada aceea. Dumnezeu, într-un mod foarte real, şi-a trimis armatele cereşti să lupte pentru poporul Său.

Într-o altă situaţie, un pluton de soldaţi israelieni s-a trezit în mijlocul unui câmp minat. O singură mişcare greşită ar fi putut curma viaţa multor soldaţi. Ceea ce a agravat lucrurile era faptul că se apropiau zorii. Odată ce soarele ar fi răsărit, ar fi fost expuşi şi ar fi devenit o pradă uşoară pentru armatele arabe. Aceşti soldaţi s-au rugat împreună ca Dumnezeu să intervină. Brusc, a început să sufle vântul. Acesta a crescut atât de mult în intensitate încât soldaţii au fost nevoiţi să se aplece şi să-şi protejeze ochii şi urechile de nisipul ridicat de vânt. 20 de minute a suflat vântul, apoi, s-a oprit la fel de brusc precum a început să bată. Ridicându-se în picioare, plutonul a privit în jur şi au descoperit că toate minele acoperite fuseseră expuse. Soldaţii au plecat în siguranţă chiar înainte ca soarele să răsară.

Nu puterea armatei israeliene a adus victoria. Dumnezeu este Cel care a făcut naţiunile de râs. Israel nu doar că nu a pierdut în anul 1948, dar naţiunea a şi ieşit din război cu 30% mai mult teritoriu decât avusese când începuse conflictul. Dumnezeu are control absolut asupra Orientului Mijlociu, continuându-şi planurile şi împlinindu-şi promisiunile. I-a scos pe evrei din perioada Psalmului 83. Ziua capitolului 38 din Ezechiel se apropie cu viteză. Asta devine şi mai evident dacă ne luăm lupa de pe

Orientul Mijlociu ca întreg şi ne focalizăm pe Israel, în particular.

PRIVELIŞTEA DIN ISRAEL

UNDE ESTE DUMNEZEU ÎN ISRAEL? Aceasta este o întrebare care mi se adresează adeseori, în special de către cei care vor să considere naţiunea modernă ca fiind cu nimic diferită faţă de alte ţări. Pare că în aceste zile, singurele forme de Dumnezeu vizibil în timp ce hoinăreşti pe străzile Ierusalimului sunt Iehova din Vechiul Testament al iudaismului, Allah cel mânids al islamului sau Adonai cel de modă veche al ortodoxiei. Desigur, dacă priveşti îndeajuns de atent, vei găsi biserici creştine evanghelice risipite pe ici-colo. Dar sunt puţine şi departe una de cealaltă.

Mai îngrijorătoare este, totuşi, lipsa de atenţie generală, pe scena naţională, faţă de Dumnezeu. În multe feluri, Israel pare un stat secular acoperit de un strat subţire de religiozitate – un ateu în hainele unui rabin. O singură seară în care experimentează viaţa de noapte din Tel Aviv, îi va face nedumeriţi pe vizitatori, neştiind dacă chiar se află în Israel sau au fost teleportaţi în Amsterdam, San Francisco sau Sodoma. Sionismul îşi are rădăcinile în colectivismul lui Karl Marx, însă s-a dezvoltat în individualismul capitalist al filosoafei Ayn Rand. Din nou, oamenii întrebă, unde este Dumnezeu în Israel?

O PRIVIRE LA ISRAELUL DE AZI

Cea mai bună modalitate de a da un răspuns acestei întrebări este să privim la condiţia ţării de azi. În ultimii 10 ani, a avut loc o schimbare remarcabilă – transformarea din Psalmul 83 despre care am vorbit în capitolul anterior. Această naţiune mică, lipită de ţărmul estic al Mediteranei a devenit o putere mondială financiară şi militară.

În primul rând, Israel a devenit o superputere în revoluţia informatică. Suntem lideri în securitate cibernetică şi alte domenii ale tehnologiei şi microprocesării. Majoritatea oamenilor ştiu despre Silicon Valley, localizată la sud de San Francisco, în California. Această regiune s-a aflat la culmea a tehnologiei informaţiei, lăudându-se cu 39 de companii din topul Fortune 100 şi o rezervă de întreprinderi nou înfiinţate care pare nesfârşită. Israel are ceea ce se consideră a fi cea de-a doua Silicon Valley. Supranumită Silicon Wadi, regiunea din jurul Tel Aviv-ului se laudă cu mai multe companii înfiinţate pe cap de locuitor decât oricare alta din lume.

Tehnologia financiară, descoperirile medicale şi progresele pe plan agricol sunt alte domenii în care Israel se clasează printre liderii din breaslă. Inventţii după inventţii şi inovaţii după inovaţii au păstrat Israelul pe culmile dezvoltării. În 1930, un imigrant polonez în Israel, Simeha Blass, avea un lămâi în grădină. El îl uda în fiecare zi, dar lămâiul nu făcea nimic. A decis să-l ude săptămânal, şi tot nimic. Mânios pe lămâi, a decis să nu-l mai ude deloc. Lăsând furtunul acolo, a plecat la o conferinţă pe o perioadă extinsă în Europa.

După câteva săptămâni, întorcându-se acasă, Blass a găsit lămâiul în floare. A fost şocat şi chiar puţin frustrat. Ce anume s-a întâmplat diferit? Era o chestiune personală între el şi lămâi? Era această variantă lămâiului de a râde de el? în timp ce a căutat indicii, a descoperit o gaură mică în furtun care permitea apei să curgă doar strop cu strop. Asta a umezit pământul exact cât avea nevoie lămâiul ca să fie fericit. Rezultatul a fost 90% mai puţină apă cu 90% mai multe lămâi. Astfel a fost inventată irigarea prin picurare. Agricultura a fost revoluţionată, iar domnul Blass s-a trezit cu mai mulţi bani decât putea să cheltuiască.

Vaca din Israel este cea mai productivă din întreaga lume. Fiecare muget este computerizat. Fiind ingenioşi în domeniul bovinelor, agricultorii din Israel au dezvoltat procese care determină animalele să continue să pompeze

lapte ca şi cum abia aşteaptă să-l elimine din ugere.

Când evreii au început să reocupe ţara la începutul secolului al XIX-lea, oriunde mergeau, pământul era fie uscat şi prăfos, fie plin de mlaştini şi malarie. Acum, când priviţi ţara, veţi vedea bogăţia verde a fertilităţii. Asta pentru că decenii întregi, Israel a fost lider în reciclarea apei. La momentul actual, naţiunea purifică mai mult de 80% din apa lor reziduală pe care o refolosesc. Cineva m-a dus la o fermă minunată, unde o doamnă mi-a arătat un bazin rotund. Apa din el arăta atât de curată şi răcoritoare. M-a întrebat cât de adânc cred că este bazinul. Am spus: „Cam de doi-trei metri?”

„Mai degrabă nouă metri”, mi-a răspuns ea. „Vrei să bei puţină apa?

„Bineînţeles”, i-am răspuns în timp ce ea îmi oferea un pahar.

Am băut şi eram pregătit să mai cer un pahar, când doamna mi-a spus: „Tocmai ai băut din apa din canalizare”.

Există puţine afirmaţii care, indiferent de limba în care sunt rostite să aibă acelaşi efect precum aceste şapte cuvinte. Observându-mi reacţia (pe care sunt sigur că spera să o provoace), mi-a oferit rapid o explicaţie.

A spus: „Când trag apa (alte trei cuvine care nu au redus deloc panica provocată de primele şapte), ea ajunge într-un bazin. În acesta plutesc plante de apă, care încep să purifice apa. Apoi, aceasta curge într-un alt bazin, în care sunt alte plante de apă. Când apa ajunge în cel de-al treilea bazin, deja este complet purificată”.

În Israel avem apă obţinută din toate sursele posibile. Am învăţat chiar să extragem apă din aer. Dacă voi strănutaţi, noi avem ce bea. E uimitor!

Toate aceste inovaţii fac ca Israelul să prospere cum nu a mai prosperat niciodată. PIB-ul actual pe cap de locuitor este 41.000 $. Este mai mare decât PIB-ul Japoniei, sau al Franţei sau al Marii Britanii. Ţineţi minte, suntem o ţară mică înconjurată de naţiuni care sunt într-o continuă stare de război cu noi.

INVAZIA MUSULMANĂ

Comparaţi succesul crescând al Israelului cu declinul din lumea vestică. În ultimii 10 ani, în timp ce noi am experimentat succes un fără precedent, Vestul s-a chinuit să facă faţă invaziilor musulmane în naţiunile lor. Chiar azi sunt 70.000 de musulmani în Libia care aşteaptă o oportunitate să traverseze Marea Mediterană spre Europa. Şi mai sunt musulmani şi din alte ţări. De ce fac asta? Ce îi determină să fugă din ţară? Persecuţia la care sunt supuşi de propriile regimuri îi împing să-şi părăsească casele şi töt ce au. Nu doar creştinii şi evreii sunt oprimaţi de musulmani şi nevoiţi să fugă, ci şi musulmanii sunt oprimaţi de alţi musulmani.

Pe măsură ce milioane de musulmani părăsesc Orientul Mijlociu pentru lumea vestică, ei schimbă identitatea ţărilor în care merg. Observând acest fenomen, guvernul din Israel a luat măsuri ca să se asigure că noi nu ne pierdem identitatea, aşa cum şi-o pierde vestul. În data de 18 iulie, 2018, Knessetul a adoptat legea evreiască stat-naţiune care declara, în parte, că Israel este ţara natală a poporului evreu şi că limba ebraică este limba naţională.

Poate unii ar întreba: „Dar nu sunt lucrurile acestea evidente de la sine?” Ba da, sunt… deocamdată. Dar, având în vedere rata islamizării din întreaga lume, cine ştie cum vor arăta lucrurile în 5, 10 sau 15 ani? Astfel, a adoptat această lege, iar liderii europeni şi-au exprimat foarte rapid preocupareaprofundă pentru această acţiune, pe care ei o consideră extrem de xenofobă. Ei ignoră faptul că noua lege afirmă că limba arabă are un statut special. Nu este limba de stat, însă primeşte în continuare o mare onoare. Poate acei lideri europeni ignoră asta pentru că, deşi ţările lor au mult mai mulţi musulmani decât sunt în Israel, ei niciodată nu au oferit un statut special limbii arabe.

Europa îşi doreşte foarte mult ca Israel să ofere aceleaşi libertăţi de a avea graniţele deschise precum oferă şi ea populaţiei de imigranţi musulmani din regiune. Nu, mulţumim. În Europă de Vest, violenţele şi teroarea au continuat să crească într-un ritm alarmant. Cei care pot

face un pas înapoi ca să privească în mod raţional lucrurile încep să înţeleagă poziţia pe care o are Israel, fiind singura întăritură non-musulmană dintre Grecia şi India. Situaţia geopolitică a Israelului este precară, iar noi trebuie să protejăm cu fermitate ceea ce avem.

Nu spun că toţi musulmanii vor război. Majoritatea nu vor. Majoritatea îşi doresc să se înţeleagă cu restul lumii. Vor să trăiască în pace, să-şi crească familiile şi să fie oameni buni. Problema este că aceşti musulmani care iubesc pacea nu îşi ridică vocea pentru pace. Nu se împotrivesc extremiştilor, cărora li se permite să îşi continue dominaţia. Nu condamnă faptul că teroriştii sunt trataţi ca nişte martiri. Teroriştii nu sunt martiri, sunt criminali. Adepţii buni ai islamului vor continua să fie marginalizaţi până când vor avea în sfârşit curajul să-i înfrunte pe extremişti şi să spună: „Destul!”

ÎNCERCĂRILE DIN LUMEA ARABĂ

Lumea arabă se schimbă. Nu mai are aceeaşi putere pe care o avea cândva. Scăderea preţului petrolului în întreaga lume a luat avantajul pe care l-au avut cei din Orientul Mijlociu. Înainte, naţiunile arabe îi puteau ameninţa cu petrodolarul pe toţi cei care făceau afaceri cu Israel. Însă puterea petrodolarului e doborâtă. Şi nu doar că preţul petrolului a scăzut, dar şi numărul surselor de obţinere al acestuia a crescut. Pe când va fi publicată cartea aceasta, America va fi depăşi deja Arabia Saudită ca cel mai mare exportator de petrol şi gaze din întreaga lume. Cu alte cuvinte, prietenul cel mai bun al lui Israel este cea mai mare resursă de energie globală. Ceea ce înseamnă că Japonia, China, India, Coreea de Sud, Filipine, Singapore şi multe alte naţiuni pot în sfârşit să încheie afaceri cu Israel, deoarece tratatele de energie cu arabii au fost neutralizate.

Revoltele din cadrul Primăverii Arabe au reprezentat un beneficiu uriaş pentru pacea şi siguranţa Israelului. Această serie de rebeliuni a fost impulsionată de preşedintele Barack Obama la începutul primului său mandat. Într-un interviu din Cairo, Egipt, din data de 4

iunie 2009, în principiu, el le-a spus popoarelor arabe că ar trebui să lupte împreună pentru democraţie. I-a încurajat pe tineri să-şi exprime drepturile umane spunând ce au pe suflet şi cerând să aibă un cuvânt de spus în guvernele lor.

Asta a întărâtat oamenii din multe naţiuni din Orientul Mijlociu, unde deja exista o nemulţumire în plină creştere faţă de felul în care erau conduse ţările. Au început proteste, au izbucnit acte de violenţă, iar mai mult de 1 milion de oameni au murit până acum în cadrul a ceea ce a devenit mai puţin o Primăvară Arabă şi mai mult o Iarnă Musulmană. Ţările s-au prăbuşit una după alta, în timp ce Israel devenea tot mai puternic. Brusc, ţara care odinioară era pentru toţi anatema, a devenit acum o ţară cu care celelalte naţiuni voiau să încheie afaceri. Siria şi Arabia Saudită nu mai denunţă Israelul pe marginea problemei ce vizează Palestina deoarece deja au ele însele destule probleme.

Aproape în fiecare zi sunt lansate rachete spre Arabia Saudită – proiectile făcute în Iran. Iran fabrică aceste arme, le trece ilegal în Yemen prin oraşul-port Hodeidah şi le înmânează rebelilor yemeniţi, care le lansează peste frontieră. Arabia Saudită este atacată în mod regulat de peste graniţele cu Yemen şi Irak. Asta îi poziţionează pe saudiţi în locul în care să caute să se împrietenească cu duşmanul duşmanului lor Iran. Care este duşmanul cel mai mare din Orientul Mijlociu al Iranului? Israel. Cine devine astăzi cel mai bun prieten al Israelului? Arabia Saudită.

Poziţia lui Israel în Orientul Mijlociu continuă să se îmbunătăţească. Prietenia tot mai strânsă cu vecinii lui este o dovadă şi mai clară a trecerii de la Psalmul 83 la Ezechiel 38. În psalm, încă sunt atacaţi din toate părţile.

Se strâng toţi cu o inimă, fac un legământ împotriva Ta: corturile lui Edom şi ismailiţii, Moabul şi hagareniţii, Ghebal, Amon, Amalec, filistenii cu locuitorii Tirului. Asiria se uneşte şi ea cu ei şi îşi împrumută braţul ei copiilor lui Lot. (Versetele 5 – 8)

Două dintre aceste naţiuni ies în evidenţă. Hagareniţii sunt egiptenii. Ammon este Iordania. Aceste

două naţiuni nu mai sunt duşmani prin legământ ai lui Israel. Ele au ajuns la concluzia că existenţa Israelului este un fapt şi Israel este puternic. Nu mai reprezintă un interes pentru ei să lupte împotriva naţiunii evreieşti. Adăugând la asta noua prietenie a Israelului cu Arabia Saudită – o ţară din care atât Egiptul, cât şi Iordania primesc anual miliarde de dolari aceste două naţiuni au decis că prietenul prietenului lor va fi acum prietenul lor.

RELAŢIILE. EXTINSE ALE LUI ISRAEL

Aveţi nevoie deşi mai multe dovezi că Israel se află într-o poziţie mai bună decât oricând altcândva? în ultimii cinci ani, am descoperit miliarde de metri cubi de gaze naturale. Am devenit o superputere energetică peste noapte. Foarte multe guverne vin să investească alături de noi. Vor să se asigure că pot pune mâna pe o bucată din plăcinta aceasta gigantică. Israel foloseşte această bogăţie proaspăt descoperită în mod strategic, luând profiturile şi depozitându-le într-un fond de investiţii, ca să poată răsplăti naţiunile care îl tratează bine. „Eşti prietenul meu? Ai votat favorabil nouă în ONU? Desigur, m-aş bucura să torn nişte finanţe peste ţara ta”.

Şi, vorbind de prietenii, la momentul scrierii acestei cărţii, Israel are o relaţie mai apropiată de prietenie cu SUA decât a avut vreodată. Liderii nebuni ai lumii şi-au dat seama că la Casa Albă există cineva care este şi mai nebun decât ei. Preşedintele Donald Trump a făcut nişte mişcări imprevizibile, dar minunate, ca să confirme parteneriatul SUA cu Israel. SUA şi-a retras înţelegerea cu Iran. SUA şi-a mutat ambasada la Ierusalim. SUA lucrează cu Rusia ca să protejeze graniţa nordică a Israelului. SUA i-a impus Iranului cele mai dure sancţiuni din toate timpurile. SUA s-a retras din Consiliul Naţiunilor Unite Pentru Drepturile Omului din pricină atitudinii lor părtinitoare faţă de Israel. SUA a recunoscut suveranitatea Israelului asupra înălţimilor Golan.

Încă nu v-aţi convins? Israel are o relaţie mai apropiată ca oricând cu India. Astăzi, 46% din exporturile militare ale lui Israel merg în India. În iulie 2017, prim-

ministrul Indiei, Narenda Modi a făcut o vizită oficială în Israel. A fost prima dată când un prim-ministru indian a făcut asta. În ianuarie 2018, prim-ministrul Israelului, Benjamin Netanyahu i-a întors onoarea.

Israel are astăzi o alianţă energetică cu Grecia şi Cipru. Cam în aceeaşi perioadă în care Israel şi-a descoperit câmpurile de gaze naturale, şi Cipru şi le-a descoperit pe ale sale. De atunci, Israel şi Cipru au colaborat la dezvoltarea unei conducte, iar astăzi efectuează operaţiuni militare comune. Grecia, care are legături istorice cu guvernul cipriot, suportă din toată inima această conexiune dintre Israel şi Cipru. Turcia, care vrea să revendice partea nordică a Ciprului, nu este chiar aşa de încântată. Cu cât intră mai multă bogăţie în Cipru, cu atât au mai puţină nevoie de Turcia. Preşedintele Turciei, Recep Tayyip Erdogan, abia îşi poate controla mânia când vede aeronavele F-16 israeliene zburând peste ceea ce spera să devină insuliţa lui.

Doriţi şi mai multe dovezi? Israel a dezvoltat o conexiune puternică cu Grupul de la Visegrád (V4). Această alianţă a patru naţiuni a început în secolul al XIV-lea, când Boemia, Polonia şi Ungaria s-au întâlnit în oraşul Visegrâd ca să încheie tratate comerciale, militare şi economice. Încă de atunci, aceste naţiuni au trecut prin multe epoci şi iteraţii, însă s-au reunit sub forma din prezent a alianţei în anul 1991. V4 este format la momentul actual din Republica Cehă, Slovacia, Ungaria şi Polonia.

În 2017, prim-ministrul Netanyahu a vizitat aceste ţări – prima dată când un prim-ministru israelian a făcut asta de la căderea comunismului. Relaţiile se consolidează şi există discuţii că aceste ţări vor să-şi mute ambasadele la Ierusalim. Ura Uniunii Europene faţă de Israel a fost exprimată prin rezoluţii peste rezoluţii şi voturi peste voturi. Însă UE a fost structurată în aşa fel încât un singur vot negativ să împiedice ca o rezoluţie să fie adoptată. Israel a stimulat deja prietenia a patru voturi de „nu”.

Nu putem uita de Africa. Israel este înapoi pe acest continent. În 2016, Netanyahu a devenit primul prim-

ministru israelian care a călătorit acolo după decenii întregi. În acea călătorie, a fost în partea de est a continentului şi a vizitat Uganda, Kenya, Rwanda şi Etiopia. Apoi, în 2017, alături de alţi lideri africani, a participat la un prânz oficial prin care se onora inaugurarea preşedintelui Kenyei, Uhuru Kenyatta. În trecut, mare parte din Africa nu voia să aibă de-a face cu Israel, deoarece musulmanii îi sugrumau – îi ameninţau financiar şi militar. Acum, iată-i, mâncând la aceeaşi masă cu Israel.

În cele din urmă, vedem creştinismul évanghelic crescând pretutindeni în lume, cu excepţia Europei. Mulţi dintre aceşti evanghelici susţin cu tărie Israelul. Ei votează pentru lideri care susţin Israelul, donează bani lucrărilor din Israel şi se roagă constant pentru pacea Israelului.

Ne aflăm într-un moment din istoria profetică în care naţiunea lui Israel trebuie să fie în siguranţă. De curând, s-a făcut un sondaj pe acest subiect şi 89% din israelieni au afirmat că se simt fericiţi şi în siguranţă în ţara lor. Oamenii întreabă: „Cum puteţi să vă simţiţi în siguranţă când este atât de puţină siguranţă acolo? Oamenii din toate părţile vor să vă facă rău”. Credeţi-mă, este mult mai sigur în Israel decât în multe alte părţi din lume. Comparaţi Israel cu Chicago – în general sunt omorâţi mai mulţi oameni în două săptămâni în acel oraş american decât sunt într-un an întreg în toată naţiunea Israel.

Israel se află într-o perioadă de siguranţă, securitate şi prosperitate, aşa cum este promis în Psalmul 83. În Ezechiel 36, Dumnezeu spune: „Iar voi, munţi ai lui Israel, veţi da crengi şi vă veţi purta roadele pentru poporul Meu, Israel, căci lucrurile acestea sunt aproape să se întâmple. Iată că vă voi fi binevoitor, Mă voi întoarce spre voi, şi veţi fi lucraţi şi semănaţi” (versetele 8 – 9). Ce vedem astăzi? O ţară roditoare care nu se hrăneşte doar pe ea, ci hrăneşte şi alte naţiuni ale lumii.

În Ezechiel 37, când Ezechiel stătea înaintea unei văi pline de războinici care până cu momente înainte fuseseră oase uscate, Dumnezeu a spus: „Şi veţi şti că Eu sunt

Domnul, când vă voi deschide mormintele şi vă voi scoate din mormintele voastre, poporul Meu! Voi pune Duhul Meu în voi, şi veţi trăi; vă voi aşeza iarăşi în ţara voastră, şi veţi şti că Eu, Domnul, am vorbit şi am şi făcut, zice Domnul" (versetele 13 – 14). Această promisiune le-a fost făcută celor care au supravieţuit Holocaustului. Am văzut cum Dumnezeu a luat oasele uscate ale acelor oameni şi i-a adus în Ţara Promisă a Israelului unde le-a reînnoit vieţile. Psalmul 83 a fost împlinit. Ezechiel 36 şi 37 s-au împlinit. Iar astăzi ne aflăm în pragul capitolului 38 din Ezechiel.

DUMNEZEU DEŢINE CONTROLUL

Aşadar, cine controlează, de fapt, Israelul? Ba chiar mai mult de atât, cine controlează, de fapt, Orientul Mijlociu? Ruşii cred că ei controlează Siria. Saudiţii cred că ei controlează petrolul. Americanii cred că ei pot aduce pace în regiune. Însă uneori există o prăpastie uriaşă între ce cred oamenii şi realitate.

Împăraţii pământului se răscoală, şi domnitorii se sfătuiesc împreună împotriva Domnului şi împotriva Unsului Său, zicând: „Să le rupem legăturile şi să scăpăm de lanţurile lor!" Cel ce şade în ceruri râde, Domnul îşi bate joc de ei. (Psalmul 2: 2 – 4)

Conducătorii acestei lumi se laudă cu puterea şi planurile lor, iar Dumnezeu pur şi simplu şade pe tron şi râde. Cel care deţine controlul asupra Israelului îl deţine şi asupra Orientului Mijlociu. El, de asemenea, deţine controlul asupra întregii lumi. Dumnezeu deţine controlul şi îşi va împlini voia. Când recunoaşteţi acest simplu adevăr, veţi şti mai multe despre viitorul Orientului Mijlociu decât cel mai bun analist al celei mai bune agenţii de servicii secrete din lume.

Cu douăzeci de ani în urmă am predicat că Rusia, Turcia şi Iran se vor uni şi vor veni la putere în Orientul Mijlociu. Nimeni nu a cumpărat caseta. Nimeni nu a crezut. Slavă Domnului că nu aveam Facebook pe atunci, deoarece vizualizările de la acel video ar fi fost egale cu zero. Acum Biblia şi în felul acesta ştiu ce urmează să se

întâmple. Dumnezeu ne-a spus ce va veni şi El va împlini ce a spus, totul pentru gloria şi maiestatea Numelui Său.

Dumnezeu deţine controlul asupra Orientului Mijlociu şi asupra Israelului. Asta ar trebui să ne fie de ajuns ca să ne aducă pace în inimă.

Privim în jur şi vedem că ce am spus că se va întâmpla, chiar se întâmplă. Nu sunt profet; eu doar cred ce spun profeţii. Citesc

Nu ştiu de ce atât de mulţi creştini sunt speriaţi când vine vorba de Orientul Mijlociu. Unii păstori mi-au spus: „Mă uit în jur şi sunt foarte îngrijorat de ce văd”. De ce sunt îngrijoraţi? Eu nu sunt. Dumnezeu ştie ce face. Iar dacă asta e adevărat, este ridicolsă ne fie teamă. Dumnezeu deţine controlul asupra Orientului Mijlociu şi asupra Israelului. Asta ar trebui să ne fie de ajuns ca să ne aducă pace în inimă, indiferent de nebunia pe care o vedem pe ecranele noastre seara.

Nu doar că nu ar trebui să ne temem, ci ar trebui chiar să fim încurajaţi. Totul se desfăşoară exact cum a spus Dumnezeu că se va desfăşura. Ziua se apropie. De unde ştiu? Citiţi Psalmul 83. Citiţi Ezechiel 36 – 37. Apoi aruncaţi o privire înspre Orientul Mijlociu şi Israel. Prin împlinirea profeţiei şi prin acţiunile naţiunilor, întreaga regiune de acolo strigă: „Vino, Doafnne Iisuse!”

CÂND CEL CARE ÎMPIEDICĂ ÎNCETEAZĂ SĂ MAI ÎMPIEDICE

PLOAIA CONTINUA SĂ CADĂ. Trecuseră zile de când partea central-sudică a Pennsylvaniei nu mai văzuse soarele. Picurii curgeau pe dealuri, formând pârâiaşe care se transformau în râuleţe, toate căutând bazine în care apa putea să-şi încheie călătoria şi să se acumuleze. Unul dintre acele lacuri de acumulare era Lacul Conemaugh –

un rezervor creat când barajul South Fork a fost construit, la jumătatea secolului al XIX-lea. Acum, decenii mai târziu, ingineria proastă din spatele barajului avea să fie expusă într-un mod dezastruos.

La data de 31 mai, 1889, ploaia constantă a învins în cele din urmă. Barajul South Fork s-a crăpat, eliberând 14, 55 miliarde de litri de apă pe munte în jos, înspre oraşul Johnstown, din Pennsylvania. Pe măsură ce apa curgea cu viteză, a luat cu ea deşeuri – copaci, cabane, vagoane de tren. De asemenea a luat pe sus victime distrugând orăşele neajutorate – South Fork, Mineral Point şi East Conemaugh. 57 de minute mai târziu, când apa a ajuns în cele din urmă în Johnstown, zidul de apă şi rămăşiţe era înalt de 11 metri şi înainta cu o viteză de 64 de km/h. Distrugerile au fost inimaginabile. S-a înregistrat un număr de 2 209 de oameni care şi-au pierdut viaţa în acea zi, inclusiv 99 de familii întregi au fost şterse de pe faţa pământului.

Tot potenţialul acesta de distrugere s-a aflat acolo ani de zile, însă a fost împiedicat de baraj. Odată ce piedica a fost îndepărtată, a urmat devastarea. Aceasta este imaginea exactă pe care Pavel ne-o prezintă în 2 Tesaloniceni 2. Există cineva care pune piedică chiar azi, cineva ţinut bine de Domnul. Însă nu va rămânea acolo pe vecie. Vine vremea când cel care împiedică va fi îndepărtat. În acea zi, oamenii ar face bine să alerge înspre zone înalte, deoarece devastarea va fi pe cale să fie revărsată.

APOSTAZIA VIITOARE

Cuvintele lui Pavel din 2 Tesaloniceni 2 sunt înconjurate de o mare confuzie. Nu încape îndoiala că el vorbeşte despre vremurile din urmă şi despre venirea lui Anticrist. Timpul evenimentelor din pasaj a creat dezbaterea. Originea incertitudinii vine mai puţin din cuvintele lui Pavel şi mai mult din cum le citesc oamenii. Totuşi, mulţi nu merg atât de departe cu citirea lor pe cât ar trebui.

Pavel a început astfel: „Cât priveşte venirea

Domnului nostru Iisus Hristos şi strângerea noastră laolaltă cu El, vă rugăm, fraţilor, să nu vă lăsaţi clătinaţi aşa de repede în mintea voastră şi să nu vă tulburaţi de vreun duh, nici de vreo vorbă, nici de vreo epistolă, ca venind de la noi, ca şi cum ziua Domnului ar fi şi venit chiar" (versetele 1 – 2). S-a răspândit un zvon că Hristos S-a întors şi că tesalonicenii fuseseră cumva lăsaţi în urmă. Pavel le-a spus: „Nu va îngrijoraţi, prieteni. Nu sunt decât ştiri false". I-a încurajat să nu se panicheze şi să nu se pripească cu concluziile. Sunt anumite evenimente care trebuie să aibă loc înainte ca Hristos să se întoarcă. Ziua se apropie, însă nu este aici.

Până aici, toată lumea pare să fie de acord cu ce anume este prezentat în pasaj. Problema apare când unii oameni mai citesc încă un verset şi apoi se opresc. Această oprire prematură îi lasă cu o concluzie complet greşită. Pavel a scris: „Nimeni să nu vă amăgească în vreun chip; căci nu va veni înainte ca să fi venit lepădarea de

Capitolul 9: Când cel care împiedică încetează să mai împiedice credinţă" (2 Tesaloniceni 2: 3). Iisus nu se va întoarce până când nu va fi din nou o cădere. Termenul grecesc de aici este *apostazia,* de unde provine cuvântul din limba română *apostazie.* Unii susţin că acest cuvânt se referă la răpire, ceea ce nu are niciun sens nici din punct de vedere lingvistic, şi nici logic. Pavel nu spune că răpirea nu va avea loc înainte să fi avut loc răpirea. Cum ar fi dacă aş decide să nu scriu următoarea propoziţie înainte să fi fost scrisă următoarea propoziţie? O, începe să mă doară capul doar gândindu-mă la asta.

Apostazia se referă la învăţăturile mincinoase şi eronate care se nasc în sânul bisericii. Afară, în lume, vor exista întotdeauna învăţături false. Însă, când credinţele eretice se nasc şi se răspândesc în familia lui Dumnezeu, atunci am dat de necaz. Din nefericire, acest fel de apostazie creşte în rate alarmante în biserica de azi.

Se ridică în mod constant mişcări în biserică, care pun accentul greşiptelucrurilegreşite. Sănătate, bogăţie, semne, minuni, fericire, relevanţă – toate sunt momeli cu

care învăţătorii mincinoşi i-au atras pe oameni departe de adevăr. Un astfel de înşelător spiritual se găseşte în Davao City, Filipine. Pastorul Apollo Quiboloy spune că el este Fiul Desemnat al lui Dumnezeu şi îi învaţă pe oameni că prin el Tatăl îşi conduce împărăţia de pe pământ. Dacă intraţi pe website-ul lui veţi descoperi belşug de informaţii despre el, biserica lui şi cum să intraţi în „parteneriat" cu lucrarea lui. Ce nu veţi găsi este o declaraţie doctrinară. De ce? Pentru că doctrina lui se schimbă odată cu revelaţiile lui progresive.

Ce chin ar fi să trebuiască să îţi schimbi informaţiile de pe website de fiecare dată când Dumnezeu. Se răzgândeşte şi vine cu câte un nou adevăr. Pe lângă asta, Quiboloy nu are nimic de-a face cu doctrina sau Biblia sau Dumnezeu: totul este despre el. Poate îmi veţi spune: „Sigur, Amir, însă sunt predicatori amăgitori peste tot în lume. De ce te focalizezi pe el?" Deoarece Quiboloy pretinde că are peste 6 milioane de adepţi în 200 de ţări – asta înseamnă 6 milioane de oameni duşi în rătăcire de un singur înşelător.

Cum ajung oamenii în înşelăciuni precum cea a lui Quiboloy? Se întâmplă pentru că nu cunosc Biblia. Când unii dintre saduchei au încercat să-L prindă în capcană pe Iisus cu o întrebare ipotetică despre şapte fraţi care s-au căsătorit pe rând cu aceeaşi femeie, Iisus i-a confruntat. „Oare nu vă rătăciţi voi, din pricină că nu pricepeţi nici Scripturile, nici puterea lui Dumnezeu?" (Marcu 12: 24) înşelăciunea este roada ignoranţei. Oamenii sunt ignoranţi când nu îşi iau timp ca să înveţe. Ce ar trebui să studiem? Cuvântul lui Dumnezeu. El este standardul nostru pentru adevăr. Cuvintele unui pastor se aliniază Bibliei? Atunci merită să fie ascultat. Dacă nu, face parte din apostazie.

Pavel le-a spus tesalonicenilor să nu se îngrijoreze crezând că se poate să fi fost lăsaţi în urmă. Înainte ca Iisus să se întoarcă va fi o mare apostazie. După aceasta, va începe vremea lui Anticrist.

Nimeni să nu vă amăgească în vreun chip; căci nu va veni înainte casă fi. Venit lepădarea de credinţă şi de a se

descoperi omul fărădelegii, fiul pierzării, potrivnicul care se înalţă mai presus de tot ce se numeşte „Dumnezeu” sau de ce este vrednic de închinare. Aşa că se va aşeza în Templul lui Dumnezeu, dându-se drept Dumnezeu. (2 Tesaloniceni 2: 3 – 4)

Unii oameni se opresc cu cititul aici şi spun: „Vezi, Amir, răpirea trebuie să aibă loc la finalul necazului, deoarece Anticrist trebuie întâi să fie descoperit”. Aşteptaţi – citiţi în continuare.

Pavel le-a spus tesalonicenilor că, da, fiul pierzării trebuie să fie descoperit. Totuşi, altceva trebuie să se întâmple întâi: „Şi acum ştiţi bine ce-l opreşte ca să nu se descopere decât la vremea lui” (versetul 6). Ceva împiedică şi ceva este împiedicat. Este prima oară când lucrul acesta este menţionat. Să citim mai departe: „Căci taina fărădelegii a şi început să lucreze; trebuie numai ca cel ce o opreşte acum să fie luat din drumul ei. Şi atunci se va

Capitolul 9: Când cel care împiedică încetează să mai împiedice arăta acel nelegiuit pe care Domnul Iisus îl va nimici cu suflarea gurii Sale şi-l va prăpădi cu arătarea venirii Sale” (versetele 7 – 8). Observaţi timpul din aceste versete. Nelegiuirea a şi început să lucreze. Asta se întâmplă în timpul prezent. Cel care împiedică, împiedică astăzi şi va continua să facă asta. Cu toate acestea, la un moment dat în viitor, cel care împiedică va fi îndepărtat şi piedica va fi luată. Odată ce piedica este luată, Anticrist va fi descoperit.

De-aceea trebuie să citim pasajul întreg. Cea mai bună modalitate de a studia Biblia este să lăsăm Biblia să interpreteze Biblia. Pavel a clarificat faptul că există un motiv pentru care Anticrist nu este descoperit chiar azi: cel care împiedică nu a fost încă îndepărtat.

Ceea ce ne duce la o întrebare: Ce sau cine este cel care împiedică? în acest capitol vom adresa întrebarea aceasta şi altele printre care: Ce anume împiedică? Când a început această piedică? De ce împiedică cel care împiedică? Şi cum face asta?

DEZVĂLUIREA CELUI CE RESTRÂNGE

Haideţi să pornim într-o călătorie de descoperire. Vom începe cu Adam, apoi vom continua cu Iisus şi vom ajunge în cele din urmă la Anticrist. De-a lungul acestei călătorii vom vedea cine este cel care împiedică, vom vedea că el exista şi în Vechiul Testament, ne vom face o imagine a modului în care împiedică, apoi vom avea o perspectivă acum se va desfăşură asta în viitor.

Din momentul în care păcatul a intrat prima oară în lume, el a cerut judecată. Devreme în Geneza dăm peste una dintre cele mai tragice porţiuni din Biblie.

Domnul a văzut că răutatea omului era mare pe pământ şi că toate întocmirile gândurilor din inima lui erau îndreptate în fiecare zi numai spre rău. I-a părut rău Domnului că a făcut pe om pe pământ şi S-a mâhnit în inima Lui. Şi Domnul a zis: „Am să şterg de pe faţa pământului pe omul pe care l-am făcut, de la om până la vite, până la târâtoare şi până la păsările cerului; căci îmi pare rău că i-am făcut”. Dar Noe a căpătat milă înaintea Domnului. (Geneza 6: 5 – 8)

Dumnezeu nu caută scuze ca să distrugă; El caută scuze să protejeze şi să binecuvânteze.

Dumnezeu a privit în jur şi a spus: „Totul a devenit din cale afară de rău până acolo că trebuie să distrug totul”. Chiar dacă această afirmaţie este dură, nu este greşită. Ne-am câştigat pedeapsa. „Fiindcă plata păcatului este moartea, dar darul fără plată al lui Dumnezeu este viaţa veşnică în Iisus Hristos, Domnul nostru” (Romani 6: 23). Omenirea merită toată pedeapsa cuvenită şi nu ar trebui să ne aşteptăm la nimic altceva. Am văzut de curând o postare pe Facebook care prezenta o încăpere goală. Descrierea era: „Camera aceasta este plină cu toţi oamenii care merită harul lui Dumnezeu”.

Şi totuşi, Dumnezeu oferă, har. Atât în pasajul din Geneza, cât şi în cel din Romani, cuvântul cheie este „dar”. Acest singur cuvânt schimbă totul. Este cea mai minunată conjuncţie din istoria limbilor. El transmite că: „Deşi asta meritaţi, nu asta veţi primi”. Dumnezeu nu caută scuze ca

să distrugă; el caută scuze să protejeze şi să binecuvânteze. Cuvintele „Dar Noe” introduc harul desăvârşit al lui Dumnezeu într-o lume care a deraiat mult prea mult. Când vă uitaţi la viaţa lui Noe, în special după potop, vă veţi da seama că nu era chiar aşa de măreţ. Era oarecum temperamental şi îi plăcea să consume puţin cam mult vin. Cu toate acestea, era îndeajuns de bun cât să fie păstrat. Noi trăim astăzi pentru că Domnul şi-a reţinut judecata completă asupra lumii, lăsând o fereastră deschisă pentru minunata milă care stă în cuvintele „Dar Noe”.

Dumnezeu. Se abţine. Satana, pe de altă parte, nu se abţine niciodată. Din prima zi, când a venit sub forma unui şarpe, era pornit să atace şi să distrugă. Petru a scris: „Fiţi treji şi vegheaţi! Pentru că potrivnicul vostru, diavolul, dă târcoale ca un leu care răcneşte şi caută pe cine să înghită” (1 Petru 5: 8). Satana nu se odihneşte niciodată. El este întotdeauna în misiune. Când ne lăsăm garda jos, atunci ne va lovi şi ne va distruge.

Când va veni Anticrist, nu va exista nici în el vreo piedică inerentă, deoarece el îşi va urma stăpânul, pe diavol.

Arătarea lui se va face prin puterea Satanei, cu tot felul de minuni, de semne şi puteri mincinoase şi cu toate amăgirile nelegiuirii, pentru cei ce sunt pe calea pierzării, pentru că n-au primit dragostea adevărului ca să fie mântuiţi. Din această pricină, Dumnezeu le trimite o lucrare de rătăcire, ca să creadă o minciună, pentru ca toţi cei ce n-au crezut adevărul, ci au găsit plăcere în nelegiuire, să fie osândiţi. (2 Tesaloniceni 2: 9 – 12)

Odată cu Anticrist vin necredinţa şi nelegiuirea peste mase. Acţiunile lui odioase vor fi binevenite de oameni cu braţele deschise. De ce? Observaţi cuvintele „pentru că „din pasajul de deasupra. Publicul lui Anticrist va fi format din toţi aceia care nu au primit „dragostea adevărului”. Acest adevăr este Cuvântul lui Dumnezeu şi evanghelia conţinută de acesta. Primiţi adevărul şi veţi fi mântuiţi. Respingeţi adevărul şi mântuirea va sta departe de voi.

Această respingere îl va determina pe Dumnezeu să trimită o lucrare puternică de înşelăciune. Aceste înşelăciuni nu îi vor îndepărta pe oameni de adevăr – ei deja l-au respins. Dumnezeu este un Dumnezeu al adevărului, iar Satana este tatăl tuturor minciunilor. Oamenii vor decide singuri şi vor trăi cu consecinţele faptului de a fi prinşi în confuzia înşelăciunii vrăjmaşului. Totuşi, la început nu vor fi deloc trişti pentru că resping adevărul. Dimpotrivă, ei vor găsi „plăcere în nelegiuire”.

Aceste trei cuvinte din 2 Tesaloniceni 2: 12 descriu perfect lumea de azi. Oamenii iubesc păcatele pe care le săvârşesc. În cazul multora, ignoranţa adevărului le-a corupt minţile atât de mult încât nu mai recunosc păcatul ca fiind păcat. Ei vor spune: „Nu-mi daţi Biblia; nu-mi daţi adevărul”. Vor spune:

„Noi determinăm ce este adevărul, nu voi”.

„Noi determinăm ce este femeia şi ce este bărbatul, nu voi”.

- „Noi determinăm ce este familia, nu voi”.
- „Noi o să ne determinăm propriile norme sexuale, nu voi”.

„O să acţionăm în funcţie de plăcerea noastră, regulile noastre, legea şi liberul nostru arbitru”.

Unor oameni nu le place să citească aceste cuvinte. A venit la un moment dat o doamnă la mine spunându-mi: „Amir, de ce simt de fiecare dată un disconfort atunci când vorbeşti?” Nu ştiu – uneori adevărul este inconfortabil. Biblia nu a fost scrisă ca să ne facă confortabili. În schimb, ne-a fost dată să ne arate cine suntem. Scriptura este adevărul lui Dumnezeu pentru că se adresează persoanei păcătoase pe care o descoperim în oglinda spirituală. Una dintre siguranţele pe care le avem, este că Biblia nu va tolera păcatul şi înşelăciunea diavolului doar ca să ne facă să ne simţim mai bine referitor la noi înşine.

Omenirea poate fi împărţită în două categorii: cei judecaţi şi cei care nu sunt judecaţi. Iisus a spus:

Dumnezeu, în adevăr, n-a trimis pe Fiul Său în lume ca să judece lumea, ci ca lumea să fie mântuită prin El.

Oricine crede în El nu este judecat; dar cine nu crede a şi fost judecat, pentru că n-a crezut în Numele singurului Fiu al lui Dumnezeu. Şi judecata aceasta stă în faptul că, odată venită Lumina în lume, oamenii au iubit mai mult întunericul decât lumina, pentru că faptele lor erau rele. (Ioan 3: 17 – 19)

Există cei care iubesc lumina şi-L urmează pe Fiul. Aceştia nu sunt judecaţi. Încă ceilalţi, cei care sunt judecaţi, iubesc întunericul mai degrabă decât lumina. Ei resping adevărul şi, ca rezultat, credinţa le este pecetluită. Cel care conduce această îndepărtare masivă de la adevăr prin înşelăciune este Satana. În niciun caz nu se abţine de la a-şi desfăşura afacerile pline de ură.

Dacă nu Satana este cel împiedicat, atunci cine sau ce este? Pentru răspunsul acesta trebuie să vorbim despre Avraam. Dumnezeu a văzut că depravarea Sodomei şi Gomorei a ajuns atât de mare încât a decis să distrugă cele două cetăţi. Înainte să facă asta, s-a oprit să ia masa cu Avraam, în cortul lui. După cină, când Avraam se plimba cu această manifestare fizică a lui Dumnezeu, Domnul i-a descoperit intenţiile Sale de a aduce judecată peste cetăţile nelegiuite.

Ca răspuns, Avraam a dovedit că într-adevăr este tatăl tuturor evreilor începând să negocieze cu Domnul.

Avraam s-a apropiat şi a zis: „Vei nimici Tu oare şi pe cel bun împreună cu cel rău? Poate că în mijlocul cetăţii sunt cincizeci de oameni buni: îi vei nimici oare şi pe ei şi nu vei ierta locul acela din pricina celor cincizeci de oameni buni, care sunt în mijlocul ei? Să omori pe cel bun împreună cu cel rău, aşa ca cel bun să aibă aceeaşi soartă ca cel rău, departe de Tine aşa ceva! Departe de Tine! Cel ce judecă tot pământul nu va face oare dreptate?” (Geneza 18: 23 – 25)

Domnul, plin de har, i-a spus lui Avraam că pentru 50 de oameni neprihăniţi ar cruţa întreaga cetate.

Avraam a perceput oportunitatea şi a mai făcut un pas: „Cine sunt eu să cer ceva de la Tine, dar dacă sunt cu cinci oameni mai puţini în departamentul oamenilor

neprihăniţi?” Dumnezeu l-a asigurat că şi 45 de oameni ar fi ok. Avraam vine cu 40 de oameni. „Şi 40 e bine”, a spus Domnul. „30…20…10?” „N-o voi nimici, pentru cei zece oameni buni”, a spus Domnul (versetul 32).

Observaţi răbdarea lui Dumnezeu în aceste negocieri. Nu avea nicio obligaţie să îi dea lui Avraam din timpul Lui. Şi totuşi, i-a permis acestui simplu om să negocieze cu El. Dar asta corespunde caracterului lui Dumnezeu. Avraam nu făcea un lucru rău. El negocia salvarea altora. El pleda înaintea lui Dumnezeu să-şi reţină judecata. Nu putem rata ideea aceasta. Cine acţionează aici ca persoană care împiedică? Avraam a intrat în rolul unui om care pledează ca Dumnezeu să-şi ţină în frâu judecata împotriva oamenilor. Această împiedicare are de-a face cu judecata – Dumnezeu fie îşi manifestă judecata, fie o amână.

Găsim un alt exemplu în Iov. Satana a venit la Dumnezeu şi l-a cerut permisiunea să-l încerce pe Iov. Satana este pornit să ucidă, să distrugă şi să dezbine. Din nou spun, diavolul nu se abţine de la nimic. Însă perspectiva lui Iov este foarte diferită:

Oh! Aş vrea ca vorbele mele să fie scrise, să fie scrise într-o carte; aş vrea să fie săpate cu un priboi de fier şi cu plumb înstâncăpevecie… Dar ştiu cărăscumpărătorul meu este viu şi că se va ridica la urmă pe pământ. Chiar dacă mi se va nimici pielea şi chiar dacă nu voi mai avea carne, voi vedea totuşi pe Dumnezeu. Temeţi-vă de sabie: căci pedepsele date cu sabia sunt grozave!

Şi să ştiţi că este o judecată. (Iov 19: 23 – 26, 29)

Iov nu se temea de Satana. Nu se temea de schemele şi atacurile vrăjmaşului. Ce îl îngrozea pe acest om neprihănit? Judecata lui Dumnezeu. Iov ştia că dacă există o pedeapsă pe care fiecare dintre noi să o meritäm – fie că e vorba de un om bun, ca el, sau de cel mai rău om de pe faţa pământului – aceea este judecata lui Dumnezeu ca recompensă dreaptă pentru păcatele noastre. „Noi rătăceam cu toţii ca nişte oi, fiecare îşi vedea de drumul lui, dar Domnul a făcut să cadă asupra Lui nelegiuirea noastră a tuturor” (Isaia 53: 6). Păcatele noastre ne-au

adus moartea. Apoi a venit Mielul – Mântuitorul omenirii. În Iisus ne-a fost oferită soluţia pentru păcatul nostru.

De la Adam înainte, problema păcatului ne afectează pe toţi. Iar, din pricina acelui păcat, este necesară judecata. De aceea a venit Iisus în lume.

La sfârşitul veacurilor, S-a arătat o singură dată, ca să şteargă păcatul prin jertfa Sa. Şi, după cum oamenilor le este rânduit să moară o singură dată, iar după aceea vine judecata, tot aşa, Hristos, după ce S-a adus jertfă o singură dată, ca să poarte păcatele multora, Se va arăta a doua oară, nu în vederea păcatului, ca să aducă mântuirea celor ce-L aşteaptă. (Evrei 9: 26 – 28)

Despre ce mântuire scrie aici? Este vorba de mântuirea trupurilor noastre din această lume la revenirea lui Iisus din Romani 8: 18 – 25. El Se va întoarce, dar de data aceasta nu ca să se jertfească pentru păcate. De asta S-a ocupat deja. Când. Se întoarce, ne va salva din lumea aceasta. Merită să aşteptăm cu ardoare acel eveniment. Înainte de Iisus, aşteptam cu groază judecata lui Dumnezeu. Acum anticipăm cu entuziasm întoarcerea Lui.

În cele din urmă, ajungem să identificăm cine sau ce împiedică. Judecata lui Dumnezeu este pregătită pentru această lume. Cu toate acestea, El o ţine în frâu până la vremea potrivită, când îşi îndepărtează biserica din lume. Astfel, piedica este pusă de prezenţa lui Dumnezeu în credincioşii Lui care sunt în această lume. Noi suntem ambasadorii Lui. Suntem străjerii Lui. Când oamenii ne văd pe noi, îl văd pe Hristos. Şi când îl văd pe Hristos, îl văd pe Tatăl.

Când oamenii ne văd pe noi, îl văd pe Hristos. Şi când îl văd pe Hristos, îl văd pe Tatăl.

Dacă Tatăl are putere de restricţie asupra judecăţii Lui, înseamnă că noi suntem întruparea puterii restrictive a lui Dumnezeu. Atâta timp cât noi suntem pe pământ, Dumnezeu îşi va reţine judecata, însă când vom pleca, judecata Lui va ţâşni ca apele potopului de la barajul South Fork.

ROLUL BISERICII ÎN RESTRÂNGERE

În predica de pe munte, Iisus a spus: „Voi sunteţi sarea pământului. Dar dacă sarea îşi pierde gustul, prin ce îşi va căpăta iarăşi puterea de a săra? Atunci nu mai este bună la nimic decât să fie lepădată afară şi călcată în picioare de oameni”. (Matei 5: 13) Ce face sarea? încetineşte descompunerea. Acesta este rolul nostru pe pământ. Singurul motiv pentru care lumea nu a căzut complet în păcat şi sub judecata finală este că noi ne aflăm aici ca să îi încetinim declinul. Dacă biserica nu-şi face partea în lume, atunci la ce mai suntem noi buni? Trebuie să fim în mod intenţionat ca Hristos pentru oamenii din jurul nostru, reţinând judecata lui Dumnezeu atât cât ne permite El.

Credincioşii sunt în această lume faţa lui Dumnezeu. Iisus a spus: „Dacă M-aţi fi cunoscut pe Mine, aţi fi cunoscut şi pe Tatăl Meu. Şi de acum încolo îl veţi cunoaşte; şi L-aţi şi văzut”. (Ioan 14: 7) Nu trebuie să fii Tatăl ca să-L arăţi lumii pe Tatăl. Dumnezeu nu stă în temple zidite de oameni; Dumnezeu locuieşte în oameni creaţi să fie templul Lui.

Când se afla înaintea elitei de intelectuali din Atena, Pavel a spus: „Dumnezeu, care a făcut lumea şi tot ce este în ea, este Domnul cerului şi al pământului şi nu locuieşte în temple făcute de mâini.

El nu este slujit de mâini omeneşti, ca şi când ar avea trebuinţă de ceva, El, care dă tuturor viaţa, suflarea şi toate lucrurile”. (Faptele apostolilor 17: 24 – 25) Dumnezeu nu stă în temple zidite de mâini omeneşti; El Se află în temple făcute de mâinile Lui. Pavel le-a scris corintenilor: „Nu ştiţi că trupul vostru este Templul Duhului Sfânt care locuieşte în voi şi pe care L-aţi primit de la Dumnezeu? Şi că voi nu sunteţi ai voştri?” (1 Corinteni 6: 19) Noi suntem templele în care locuieşte El. Astfel, atunci când lumea ne vede, îl văd pe Iisus. Şi când îl văd pe Iisus, îl văd pe Tatăl.

Prezenţa noastră în această lume împiedică judecata care stă să vină. „Dar, preaiubiţilor, să nu uitaţi un lucru: că, pentru Domnul, o zi este ca o mie de ani, şi o mie de

ani sunt ca o zi. Domnul nu întârzie în împlinirea făgăduinţei Lui, cum cred unii; ci are o îndelungă răbdare pentru voi şi doreşte ca niciunul să nu piară, ci toţi să vină la pocăinţă". (2 Petru 3: 8 – 9) Noi rămânem pe acest pământ deoarece Dumnezeu este îndelung răbdător. Acesta este Dumnezeul căruia îi slujim. Acesta este Dumnezeul pe care-L iubim.

Pavel i-a scris lui Timotei că trebuie să ne rugăm pentru toţi cei aflaţi în poziţii de autoritate peste noi, ca să ducem vieţi liniştite şi paşnice (1 Timotei 2: 1 – 2). Apoi a spus: „Lucrul acesta este bun şi bine primit înaintea lui Dumnezeu, Mântuitorul nostru, care voieşte ca toţi oamenii să fie mântuiţi şi să vină la cunoştinţa adevărului" (versetele 3 – 4). Dumnezeu îşi doreşte ca toţi să vină la mântuire, dar asta este numai şi numai alegerea lor. El a oferit darul fără plată, dar, ca acesta să fie de folos, trebuie să fie primit.

Dacă nu aţi făcut-o încă, primiţi darul. Asta este tot ce vă cere Dumnezeu. Acceptaţi-L pe Iisus ca Domnul şi Mântuitorul vostru – faceţi-L numărul 1 în viaţa voastră. Este atât de simplu! Dumnezeu vrea să faceţi parte din familia Lui şi vrea ca voi să vreţi să faceţi parte din familia Lui. El ar fi putut să vă forţeze sau să vă constrângă. În schimb, El v-a oferit pur şi simplu opţiuni. Îl alegeţi pe Dumnezeu, primiţi viaţă; îl respingeţi pe Dumnezeu, primiţi moarte.

Atâta timp cât cel care împiedică – Dumnezeu în noi – rămâne în lume, opţiunea de a alege este încă deschisă pentru toţi cei care nu L-au primit. Totuşi, după cum ne spune 2 Tesaloniceni 2, va veni o zi când cel care împiedică va fi îndepărtat. În timpul necazului, puţini îl vor căuta pe Domnul, deoarece înşelăciunea Satanei va fi foarte răspândită. Astăzi este ziua mântuirii noastre. Astăzi, înainte să fie prea târziu.

ÎNDEPĂRTAREA CELUI CARE RESTRÂNGE

Am văzut cine restrânge – prezenţa lui Dumnezeu în biserică. De asemenea, am văzut ce anume împiedică – judecata lui Dumnezeu asupra lumii. Când biserica va fi

îndepărtată, nu va mai rămânea nimic care să împiedice forţa puternică şi rea a vrăjmaşului.

Cum va fi îndepărtat cel care restrânge? Am văzut deja răspunsul la această întrebare în 1 Tesaloniceni:

Căci însuşi Domnul, cu un strigăt, cu glasul unui arhanghel şi cu trâmbiţa lui Dumnezeu, Se va coborî din cer, şi întâi vor învia cei morţi în Hristos. Apoi, noi cei vii, care vom fi rămas, vom fi răpiţi toţi împreună cu ei în nori, ca să întâmpinăm pe Domnul în văzduh; şi astfel vom fi totdeauna cu Domnul. Mângâiaţi-vă, dar, unii pe alţii cu aceste cuvinte. (4: 16 – 18)

Cel care restrânge va fi îndepărtat în mod fizic de pe pământ. Odată ce Dumnezeu îşi răpeşte biserica să fie cu El pe nori, va începe noua etapă a planului Său.

Dacă biserica este o prezenţă care mediază – împiedicând mânia lui Dumnezeu în timp ce luminează cu lumina lui Hristos – atunci de ce ar vrea Domnul să ne îndepărteze din lume? De ce nu îşi prelungeşte răbdarea faţă de lume păstrându-ne aici? Deoarece judecata trebuie să fie turnată. Va veni curând un moment când ceasul spiritual va bate ora 12: 00 şi alarma va răsuna. În 2 Petru 3: 8 – 9 am văzut că Dumnezeu este îndelung răbdător şi vrea ca nimeni să nu piară. Ce manifestare minunată a harului lui Dumnezeu! Dar, totuşi, observaţi al treilea cuvânt din versetul 10 – „însă”.

Ziua Domnului însă va veni ca un hoţ. În ziua aceea, cerurile vor trece cu trosnet, trupurile cereşti se vor topi de mare căldură, şi pământul, cu tot ce este pe el, va arde. (2 Petru 3: 10)

Dumnezeu este răbdător, însă vine o vreme când răbdarea Lui se va sfârşi şi judecata Lui va cădea.

Omenirea merită judecata care se apropie curând, însă, chiar şi în toiul turnării judecăţii, Domnul va continua să lucreze ca să atragă oameni la El. Dumnezeu are un scop mai înalt pentru necazul cel mare – unul care trece dincolo de pedeapsă. Acea vreme oribilă de testare este concepută special pentru mântuirea lui Israel.

„Dar, Amir, va crea Dumnezeu atâta haos doar ca

Israelul să fie mântuit?” Dumnezeu a spus prin profetul Osea: „Voi pleca, Mă voi întoarce în locuinţa Mea, până când vor mărturisi că sunt vinovaţi şi vor căuta faţa Mea. Când vor fi în necaz, vor alerga la Mine”. (Osea 5: 15) Ce trist este că tindem să-L căutăm pe Dumnezeu doar când lucrurile merg cel mai rău. Când ne merge bine, tindem să ne vedem de treburile noastre şi să uităm de Dumnezeul care a conferit circumstanţelor noastre actuale starea de bine. De obicei, suferinţa este cea care ne determină să ne ridicăm privirea înspre Dumnezeu. Necazul este cel care ne face să cădem pe genunchi înaintea Lui.

CITIND SEMNELE

În ziua în care cel care împiedică va fi îndepărtat, Dumnezeu va începe să-şi toarne mânia asupra omenirii păcătoase. Dar totodată va folosi aceste judecăţi ale necazului să-şi determine poporul să se întoarcă la El.

Asta ne conduce la ultima întrebare: Când va fi îndepărtat cel ce împiedică? Conform 2 Tesaloniceni 2, exact înainte ca Anticrist să fie descoperit. Când vom vedea în jurul nostru semnele ridicării lui Anticrist, atunci răpirea bisericii va fi iminentă. Iar când biserica va fi răpită, cel care împiedică va fi luat din această lume.

Ce ne spun semnele de astăzi? Putem să ne aşteptăm ca Anticrist să fie descoperit curând?

Răspunsul este un categoric *da.*

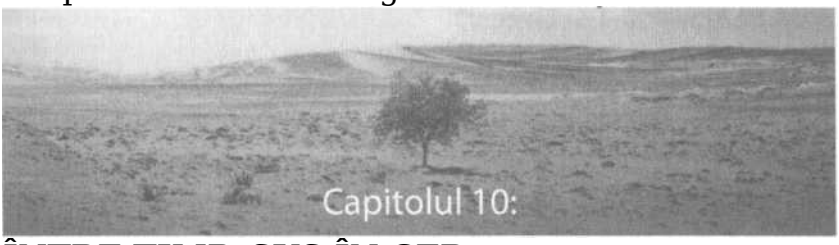

ÎNTRE TIMP, SUS ÎN CER...

PERMITEŢI-MI SĂ VĂ SPUN UN MIC SECRET – nu mă deranjează să zbor. Ştiu că atitudinea populară este ca oamenii să se plângă de cât de mizerabil este aerul condiţionat din avion, dar eu nu sunt unul dintre ei. De bună seamă, coada de la check-in e lungă şi apoi e toată tevatura când trebuie să treci de securitate – nu ai trecut

cu adevărat prin asta dacă nu ai experimentat verificările de securitate din aeroporturile israeliene. Apoi trebuie să te descurci cu mâncarea scumpă din aeroport, cu înghesuiala din avion şi cu calitatea nu prea strălucită a acelor mâncăruri scumpe reîncălzite.

Însă, există o experienţă din cadrul călătoriilor cu avionul care face să se merite să treci prin toate acestea. Este acel moment când avionul străpunge vârful norilor. Deasupra se află cât vedeţi cu ochii cerul albastru; dedesubt se află o barieră albă care vă desparte de tot ce se întâmplă pe pământ. Deasupra norilor este pace şi frumuseţe; sub nori este violenţă, ură şi durere. S-ar putea să avem un sentiment de întristare când avionul coboară prin stratul de nori, deoarece însemnă că vom coborî din nou în haosul de dedesubt.

Nu mă bucur doar deasupra liniei norilor; experimentez bucuria şi când sunt în nori. Când avionul navighează prin masele dense de stropi de apă şi perlele de umezeală încep să coboare pe geam, eu zâmbesc. Mă gândesc la viitor. Visez la ziua în care voi fi între nori, dar afară din avion. Acolo îl voi întâlni pe Domnul meu faţă în faţă pentru prima dată. Atunci, după ce toată biserica va fi adunată împreună, în acea zi binecuvântată în care suntem primiţi de Mântuitor, vom urca cu El, nu vom coborî înapoi. Vor trece şapte ani până când vom vedea din nou faţa pământului. În tot acel timp se vor întâmpla multe, atât sub nori, cât şi deasupra lor.

Majoritatea cărţilor despre vremurile din urmă se focalizează îndeosebi pe ce se va întâmpla pe pământ în timpul necazului cel mare. Înţeleg asta – este fascinant să vezi cum se vor desfăşura planurile viitoare ale lui Dumnezeu. În cartea mea anterioară, *Ceasul de pe urmă,* m-am concentrat o bună parte pe Anticrist şi pe cei şapte ani pe pământ. Însă, în cele din urmă, ce se va întâmpla sub nori are foarte puţin de-a face cu ce vom experimenta noi deasupra lor. Şi acolo ar trebui să ne îndreptăm minţile – înspre lucrurile de deasupra.

GÂNDIŢI-VĂ LA LUCRURILE DE SUS

În epistola către Coloseni, Pavel a scris: „Dacă deci aţi înviat împreună cu Hristos, să umblaţi după lucrurile de sus, unde Hristos şade la dreapta lui Dumnezeu. Gândiţi-vă la lucrurile de sus, nu la cele de pe pământ”. (Coloseni 3: 1 – 2) Minţile noastre nu ar trebui să fie în primul şi primul rând îndreptate înspre grijile de pe pământ, ci înspre ce se întâmplă sus.

Prin „de sus” Pavel nu s-a referit la lună şi stele. Există mulţi oameni care sunt fascinaţi de cerurile de deasupra noastră. Unii folosesc stelele şi constelaţiile ca să creeze horoscoape în credinţa nebună că diferite alinieri ale corpurilor cereşti pot să le ofere înţelegere asupra caracterului şi viitorului lor. Alţii sunt pur şi simplu fascinaţi de spaţiul cosmic, dorindu-şi să privească cât de departe pot în univers ca să se minuneze de expansiunea lui, să adune informaţii ştiinţifice şi să întâlnească şi să întâmpine alte forme de viaţă. Nu este nimic greşit în a studia cerurile – toate fac parte din vastitatea minunată a creaţiei lui Dumnezeu. Dar căutarea altor creaturi în spaţiu decât a însuşi Creatorul spaţiului, înseamnă ratarea scopului creaţiei lui Dumnezeu.

Pavel a spus că dacă am înviat împreună cu Hristos, atunci lucrurile de sus ar trebui să fie principala noastră preocupare. Când pornim televizorul este imposibil să nu devenim preocupaţi de lucrurile din lume. Pretutindeni sunt ostilităţi. Pe tot globul sunt războaie şi violenţă. Societăţile se deteriorează în toiul atacurilor secularismului, postmodernismului, avortului, problematicilor de gen, imoralităţii şi multe altele. Minţile noastre nu trebuie să fie trase în jos de aceste preocupări.

Asta nu înseamnă că ar trebui să ignorăm lumea – ba din contră. Ca biserică, noi trebuie să stăm pe poziţii pentru adevăr şi viaţă. Dar facem asta cu privirea aţintită în sus. O facem în calitate de ambasadori ai lui Hristos, trăind adevărul şi dragostea Lui faţă de această generaţie pe moarte. În toate trebuie să ne amintim că, în definitiv, această lume nu este casa noastră.

Nu putem să ne mutăm privirea de jos în sus de unii

singuri. Nu putem să căutăm lucrurile de sus, cum a spus Pavel, decât dacă are loc ceva înainte. Potrivit cu Coloseni 3: 1, trebuie să „înviem împreună cu Hristos”. „Dar, Amir, nu trebuie să murim înainte, ca să putem învia?” Ba da, cu siguranţă. Şi dacă nu aţi fost înviaţi împreună cu Hristos, acum, când citiţi aceste cuvinte sunteţi morţi. „Dar, Amir, dacă suntem morţi, atunci cum…?” Opriţi-vă. Vă înţeleg confuzia. Răspunsul la întrebarea voastră stă în primele două cuvinte din versetul 1: „Deci dacă…”

Când citiţi Biblia, de fiecare dată când daţi peste cuvintele „Deci dacă”, este un indiciu că trebuie să vă opriţi înaintarea şi să vă întoarceţi. Aceste două cuvinte de obicei vă direcţionează înapoi la o idee pe care autorul tocmai a exprimat-o. Pentru acest pasaj trebuie să ne întoarcem la capitolul anterior, unde Pavel a scris: în El aţi fost tăiaţi împrejur, nu cu o tăiere împrejur făcută de mână, ci cu tăierea împrejur a lui Hristos, în dezbrăcarea de trupul poftelor firii noastre pământeşti, fiind îngropaţi împreună cu El, prin botez, şi înviaţi în El şi împreună cu El, prin credinţa în puterea lui Dumnezeu care L-a înviat din morţi. Pe voi, care eraţi morţi în greşelile voastre şi în firea voastră pământească netăiată împrejur, Dumnezeu v-a adus la viaţă împreună cu El, după ce ne-a iertat toate greşelile. A şters zapisul cu poruncile lui, care stătea împotriva noastră şi ne era potrivnic, şi l-a nimicit, pironindu-l pe cruce. (Coloseni 2: 11 – 14)

În capitolul anterior am citit că „plata păcatului este moartea”. (Romani 6: 23) Aici, Pavel ne aminteşte de acelaşi adevăr – înainte de mântuire, noi eram „morţi în greşelile (noastre)”. Deşi eram vii din punct de vedere fizic, din punct de vedere spiritual eram morţi. Însă Hristos, prin lucrarea Lui de la cruce, ne-a iertat păcatele şi s-a ocupat de pedeapsa pe care o meritam. Acum „prin credinţa în puterea lui Dumnezeu”, suntem înviaţi împreună cu Hristos. Această viaţă înviată ne face o făptură nouă.

Odată ce suntem făpturi noi, totul se schimbă. Acum avem capacitatea să înţelegem că viaţa nu se rezumă la

lucrurile din această lume. Atât de mulţi oameni încearcă să-şi trăiască viaţa cu un picior în lume şi celălalt în Cuvânt. Însă asta nu funcţionează niciodată. Oricine încearcă asta va cădea inevitabil în lume. Când suntem înnoiţi, mentalitatea noastră se schimbă complet. Pavel a spus: „Dar cetăţenia noastră este în ceruri, de unde şi aşteptăm ca Mântuitor pe Domnul Iisus Hristos”. (Filipeni 3: 20)

Aparţinem noii noastre împărăţii. Aici pe pământ, suntem imigranţi ilegali, deoarece noi ne-am depus deja cetăţenia. De aceea biserica este urâtă de lume. Iisus a spus: „Dacă aţi fi din lume, lumea ar iubi ce este al ei; dar, pentru că nu sunteţi din lume şi pentru că Eu v-am ales din mijlocul lumii, de aceea vă urăşte lumea” (Ioan 15: 19). Putem totuşi să facem faţă antipatiei veacului prezent, deoarece privim în sus.

DE LA PUTREZIRE LA NEPUTREZIRE

Pe ce ar trebui să focalizăm când privim în sus? O întrebare mai bună ar fi: Pe *Cine* ar trebui să ne focalizăm? Ochii noştri ar trebui să fie aţintiţi asupra lui „Hristos (care) a murit! Ba mai mult, El a şi înviat, stă la dreapta lui Dumnezeu şi mijloceşte pentru noi!” (Romani 8: 34) Iisus, care a trăit pe pământ, a murit pe cruce şi a înviat din nou a treia zi, astăzi şade la dreapta Tatălui.

Cum ştim asta? Biblia ne spune. Nu e de ajuns pentru voi? Avem, de asemenea, un martor. Când Ştefan urma să fie ucis cu pietre pentru că L-a propovăduit pe Hristos, „Dar Ştefan, plin de Duhul Sfânt, şi-a pironit ochii spre cer, a văzut slava lui Dumnezeu, şi pe Iisus stând în picioare la dreapta lui Dumnezeu; şi a zis: Iată, văd cerurile-deschise, şi pe Fiul omului stând în picioare la dreapta lui Dumnezeu”. (Faptele apostolilor 7: 55 – 56) Ştefan a văzut în sala tronului lui Dumnezeu. Apoi, câteva clipe mai târziu, deja se afla în aceeaşi sală. Deoarece suntem făpturi noi, suntem capabili să ne focalizăm complet pe Iisus, care este în ceruri împreună cu Tatăl.

Cum a ajuns Iisus de aici, acolo? După învierea Lui, a petrecut un timp cu ucenicii. Apoi a venit vremea ca El să

plece.

După ce a spus aceste lucruri, pe când se uitau ei la El, S-a înălţat la cer, şi un nor L-a ascuns din ochii lor. Şi, cum stăteau ei cu ochii pironiţi spre cer, pe când se suia El, iată că li s-au arătat doi bărbaţi îmbrăcaţi în alb şi au zis: „Bărbaţi galileeni, de ce staţi şi vă uitaţi spre cer? Acest Iisus, care S-a înălţat la cer din mijlocul vostru, va veni în acelaşi fel cum L-aţi văzut mergând la cer”. (Faptele apostolilor 1: 9 – 11)

Iisus S-a înălţat într-un nor, aceasta fiind ultima imagine pe care ucenicii au avut-o cu El. În timp ce stăteau cu gura căscată, au venit la ei îngeri care le-a spus: „Da, arată cam ciudat ce s-a întâmplat, dar, obişnuiţi-vă. El Se va întoarce în acelaşi fel”.

Cum a mers Iisus sus? El „S-a înălţat”. Sună asemănător cu ce citim în 1 Tesaloniceni 4: 15 – 17 şi 1 Corinteni 15: 51 – 53. Vom fi schimbaţi, apoi ne vom înălţa ca să-L întâlnim pe Iisus pe aceşti nori minunaţi. Diferenţa primordială dintre aceste două evenimente este viteza cu care acestea se desfăşoară. Ucenicii au putut să-L vadă pe Iisus înălţându-Se. Însă când vom fi luaţi noi, va fi ca atunci când apăsaţi butonul telecomenzii ca să faceţi înregistrarea să ruleze de 4 ori mai rapid. Iisus S-a înălţat gradual, însă noi, într-o clipeală din ochi am şi dispărut.

Nu aşteptaţi cu nerăbdare acea transformare? Eu cu siguranţă da. 1 Corinteni o descrie astfel:

Iată, vă spun o taină: nu vom adormi toţi, dar toţi vom fi schimbaţi, într-o clipă, într-o clipită din ochi, la cea din urmă trâmbiţă. Trâmbiţa va suna, morţii vor învia nesupuşi putrezirii, şi noi vom fi schimbaţi. Căci trebuie ca trupul acesta, supus putrezirii, să se îmbrace în heputrezire, şi trupul acesta muritor să se îmbrace în nemurire. (1 Corinteni 15: 51 – 53)

Trăim în trupuri umile care se degradează încet. Vreţi dovadă? Uitaţi-vă la poze cu voi de când aveaţi 20 de ani. Vedeţi vreo diferenţă? Dacă nu, probabil se datorează faptului că cunoaşteţi vreun chirurg plastician scump din Hollywood. Suntem supuşi putrezirii şi ne degradăm. Dar

asta este ok – nu este un motiv de supărare, deoarece ne aşteaptă un trup nou, superior.

În acel moment, când vom fi luaţi să fim împreună cu Mântuitorul nostru, vom spune *adios* naturii putrezirii şi *salutare* neputrezirii – ne vom lua *rămas-bun* de la natura muritoare şi vom spune *shalom* nemuririi. Celulele corpului nostru nu se vor mai descompune. Boala nu ne va mai ameninţa. Nu vom mai putea muri. Când vom părăsi acest pământ, trupurile noastre înviate se vor întâlni cu sufletele noastre înviate. Atunci ne vom întâlni Mântuitorul.

După cum am văzut în ultimul capitol, când cel care împiedică este îndepărtat, ne vom înălţa ca să-L întâlnim pe Iisus. Vom merge în sfârşit acasă, în împărăţia în care avem cetăţenia – în locul de sus, asupra căruia ne-am focalizat cu fermitate minţile.

Asta duce la următoarea întrebare logică: Ce se va întâmpla odată ce ajungem acolo?

ŞAPTE ANI ÎN CER

Suntem răpiţi de pe acest pământ. Vedem faţa Mântuitorului nostru. Ne ridicăm împreună cu El la cer. Apoi ce urmează? Vor trece şapte ani. Până când ne vom întoarce cu Iisus la cea de-a doua Lui venire. În timp ce jos are loc acel tumult, deasupra ce se va întâmpla? Asemănător cu un cadou frumos împachetat care aşteaptă dimineaţa de Crăciun să fie deschis, Domnul păstrează mare parte din acea perioadă un mister pentru noi. Cu toate acestea, sunt trei evenimente care ştim că vor avea loc.

Camera voastră este pregătită

Cred că prima activitate va fi distribuirea locurilor pe care Iisus le-a pregătit pentru noi. Recunosc, aceasta este doar o speculaţie bazată pe ce citesc în Biblie şi vă promit că atunci când voi prezenta speculaţii, vă voi spune. În camera de sus, Iisus le-a spus ucenicilor: „În casa Tatălui Meu sunt multe locaşuri. Dacă n-ar fi aşa, v-aş fi spus. Eu Mă duc să vă pregătesc un loc. Şi după ce Mă voi duce şi

vă voi pregăti un loc, Mă voi întoarce şi vă voi lua cu Mine, ca acolo unde sunt Eu, să fiţi şi voi". (Ioan 14: 2 – 3)

Când conduc un tur şi autocarul opreşte în parcarea unui hotel, primul lucru pe care trebuie să-l facem este check-in-ul. Din nefericire, acesta nu este întotdeauna un proces uşor. Cozile pot fi lungi. Oamenii pot să hoinărească, urmărind priveliştea din jur. Deseori, ceea ce ar trebui să fie un proces rapid pare să ia o veşnicie, într-un mod asemănător, când toţi oamenii vor sosi în cer deodată, doar check-in-ul ar putea dura toată perioada aceea de şapte ani. Cozile ar putea fi de kilometri întregi. Cu toate acestea, bănuiesc că Dumnezeu a gândit un proces mai bun decât cel pe care-l întâlnesc eu de obicei, când un recepţioner încearcă să-şi repare computerul învechit, un altul îşi ia pauză de ţigară şi abia un al treilea verifică oamenii.

Nimeni nu vrea să vă vadă bucurându-vă şi uimindu-vă mai mult decât Mântuitorul vostru. Imaginaţi-vă ce anume a pregătit pentru voi!

Înmânarea premiilor

Sunteţi entuziasmaţi să vedeţi locul minunat pregătit de Hristos pentru voi? Nimeni nu vă cunoaşte mai bine. Nimeni nu vă iubeşte mai mult. Nimeni nu vrea să vă vadă bucurându-văv şi uimindu-vă mai mult decât Mântuitorul vostru. Imaginaţi-vă ce anume a pregătit pentru voi!

În timp ce primul eveniment din ceruri este o presupunere bazată pe Scriptură, despre cea de-a doua se vorbeşte clar. Pavel a scris despre asta corintenilor:

Da, suntem plini de încredere, şi ne place mult mai mult să părăsim trupul acesta, ca să fim acasă, la Domnul. De aceea ne şi silim să-l fim plăcuţi, fie că rămânem acasă, fie că suntem departe de casă. Căci toţi trebuie să ne înfăţişăm înaintea scaunului de judecată al lui Hristos, pentru ca fiecare să-şi primească răsplata după binele sau răul pe care-l va fi făcut când trăia în trup. (2 Corinteni 5: 8 – 10)

Va veni o vreme în timpul acelor şapte ani când întreaga biserică răpită se va aduna înaintea lui Hristos.

Termenul grecesc tradus ca „scaun de judecată” este *berna.* În cultura romană din antichitate, scaunul berna era o platformă înălţată pe care şedea un oficial al guvernului sau un judecător. Uneori, scaunul *berna* era un loc în care judecau dispute sau cazuri juridice. De asemenea, era folosit şi la competiţii. Când cineva ieşea învingător într-un concurs sau o cursă, acea persoană stătea în faţa platformei *berna.* Acolo, o figură oficială îi înmâna răsplata. În mod obişnuit, premiul era o *Stephanos,* o cunună confecţionată din ramuri împletite.

Ori de câte ori citiţi în Noul Testament de cununi oferite oamenilor, precum cununa neprihănirii de care vorbeşte Pavel în 2 Timotei 4: 8, sau cununile bătrânilor pe care aceştia le aruncă înaintea tronului Domnului în Apocalipsa 4: 10, întotdeauna sunt cununi *Stephanos.* Acestea sunt cununi ale victoriei şi răsplătirii, nu care denotă o poziţie sau un titlu. Cu toate acestea, când Hristos. Se întoarce pe un cal alb, El nu va purta doar o cunună din ramuri-împletite. Pe capul Lui va fi aşezată o *diademă* – o coroană a regalităţii potrivită Regelui regilor şi Domnului domnilor (Apocalipsa 19: 11 – 16).

Când vom sta înaintea *berna,* ne vom afla acolo atât pentru judecată, cât şi pentru răsplătiri. Judecata de care vom avea parte nu va viza mântuirea noastră. Dacă aţi ajuns în ceruri, veţi rămâne în ceruri. Nu există o trapă în podea care să se deschidă înspre Hades dacă Hristos descoperă că sunteţi deficitari. În schimb, vom fi judecaţi pentru intenţiile noastre – motivaţiile pe care le-am avut slujindu-L pe Hristos.

Căci nimeni nu poate pune o altă temelie decât cea care a fost pusă şi care este Iisus Hristos. Iar dacă clădeşte cineva pe această temelie aur, argint, pietre scumpe, lenân, fân, trestie, lucrarea fiecăruia va fi dată pe faţă: ziua Domnului o va face cunoscut, căci se va descoperi în foc. Şi focul va dovedi cum este lucrarea fiecăruia. Dacă lucrarea zidită de cineva pe temelia aceea rămâne în picioare, el va primi o răsplată. Dacă lucrarea lui va fi arsă, îşi va pierde răsplata. Cât despre el, va fi

mântuit, dar ca prin foc. (1 Corinteni 3: 11 – 15)

Pe măsură ce mulţimile se adună şi ne înfăţişăm pe rând înaintea scaunului de judecată, toate faptele noastre pentru Domnul vor fi citite cu voce tare. Apoi vor fi arse. Tot ce a fost făcut din egoism şi mândrie sati pentru câştiguri personale va pieri în fum. Tot ce a fost făcut cu sacrificiu şi din milă şi har – tot ce a fost făcut din dragoste pentru Dumnezeu şi pentru alţii – va rezista focului. Pentru aceste fapte bune Iisus. Se va coborî de pe tron şi ne va aşeza *Stephanos* pe capete. Imaginaţi-vă ce bucurie veţi experimenta când veţi simţi ramurile împletite pe frunte şi veţi auzi vocea Mântuitorului spunând: „Bine, rob bun şi credincios".

Ca să primim acea – răsplată şi să nu stăm acolo jenaţi, fără cunună, trebuie să ne trăim viaţa şi să facem lucrarea Lui cu intenţie acum. Pavel compară o viaţă focalizată cu alergarea unui alergător care se dedică obţinerii unei cununi pământeşti. Acest alergător se antrenează şi are grijă de corpul lui. Ideea lui Pavel este că dacă oamenii pot fi atât de dedicaţi ca să obţină o coroniţă din frunze care în cele din urmă se va ofili, cu cât mai mult ar trebui noi să ne dedicăm să obţinem cununi care vor dăinui veşnic. El a spus: „Nu ştiţi că cei ce aleargă în locul de alergare, toţi aleargă, dar numai unul capătă premiul? Alergaţi, dar, în aşa fel, ca să căpătaţi premiul! Eu deci alerg, dar nu ca şi cum n-aş şti încotro alerg. Mă lupt cu pumnul, dar nu ca unul care loveşte în vânt. Ci mă port aspru cu trupul meu şi-l ţin în stăpânire, ca nu cumva, după ce am propovăduit altora, eu însumi să fiu lepădat". (1 Corinteni 9: 24, 26 – 27) Asta înseamnă să ducem o viaţă de sacrificiu şi sfinţenie.

Pavel le-a prezentat credincioşilor un standard înalt pentru acest fel de viaţă. De exemplu, a scris: „Bărbaţilor, iubiţi-vă nevestele cum a iubit şi Hristos Biserica şi S-a dat pe Sine pentru ea, ca s-o sfinţească, după ce a curăţat-o prin botezul cu apă prin Cuvânt, ca să înfăţişeze înaintea Lui această Biserică, slăvită, fără pată, fără zbârcitură sau altceva de felul acesta, ci sfântă şi fără prihană" (Efeseni

5: 25 – 27). Deşi apar în contextul căsniciei, aceste cuvinte vorbesc despre genul de dragoste fermă pe care ar trebui să o manifestăm în relaţiile noastre. Dragostea lui Hristos pentru biserică a determinat standardul pe care trebuie să ne luptăm să-l atingem. Când trăim cu acest fel de dragoste sacrificială şi centrată pe alţii, tot ce va fi supus focului înaintea scaunului *berna* va rezista flăcărilor.

În pasajul din Efeseni, Pavel ne-a oferit un nou motiv pentru care este esenţial să ne dedicăm neprihănirii. Hristos este hotărât să aibă o Mireasă fără pată, sfântă şi fără zbârcitură. Cu alte cuvinte, pe măsură ce luptăm să fim sfinţi şi ne curăţăm zilnic prin Cuvântul lui Dumnezeu, ne pregătim să ne întâlnim Mirele. Această pregătire este esenţială ca să fim gata atunci când revine.

Iisus a spus o pildă despre zece fecioare care aşteptau să vină mirele şi să le ia. El a început astfel: „Atunci împărăţia cerurilor se va asemăna cu zece fecioare care şi-au luat candelele şi au ieşit în întâmpinarea mirelui. Cinci din ele erau nechibzuite, şi cinci înţelepte. Cele nechibzuite, când şi-au luat candelele, n-au luat cu ele untdelemn”. (Matei 25: 1 – 3) Toate păreau pregătite din exterior, însă cinci dintre ele de fapt erau în pericol. Au plecat de acasă fără să-şi fi luat ulei pentru candele. Există mulţi creştini practicanţi astăzi în biserici, care aşteaptă întoarcerea lui Hristos, însă nu au Duhul Sfânt – uleiul. Ei respectă formele creştinismului, însă în candele nu au nimic. Nu au făcut niciodată un legământ să-L urmeze cu adevărat pe Hristos. Nu au fost înviaţi niciodată de la moarte la viaţă, astfel că ochii lor nu sunt aţintiţi asupra lucrurilor de sus.

Când Iisus vine să îşi la biserică, îi va lua pe aceşti oameni prin surprindere, aşa cum mirele le-a luat prin surprindere pe cele cinci fecioare fără ulei. În timp ce Mireasa adevărată, credincioşii Lui, părăseşte acest pământ, ceilalţi vor fi lăsaţi în urmă.

De aceea, în timp ce aşteptăm întoarcerea lui Hristos, trebuie să ne pregătim să-L întâlnim. Asta începe cu a ne asigura că suntem în relaţii bune cu Domnul

acceptând prin credinţă darul fără de plată al mântuirii. Când veţi face asta, Duhul Sfânt vă va umple până la refuz candela.

O nuntă regală

Dacă biserica este luată ca să fie Mireasa lui Hristos, asta ne spune că ne aşteaptă o nuntă. Acesta este cel de-al treilea mare eveniment care va avea loc în cei şapte ani în care Dumnezeu îşi toarnă mânia pe pământ:

„Să ne bucurăm, să ne înveselim şi să-l dăm slavă! Căci a venit nunta Mielului; soţia Lui s-a pregătit şi i s-a dat să se îmbrace cu în subţire, strălucitor şi curat". (Inul subţire sunt faptele neprihănite ale sfinţilor.) Apoi mi-a zis: „Scrie: Ferice de cei chemaţi la ospăţul nunţii Mielului!" Apoi mi-a zis: „Acestea sunt adevăratele cuvinte ale lui Dumnezeu!" (Apocalipsa 19: 7 – 9)

Nu cu mult timp în urmă, lumea a urmărit căsătoria prinţului William cu Kate Middleton, iar apoi, mai târziu, căsătoria prinţului Harry cu Meghan Markle. Miresele au fost frumoase, iar spectacolul regal grandios s-a desfăşurat în ochii tuturor. Doar imaginaţi-vă cum ar arăta nunta lui Hristos cu Mireasa Lui. Cei care o vor privi vor fi copleşiţi.

Înainte ca William şi Harry să se căsătorească cu ducesele, le-au trecut pe acestea printr-un proces plin de încercări, ca acestea să se dovedească vrednice? Au fost forţate miresele să facă faţă unei perioade de suferinţă şi durere ca să fie curăţite de orice lucruri lumeşti rămase în ele?

Bineînţeles că nu ce fel de mire ar face aşa ceva? însă asta este ceea ce cred cei care susţin răpirea post-tribulaţionistă. Ei şi-L imaginează pe Hristos spunând: „Dragă Mea Mireasă, m-aş bucura să mă căsătoresc cu tine acum, însă nu te ridici încă la nivel. Poate şapte ani în maşina de tocat a necazului cel mare te vor ajuta".

Argumentul pentru o răpire post-tribulaţionistă are două erori fatale. Prima este credinţa că biserica nu este vrednică să fie Mireasa Mântuitorului. Adevărul este că suntem 100% pregătiţi, deoarece Iisus ne-a făcut vrednici. „Pe Cel ce n-a cunoscut niciun păcat, EI L-a făcut păcat

pentru noi, ca noi să fim neprihănirea lui Dumnezeu în El". (2 Corinteni 5: 21) Nu din pricina a ceva ce am făcut noi suntem potriviţi să fim Mireasa lui Hristos. Dacă va fi o nuntă se datorează doar lucrurilor pe care El le-a făcut pentru noi.

Nu din pricina a ceva ce am făcut noi suntem potriviţi să fim Mireasa lui Hristos. Dacă va fi o nuntă se datorează doar lucrurilor pe care El le-a făcut pentru noi.

Cea de-a doua eroare este că Iisus a promis să ne cruţe de mânia viitoare. Iisus a proclamat bisericii din Filadelfia: „Fiindcă ai păzit cuvântul răbdării Mele, te voi păzi şi Eu de ceasul încercării, care are să vină peste lumea întreagă ca să încerce pe locuitorii pământului". (Apocalipsa 3: 10) Observaţi cuvântul „de". Nu este cuvântul „prin" sau „în". Promisiunea este că biserica va fi păzită „de „ceasul acela al încercării. Şi asta are sens. Scopul încercării este „să încerce pe locuitorii pământului".

De ce are nevoie biserica să fie încercată? Ca să afle cât de bine poate face faţă unei lovituri? Deoarece am fost îndreptăţiţi, noi deja am fost încercaţi şi aprobaţi prin sângele lui Iisus Hristos. „Fiindcă Dumnezeu nu ne-a rânduit la mânie, ci ca să căpătăm mântuirea, prin Domnul nostru Iisus Hristos, care a murit pentru noi, pentru ca, fie că veghem, fie că dormim, să trăim împreună cu EL De aceea mângâiaţi-vă şi întăriţi-vă unii pe alţii, cum şi faceţi în adevăr". (1 Tesaloniceni 5: 9 – 11) Nu suntem rânduiţi să suferim mânia. Acesta este un mesaj cu care ne putem încuraja unii pe alţii. Dacă vreţi să rămâneţi şi să supravieţuiţi necazului, n-aveţi decât. Eu am o nuntă la care trebuie să particip.

ÎNTOARCEREA PE PĂMÂNT

Asta ne conduce la finalul primilor noştri şapte ani din cer. La acest moment ne-am mutat deja în locurile pregătite de Hristos pentru noi, am stat la judecată şi ne-am primit răsplătirile, şi avem deja un nou soţ. După acestea, a sosit vremea să ne întoarcem înapoi pe pământ.

„Şi atunci va veni Domnul Dumnezeul meu, şi toţi sfinţii, împreună cu El!” (Zaharia 14: 5) Domnul. Se întoarce, iar noi venim împreună cu El.

Acum, este posibil ca după şapte ani glorioşi petrecuţi în ceruri să spunem: „Grrrrr! Nu mai vrem să ne întoarcem pe pământ!” însă, când ne vom întoarce, acest loc nu va mai fi ca înainte deoarece nici noi nu vom mai fi ca înainte. Ne vom întoarce în trupuri glorificate, strălucitoare, fără să mai avem nevoie de ochelari, de medicamente sau de alte lucruri.

Şi ce vom face după ce ne vom întoarce? Despre asta vor fi următoarele trei Capitole.

MILENIUL – ÎNCEPUTUL CELOR O MIE DE ANI

CU CÂŢIVA ANI ÎN URMĂ a existat o campanie televizată sub forma unor reclame pentru o bătură numită Nestea. În mod normal, reclama începea afară în soarele arzător. În acea căldură înăbuşitoare vedeam un bărbat care lucra cu un picamer sau un soţ şi o soţie care-şi mută mobila într-o casă nouă, sau un grup de tineri care joacă plini de vigoare volei pe plajă. Singurul lucru pe care îl aveau în comun era faptul că transpiraţia curgea din ei precum apa dintr-un burete când este strâns. Apropiindu-se de pragul deshidratării ei întindeau mâna spre un răcitor plin cu gheaţă şi scoteau o sticlă de ceai îngheţat Nestea. După ce deschideau sticla şi după o sorbitură lungă, cădeau pe spate într-o piscină răcoroasă care, în mod miraculos, apărea de nicăieri. Când oamenii ieşeau la suprafaţă cu un oftat lung, plin de satisfacţie, muzica de pe fundal ajungeau la un crescendo, iar pe ecran apăreau cuvintele: „Take the Nestea plunge” („Fă saltul Nestea”).

În capitolul precedent, am ajuns la finalul celei mai rele perioade prin care această lume va trece – războaie,

moarte, epidemii şi dezastre naturale la un asemenea nivel că îi va lăsa zdruncinaţi pe supravieţuitori. Ei vor avea nevoie disperată de împrospătare şi de uşurare. Din fericire, Dumnezeu va avea exact ce au ei nevoie. Va deschide o piscină globală în care să cadă toată creaţia. Va exista un lung şi colectiv oftat de uşurare când mânia lui Dumnezeu se va încheia. Apoi va începe o perioadă de pace fără precedent. În felul acesta ne va fi introdus mileniul.

„Aşteaptă, Amir – mileniul? Dar cartea aceasta nu se numeşte *Ziua se apropie?* Ni se pare că Ziua nu doar s-a apropiat, ci a şi trecut”. Şi da, şi nu. Răpirea a venit şi a trecut – aceasta a fost o zi a Domnului. Cei şapte ani ai necazului lui Iacov au venit şi au trecut – aceştia au fost o zi a Domnului. Picioarele lui Iisus de pe Muntele Măslinilor au fost văzute la cea de-a doua Lui venire – aceasta a fost o zi a Domnului. Dar, cu toate acestea, mai există încă o zi care trebuie să vină. Aceasta va fi o zi de judecată, când întreaga omenire va sta în faţa tronului cel sfânt. Cărţile vor fi deschise, iar cei al căror nume nu se va regăsi scris în Cartea Vieţii vor fi aruncaţi pentru eternitate în iazul de foc. Între cea de-a doua venire a lui Mesia şi judecata finală există o perioadă de 1.000 de ani numită mileniu.

Când vine vorba de mileniu există veşti bune şi veşti rele. Vestea bună este că e mai minunat decât ne putem imagina noi. Când Hristos va domni din Ierusalim, pacea şi liniştea vor reprezenta noua ordine mondială. Vestea rea este că încă nu ne aflăm în mileniu. Sau, dacă ne gândim mai bine, şi aceasta ar putea fi o veste bună. Mulţi spun că ne aflăm astăzi în mileniu. Dacă suntem, atunci eu sunt tare dezamăgit. În Biblie arăta mult mai bine. Se aseamănă cu situaţia în care urmăreşti un film mediocru al cărui trailer a promis mult mai mult. Se poate ca mileniul să se rezume doar la lumea actuală din jurul nostru? Ca să determinăm dacă chiar trăim în timpul domniei de 1.000 de ani a lui Hristos trebuie să ne separăm de ceea ce spun tradiţiile şi confesiunile şi să mergem direct la sursă.

Despre mileniu se vorbeşte atât în Vechiul Testament,

cât şi în Noul. Apostolul Ioan a scris despre ce văzuse cu privire la instalarea acestei perioade de pace:

Apoi am văzut coborându-se din cer un înger care ţinea în mână cheia Adâncului şi un lanţ mare. El a pus mâna pe balaur, pe şarpele cel vechi, care este diavolul şi Satana, şi l-a legat pentru o mie de ani. L-a aruncat în Adânc; l-a închis acolo şi a pecetluit intrarea deasupra lui, ca să nu mai înşele neamurile, până se vor împlini cei o mie de ani. După aceea trebuie să fie dezlegat pentru puţină vreme.

Şi am văzut nişte scaune de domnie; şi celor ce au şezut pe ele li s-a dat judecata. Şi am văzut sufletele celor ce li se tăiase capul din pricina mărturiei lui Iisus şi din pricina Cuvântului lui Dumnezeu, şi ale celor ce nu se închinaseră fiarei şi icoanei ei şi nu primiseră semnul ei pe frunte şi pe mână. Ei au înviat şi au împărăţit cu Hristos o mie de ani. Ceilalţi morţi n-au înviat până nu s-au sfârşit cei o mie de ani. Aceasta este întâia înviere. Fericiţi şi sfinţi sunt cei ce au parte de întâia înviere! Asupra lor a doua moarte n-are nicio putere; ci vor fi preoţi ai lui Dumnezeu şi ai lui Hristos şi vor împărăţi cu El o mie de ani. (Apocalipsa 20: 1 – 6)

Cei „o mie de ani” despre care se vorbeşte aici sunt sursa denumirii mileniului – cuvântul în limba latină pentru „o mie” este *miile.* După cum ne transmite Ioan mai sus, în timpul acestor 1.000 de ani, Satana va fi aruncat în Adânc. Această pedeapsă pe care o merita de multă vreme va începe la finalul necazului. Dumnezeu îl va lega pe diavol, îl va arunca în Adânc şi va închide intrarea deasupra lui, pecetluind-o astfel încât prizonierul să nu poată evada. Satana va fi capturat, iar influenţa lui va fi îndepărtată de pe pământ vreme de 1.000 de ani. În acel timp, nimeni nu va mai putea spune „diavolul m-a făcut să fac cutare lucru”, deoarece înşelăciunea şi distrugerea vrăjmaşului nu va mai reprezenta o forţă directă asupra locuitorilor pământului. Dumnezeu ne promite un mediu complet fără Satana, până…

Acel cuvânt „până” din Apocalipsa 20: 3 este cheia şi

reprezintă atât o promisiune, cât şi o avertizare. Va veni o perioadă de timp în care lumea va fi liberă de influenţe satanice, însă acea perioadă va fi limitată. Ioan a scris: „L-a aruncat în Adânc, l-a închis acolo şi a pecetluit intrarea deasupra lui, ca să nu mai înşele neamurile, până se vor împlini cei o mie de ani. După aceea trebuie să fie dezlegat pentru puţină vreme”. (Apocalipsa 20: 3) Când cei 1.000 de ani se încheie, Satana „trebuie” să fie eliberat. Şi acest cuvânt „trebuie” este o cheie. Ca Dumnezeu să-şi împlinească planul, uşa temniţei trebuie deschisă şi Satana trebuie să-şi primească actele de eliberare. Apoi lumea va intra într-o perioadă scurtă de încercare finală. Vom învăţa mai multe despre asta mai târziu.

CARACTERISTICI ALE ÎMPĂRĂŢIEI MILENARE

Mulţi nu ştiu altceva despre mileniu decât că leii şi mieii şi toţi oamenii se vor înţelege bine. Însă Biblia ne oferă mult mai multe detalii despre cei 1.000 de ani. Printr-un studiu atent putem învăţa despre cum va arăta lumea pe plan politic şi spiritual şi în ceea ce Priveşte natura. De asemenea, putem şi să concluzionăm că este pur şi simplu imposibil să rămânem fideli Scripturii dacă vom continua să susţinem că deja trăim în împărăţia milenară. Iată câteva motive cheie pentru care putem fi siguri că nu suntem în mileniu.

Din perspectivă politică

Nm *este dreptate, nici pace*

Citind despre starea politică a pământului în perioada mileniului, primul lucru pe care-l observăm este că stăpânirea Domnului va fi la nivel global. „Se va întâmpla în scurgerea vremurilor că muntele Casei Domnului va fi întemeiat ca cel mai înalt munte; se va înălţa deasupra dealurilor, şi toate neamurile se vor îngrămădi spre el”. (Isaia 2: 2) Toţi oamenii, de pretutindeni, vor fi conduşi de un singur Rege care va domni dintr-o singură locaţie. Astăzi există între 193 şi 197 de ţări pe pământ, depinde pe cine întrebi. Fiecare dintre aceste naţiuni dispune de un sistem politic şi de

conducători proprii. În timpul mileniului va exista un guvern mondial, unic, iar capitala acestuia va fi la Ierusalim.

În acea vreme, pe pământ va domni pacea. Întorcându-ne din nou la Isaia, citim: „El va fi Judecătorul neamurilor, El va hotărî între un mare număr de popoare; aşa încât din săbiile lor îşi vor fauri fiare de plug, şi din suliţele lor cosoare; niciun popor nu va mai scoate sabia împotriva altuia şi nu vor mai învăţa războiul”. (Isaia 2: 4). Avem noi astăzi o domnie paşnică pe întregul pământ? în realitate este tocmai opusul. Naţiuni care se ridică împotriva altor naţiuni. Pe orice canal de ştiri primează noutăţi despre o altă ameninţare a Rusiei, a Coreii de Nord, Iranului sau Turciei. Vedem păcat şi corupţie peste tot. Este o cale lungă de străbătut până la neprihănirea şi dreptatea promise care vor amprenta mileniul.

Ci va judeca pe cei săraci cu dreptate şi va hotărî cu nepărtinire asupra nenorociţilor ţării; va lovi pământul cu toiagul cuvântului Lui, şi cu suflarea buzelor Lui va omorî pe cel rău. Neprihănirea va fi brâul coapselor Sale, şi credincioşia, brâul mijlocului Său. (Isaia 11: 4 – 5)

Privind la naţiunile din această lume, nu *neprihănire* ar fi primul cuvânt care ne vine în minte.

Nu există templu, nici tron

Următoarea caracteristică a mileniului este scrisă clar pentru noi în Isaia 2: „Popoarele se vor duce cu grămada la el şi vor zice: Veniţi să ne suim la muntele Domnului, la Casa Dumnezeului lui Iacov, ca să ne înveţe căile Lui, şi să umblăm pe cărările Lui. Căci din Sion va ieşi Legea, şi din Ierusalim, cuvântul Domnului” (versetul 3). Tronul Domnului va fi în oraşul Ierusalim, deoarece El va domni de pe tronul lui David. Locuind în Israel, petrec multă vreme în Ierusalim. Vă garantez că dacă Dumnezeu ar fi avut astăzi un tron în oraş de pe care ar fi domnit, cu siguranţă aş fi ştiut despre el. Nu este ceva ce poate fi ascuns cu uşurinţă. Şi nici nu este menit să fie ascuns. Evreii încă nici nu deţin Muntele Templului, cu atât mai mult o sală a tronului din care să fie condusă lumea.

Sistemul politic al acestei împărăţii viitoare nu va fi democratic sau republican, ci unul teocratic. *Theos* înseamnă „Dumnezeu”. Astfel, în mileniu, Domnul însuşi va fi guvernul şi conducătorul. „Ochii tăi vor vedea pe împărat în strălucirea Lui, vor privi ţara în toată întinderea ei. Căci Domnul este Judecătorul nostru, Domnul este Legiuitorul nostru, Domnul este împăratul nostru: El ne mântuieşte!” (Isaia 33: 17, 22) Din nou, cu siguranţă nu avem aşa ceva astăzi. Se pare că dacă avem vreo conducere supremă în cultura noastră actuală, aceasta este curtea supremă. Deseori, ea are ultimul cuvânt de spus asupra lucrurilor pe care celelalte ramuri ale guvernului încearcă să le facă.

Imaginaţi-vă o vreme în care toată lumea va veni împreună ca să vadă gloria lui Dumnezeu – o privelişte de care puţini oameni au avut parte în trecut.

Dacă Dumnezeu este Regele, atunci ar avea sens ca fiii şi fiicele Lui să fie prinţi şi prinţese. „Atunci împăratul va împărăţi cu dreptate, şi voievozii vor cârmui cu nepărtinire”. (Isaia 32: 1) Nu ştiu voi ce faceţi, dar eu cu siguranţă nu stăpânesc astăzi în calitate de prinţ. Nimeni nu se pleacă înaintea mea şi a cam trecut ceva vreme de când am încercat ultima oară o coroană.

Israel nu este naţiunea supremă

Ultima caracteristică a mileniului are de-a face cu naţiunea Israel. Deoarece Israel va găzdui sala tronului lui Dumnezeu din Ierusalim, el va fi naţiunea supremă pe pământ. „Mi-a făcut gura ca o sabie ascuţită, M-a acoperit cu umbra mâinii Lui; şi M-a făcut o săgeată ascuţită, M-a ascuns în tolba Lui cu săgeţi. Şi mi-a zis: Israele, tu eşti robul Meu în care Mă voi slăvi”. (Isaia 49: 2 – 3) Israel este o putere în plină creştere în lumea de azi, însă nu este principala superputere. Acea onoare aparţine Statelor Unite, urmate de China şi Rusia. Însă, când Dumnezeu va sta pe tronul Său din Ierusalim, toţi ochii se vor întoarce înspre Israel.

Din perspectivă spirituală

Care va fi starea spirituală a lumii în timpul mileniului? în primul rând, gloria şi sfinţenia lui Dumnezeu vor fi manifestate. Dumnezeu vorbeşte despre ziua în care gloria Lui va fi văzută de toţi: „Eu pedepsesc faptele şi gândurile lor! Dar vine vremea când voi strânge toate neamurile şi toate limbile; ele vor veni şi vor vedea slava Mea" (Isaia 66: 18). Imaginaţi-vă o vreme în care toată lumea va veni împreună ca să vadă gloria lui Dumnezeu – o privelişte de care puţini oameni au avut parte în trecut. În acele zile, printre oameni va domni o atitudine de bucurie şi închinare şi va fi o stare de sfinţenie generală la nivelul întregii creaţii a Domnului.

În mileniu va avea loc întoarcerea plină de bucurie a întregului popor ales al lui Dumnezeu în Ţara Sfântă. „Cei izbăviţi de Domnul se vor întoarce şi vor merge spre Sion cu cântece de biruinţă. O bucurie veşnică le va încununa capul, veselia şi bucuria îi vor apuca, iar durerea şi gemetele vor fugi!" (Isaia 35: 10) Generaţia din care facem parte a văzut întoarcerea multor evrei în Ţara Promisă. Totuşi, ea nu a fost urmată de o bucurie şi o veselie generală. *Oftatul* este prenumele evreilor. Chiar şi vacile, când produc lapte, oftează, „O, da!"

În timpul mileniului, Ierusalimul va fi centrul politic al întregii lumi, iar o variantă rezidită a templului va sluji ca centru de închinare al lumii întregi. Domnul a promis în Isaia:

Şi pe străinii care se vor lipi de Domnul ca să-l slujească şi să iubească Numele Domnului, pentru ca să fie slujitorii Lui, şi pe toţi cei ce vor păzi Sabatul, ca să nu-l pângărească, şi vor stărui în legământul Meu, îi voi aduce la muntele Meu cel sfânt şi-i voi umple de veselie în Casa Mea de rugăciune. Arderile lor de tot şi jertfele lor vor fi primite pe altarul Meu, căci Casa Mea se va numi o casă de rugăciune pentru toate popoarele. (Isaia 56: 6 – 7)

După cum am menţionat mai devreme, mă aflu deseori în Ierusalim. Când stau pe Muntele Măslinilor şi privesc în jos înspre Muntele Templului, văd Domul Stâncii, moscheea alaqsa şi Domul Lanţului. Dar templul

sfânt al singurului Dumnezeu adevărat nu este vizibil azi.

Mai există o schimbare spirituală care va pune stăpânire pe oraşul Ierusalim şi pe care abia aştept să o văd. După ce Dumnezeu va spăla murdăria poporului Sionului, „va aşeza, peste toată întinderea muntelui Sionului şi peste locurile lui de adunare, un nor de fum, ziua, şi un foc de flăcări strălucitoare, noaptea. Da, peste tot, slavă va fi un adăpost”. (Isaia 4: 5) Gloria Shekinah a Dumnezeului Creator va pluti deasupra oraşului ca o cupolă – un nor minunat şi ameţitor în timpul zilei şi un foc puternic şi intens în timpul nopţii. Închideţi-vă ochii şi imaginaţi-vă. Shekinah care a condus poporul Israel prin pustie va fi reunită din nou cu poporul.

În cele din urmă întregul pământ „va fi plin de cunoştinţa Domnului, ca fundul mării de apele care-l acoperă”. (Isaia 11: 9) Ce imagine este aceasta – pământul îl va cunoaşte pe Dumnezeu în aceeaşi măsură în care apa este udă. A fi udă este caracteristica definitorie a apei. Cunoştinţa lui Dumnezeu va fi caracteristica definitorie a pământului. Se întâmplă lucrul acesta azi? Cu siguranţă nu. Încă mai există regiuni în care oamenii nu au auzit niciodată despre Hristos. Iar ignoranţa spirituală abundă chiar şi în locurile în care librăriile sunt pline de orice traducere a Bibliei pe care ar putea-o dori cineva. Înşelăciunea, corupţia şi păcatul încă sunt la volanul maşinii, în timp ce cunoştinţa de Domnul a fost împinsă pe bancheta din spate.

Din perspectivă naturală

La începerea mileniului, lumea va fi transformată pe plan politic şi spiritual. Şi mai există un alt domeniu în care vom vedea transformări monumentale – lumea naturii.

În primul rând, ţara lui Israel nu va mai fi un pustiu:

Vei fi o cunună strălucitoare în mâna Domnului, o legătură împărătească în mâna Dumnezeului tău. Nu te vor mai numi „Părăsită” şi nu-ţi vor mai numi pământul un pustiu, ci te vor numi: „Plăcerea Mea este în ea” (Hefţiba), şi ţara ta o vor numi „Beula”, „Măritată”, căci Domnul îşi pune plăcerea în tine, şi ţara ta se va mărita iarăşi. Cum se

uneşte un tânăr cu o fecioară, aşa se vor uni fiii tăi cu tine; şi cum se bucură mirele de mireasa lui, aşa se va bucura Dumnezeul tău de tine. (Isaia 62: 3 – 5)

Hefiiba înseamnă „plăcerea Mea este în ea”, iar numele *Beula* înseamnă „măritată”. În timp ce citiţi aceste cuvinte, poate aţi vrea să spuneţi: „Stai, Amir. Nu a făcut Dumnezeu deja ca Israel să nu mai fie un pustiu?” Ba da, aveţi dreptate şi aveţi un punct pentru că aţi prins asta. Pe măsură ce citim lista lungă de schimbări la care să ne aşteptăm în timpul mileniului, aceasta este singura pe care o vedem împlinită complet deja. Dumnezeu a restaurat Israelul şi l-a făcut din nou o ţară frumoasă şi fertilă.

A doua diferenţă majoră pe plan natural va avea loc în împărăţia animalelor. Un prieten de-al meu are o poveste despre cum a vizitat Namibia ca să filmeze un material video pentru o lucrare creştină. Aflându-se acolo, a plecat în safari alături de un partener de-al lui. La un moment dat, în timp ce filma prin uşa deschisă a dubei nişte cadre prim-plan cu un grup de lei, l-a auzit pe partenerul lui strigând: „Ai grijă!” Prietenul meu a strigat la rândul lui şi s-a aruncat înapoi în dubă, aşteptându-se să simtă senzaţia de dinţi înfipţi în carne şi de falei mestecând. În schimb, în loc să audă răgetul de atac, el a auzit doar hohote de râs venind de pe scaunul din faţă, de unde partenerul lui îl arăta cu degetul, cu ochii plini de lacrimi.

Pentru un moment scurt, prietenul meu a fost sigur că va fi mâncat de lei. De ce? Pentru că asta fac leii. Puţini dintre noi am îndrăzni să ne apropiem de un leu şi să-i spunem: „Pişi, pişi” şi chiar şi aceştia cel mai probabil ar face-o o singură dată. Aceasta este natura de la cădere încoace.

Însă în mileniu, împărăţia animalelor va fi restaurată la desăvârşirea ei iniţială.

Atunci lupul va locui împreună cu mielul, şi pardosul se va culca împreună cu iedul; viţelul, puiul de leu şi vitele îngrăşate vor fi împreună, şi le va mâna un copilaş; vaca şi ursoaica vor paşte la un loc, şi puii lor se vor culca

împreună. Leul va mânca paie ca boul, pruncul de ţâţă se va juca la gura bortei năpârcii, şi copilul înţărcat va băga mâna în vizuina basilicului. Nu se va face niciun rău şi nicio pagubă pe tot muntele Meu cel sfânt; căci pământul va fi plin de cunoştinţa Domnului, ca fundul mării de apele care-l acoperă. (Isaia 11: 6 – 9)

Animalele veninoase nu vor mai fi periculoase. Animalele carnivore vor fi erbivore. În acea zi, toate animalele din împărăţia animalelor vor trăi în pace desăvârşită unele cu altele şi cu oamenii. Cu adevărat, acesta este unul dintre aspectele mileniului care mă intrigă cel mai tare.

PROBLEMA AMILENISMULUI

După ce am vorbit despre toate schimbările care vor avea loc odată cu venirea împărăţiei milenare, pe mine mă uimeşte faptul că atât de mulţi pastori din lume cred că această domnie a lui Hristos a început deja. Există o mare înşelăciune atât printre creştini, cât şi printre evrei când vine vorba despre acea perioadă de timp fără precedent.

În mentalitatea evreilor, împărăţia milenară coincide cu prima venire a lui Mesia. Din acest motiv îl resping evreii pe Iisus. Ei privesc în jur şi nu văd toate lucrurile care ar trebui să fie aici când Mesia domneşte: „Mesia a fost aici? Atunci de ce urăsc atât de mulţi oameni Israelul?” „Voi susţineţi că Iisus este Mesia? Ei, bine, atunci El a plecat fără să îşi amintească să instaureze toată faza cu mielul şi leul”. Ei confundă vizitarea lui Iisus cu o locuire permanentă.

Ce anume face prima vizită a lui Iisus unică? El a venit doar pentru o perioadă scurtă de timp, iar scopul Lui principal a fost să combată păcatul. Evreii au ratat acea vizită. Ei încă aşteaptă cea de-a doua Lui venire ca şi cum ar fi prima. Înşelătorul i-a înşelat. Ceea ce noi numim împărăţia milenară, ei numesc perioada mesianică a Israelului. Ce trist este că au ratat prima vizită a lui Mesia, iar când se va întoarce Iisus să-şi cheme biserica să-L întâlnească pe nori, vor rata şi această vizită.

Însă nu doar evreii sunt confuzi când vine vorba de

mileniu. Biserica catolică şi majoritatea bisericilor protestante importante nu aşteaptă cu nerăbdare mileniul. Chiar şi în rândul bisericilor evanghelice sunt atât de mulţi – în special cei care provin dintr-un cadru reformat – care se consideră amilenişti. Din nefericire, vrăjmaşul s-a descurcat de minune să-i înşele.

Amileniştii – prefixul „a” înseamnă „nu” în greacă – cred că Iisus domneşte deja peste lume din ceruri prin biserica Lui.

Din perspectiva lor, deoarece Iisus şade pe tronul Lui ceresc, asta înseamnă că împărăţia Lui a venit. Iar dacă acest lucru este adevărat, înseamnă că suntem în mileniu. Împărăţia milenară a lui Iisus a început la cruce şi va continua până la cea de-a doua venire a lui Hristos.

Poate veţi spune: „Amir, folosind doar reguli simple de matematică deducem că au trecut două mii de ani de la cruce, nu doar o mie”. Excelentă observaţie. Amileniştii vor spune că cei 1.000 de ani nu sunt meniţi să fie luaţi literalmente. Este doar o figură de stil care face referire la o perioadă lungă de timp. Unii chiar vor indica înspre pasajul în care Petru a spus: „Dar, preaiubiţilor, să nu uitaţi un lucru: că, pentru Domnul, o zi este ca o mie de ani, şi o mie de ani sunt ca o zi”. (2 Petru 3: 8) Vor spune: „Asta ne arată că o mie de ani nu înseamnă chiar o mie de ani”. Totuşi, în contextul cărţii 2 Petru, chiar este vorba de o figură de stil care ne este prezentată ca atare. Petru a folosit acest număr ca să demonstreze natura extrem de îndelung răbdătoare a Domnului. Când vedem cei 1.000 de ani menţionaţi în Apocalipsa 20, contextul este o naraţiune profetică. Nu există nicio comparaţie acolo. De cinci ori pe durata a şase versete, la începutul capitolului 20 din Apocalipsa, este menţionată perioada specifică de 1.000 de ani.

A doua problemă a perspectivei amileniste este că niciuna dintre caracteristicile împărăţiei milenare nu se potriveşte cu ce se întâmplă în lumea de azi, cu excepţia ţării restaurate a Israelului. Pentru amilenişti, lista schimbărilor pe plan politic, a celor pe plan spiritual şi a

celor ce vor avea loc în lumea naturală probabil este considerată doar o alegorie. Cu alte cuvinte, trebuie că credem că cuvintele scrise în Biblie nu înseamnă ce par să însemne. În schimb, ele trebuie înţelese ca descriind cum ar arăta împărăţia milenară dintr-o perspectivă spirituală şi nu din una literală, fizică.

Totuşi, aceasta este o problemă uriaşă a perspectivei amileniste, deoarece presupune să diluăm Scripturile. Odată ce spunem că o anumită parte din Biblie nu trebuie luată literalmente, este foarte uşor să aplicăm aceeaşi abordare şi altor părţi. De bună seamă că există genuri literare diferite în Biblie. Însă noi trebuie să fim atenţi să nu spiritualizăm un pasaj care, după toate indiciile, trebuie citit literalmente.

O ÎMPĂRĂŢIE LITERALĂ

Mileniul va fi o împărăţie literală în care Hristos va domni 1.000 de ani de pe un tron fizic situat în Ierusalim. Vor exista literalmente schimbări reale în lumea fizică, lumea spirituală şi lumea naturală. Intenţionat am folosit cuvântul *literal,* deoarece schimbările ne sunt relatate în Cuvântul lui Dumnezeu – rostite prin profeţi şi văzute de apostolul Ioan.

Înainte să citiţi următorul capitol, aş vrea să vă opriţi pentru un moment. Atingeţi-vă braţul. Simţiţi starea fizică a corpului vostru? Atingeţi podeaua cu piciorul. Simţiţi masa solidă a podelei? leşiţi afară. Simţiţi briza care vă mângâie faţa şi vă bate uşor prin păr? Vedeţi natura autentică a peisajului care vă înconjoară? Asta pentru că sunteţi o persoană reală care trăieşte într-o lume reală.

Aceeaşi realitate o veţi experimenta în mileniu. S-ar putea ca pielea noastră să simtă diferit în trupul care nu va mai fi supus putrezirii. Se prea poate ca peisajul să sufere anumite schimbări în urma devastării necazului celui mare. Cu toate acestea, când vor începe acei 1.000 de ani, eu şi cu voi nu vom fi doar nişte duhuri fără trup care vor pluti într-o lume eterică. Vom experimenta fiecare imagine, sunet, gust şi miros în timp ce vom experimenta fizic

domnia lui Iisus Hristos pe pământ. Închideţi-vă ochii şi încercaţi să urcaţi scările de marmură ale unei clădiri grandioase, să pătrundeţi într-o sală vastă şi să-L vedeţi în capătul celălalt al ei pe Mântuitorul vostru aşezat pe tronul Său. Uau, ce moment minunat va fi când se va întâmpla asta!

MILENIUL – CINE RĂMÂNE ÎN ZONĂ?

DEJA AM VĂZUT CĂ ODATĂ CU ÎNCEPEREA mileniului vor veni mari schimbări. Însă în loc ca toate lucrurile să devină noi, sunt multe părţi ale lumii care vor deveni iarăşi vechi. Ce vreau să spun este că mare parte din pământ va reveni la starea originală în care a fost creat de Dumnezeu. Pe pământ va fi pace. Toate făpturile lui Dumnezeu vor trăi împreună în armonie. Dumnezeu însuşi va fi în mijlocul poporului Său, iar ei I se vor închina Lui personal. Lumea va fi similară cu ce se experimenta în Grădina Edenului.

CONFUZIA REFERITOARE LA MILENIU

În Statele Unite găsiţi la radio ce stiluri de muzică vreţi – dură, uşoară, veche, nouă, creştină, complet necreştină. Dar există anumite posturi care transmit muzică clasică. Însă cuvântul *clasic* înseamnă lucruri diferite pentru oameni diferiţi. Pentru unii este muzica rock a anilor ’70 şi ’80. Pentru alţii sunt trupele cunoscute ale anilor ’30 şi ’40. Cu toate acestea, alţii merg cu câteva secole înapoi ca să-şi descopere clasicii. Îmi amintesc că eram în maşina unui prieten când fiica lui adolescentă aflată pe banchetă a spus brusc: „O, acest cântec este unul clasic. Este din anul 2005”. În momentul acela am simţit cum îmi îmbătrâneşte trupul cu zece ani.

Poporul evreu anticipează cu entuziasm natura clasică a. Mileniului. El abia aşteaptă ca perioada de glorie

a lui Israel să fie din nou evidentă. Singura problemă este că definiţia lor pentru *clasic* nu merge destul de departe înapoi în timp. Este adevărat în special când vine vorba de cine anume va sta pe tronul din Ierusalim. Evreii aşteaptă un rege David nou – un Mesia uman; Totuşi, făcând astfel, gândirea evreilor este mult prea îngustă, în loc să celebreze perioada monarhiei lui Israel, ei au nevoie să privească înapoi la momentul în care Domnul însuşi a condus naţiunea printr-un nor şi printr-un stâlp de foc.

Această confuzie este de înţeles. Ezechiel a scris: „Voi pune peste ele un singur păstor care le va paşte, şi anume pe Robul Meu David; El le va paşte, El va fi păstorul lor. Eu, Domnul, voi fi Dumnezeul lor, şi Robul Meu David va fi voievod în mijlocul lor. Eu, Domnul, am vorbit!" (Ezechiel 34: 23 – 24) Aici Biblia afirmă clar că David va fi păstorul poporului. În Ieremia, Domnul spune: „Ci vor sluji Domnului Dumnezeului lor şi împăratului lor David pe care li-l voi scula". (Ieremia 30: 9) Cu siguranţă pare că un nou David mesianic – sau chiar un David „înviat" – va sta pe tron în perioada domniei de 1.000 de ani.

Ca să atenuăm această confuzie trebuie să înţelegem două lucruri. În primul rând, trebuie să înţelegem că există două învieri, iar în al doilea rând, trebuie să ştim că Biblia foloseşte tipologii.

Înţelegerea celor două învieri în Scriptură, prima înviere începe cu Iisus care este „pârga celor adormiţi" (1 Corinteni 15: 20). Deoarece Hristos este numit „pârga" (sau cel dintâi rod), putem presupune că mulţi alţii vor învia ulterior. Această presupunere are loc la răpire, când biserica este luată să fie împreună cu Hristos:

Iată, în adevăr, ce vă spunem prin Cuvântul Domnului: noi cei vii, care vom rămâne până la venirea Domnului, nu vom lua-o înaintea celor adormiţi. Căci însuşi Domnul, cu un strigăt, cu glasul unui arhanghel şi cu trâmbiţa lui Dumnezeu, Se va coborî din cer, şi întâi vor învia cei morţi în Hristos. Apoi, noi cei vii, care vom fi rămas, vom fi răpiţi toţi împreună cu ei în nori, ca să întâmpinăm pe Domnul în văzduh; şi astfel vom fi

totdeauna cu Domnul. (1 Tesaloniceni 4: 15 – 17)

Toţi credincioşii care au murit în timpul veacului bisericii vor fi înviaţi în acel moment, ca să fie cu Hristos pe vecie.

Răpirea nu finalizează prima înviere. În mijlocul necazului cel mare vor mai învia încă doi oameni. Vreme de trei ani şi jumătate, Dumnezeu îi va folosi pe cei doi martori să predice adevărul din Ierusalim. Oamenii nu vor iubi ce vor avea aceştia de spus, aşa că vor încerca să-i omoare. Proastă idee. „Dacă umblă cineva să le facă rău, le iese din gură un foc, care mistuie pe vrăjmaşii lor; şi, dacă vrea cineva să le facă rău, trebuie să piară în felul acesta". (Apocalipsa 11: 5) Cei doi vor deveni cei mai urâţi oameni de pe planetă – nu doar pentru că le vor spune oamenilor lucruri pe care aceştia nu vor să le audă, ci şi pentru că cuvintele lor vor fi urmate de epidemii, secetă, foamete şi ceea ce-l mai rău caz de suflare de dragon înregistrat din istorie.

În cele din urmă, la finalul misiunii celor doi martori, fiara se va ridica şi îi va omorî, lăsându-le trupurile să putrezească pe străzile din Ierusalim. Ceea ce va duce la o petrecere la nivel mondial. Lumea va fi atât de fericită că nu mai trebuie să îi asculte pe cei doi încât străzile vor vui de celebrare, iar oamenii vor face schimb de cadouri. Magazinele vor vinde felicitări pentru Ziua Morţii Martorilor. Nu aşa se face astăzi? Oamenii nu vor să audă de păcatele lor. Mai degrabă i-ar ataca pe cei care-i confruntă referitor la imoralitatea lor decât să-şi schimbe acţiunile nelegiuite.

Însă petrecerea lor se va încheia brusc. Trei. Zile şi jumătate mai târziu „duhul de viaţă de la Dumnezeu" va intra în cei doi martori, iar aceştia se vor ridica, în timp ce toţi cei prezenţi vor fi umpluţi de o mare frică. O voce din cer va spune „Suiţi-vă aici!" iar ei vor urca „într-un nor spre cer" (Apocalipsa 11: 11 – 12). Această înviere va fi urmată de un cutremur de mare magnitudine care va zgudui Ierusalimul, distrugând a zecea parte din oraş şi omorând 7.000 de oameni.

Chiar şi după acest eveniment, prima înviere nu se va încheia. La finalul necazului lui Iacov – sau a necazului cel mare – toţi sfinţii din Vechiul Testament vor fi înviaţi.

În vremea aceea se va scula marele voievod Mihail, ocrotitorul copiilor poporului tău; căci aceasta va fi o vreme de strâmtorare cum n-a mai fost de când sunt neamurile şi până la vremea aceasta. Dar în vremea aceea, poporul tău va fi mântuit, şi anume oricine va fi găsit scris în carte. Mulţi din cei ce dorm în ţărâna pământului se vor scula: unii pentru viaţa veşnică, şi alţii pentru ocară şi ruşine veşnică. (Daniel 12: 1 – 2)

Imaginaţi-vă că patriarhii Avraam, Isaac şi Iacov vor fi prezenţi din nou în mod fizic pe pământ. Când vă veţi plimba pe străzi în timpul mileniului, s-ar putea să treceţi pe lângă Moise sau Ilie sau Iona (care sperăm că până atunci va scăpa de mirosul de peşte din părul lui). Poate veţi participa la un simpozion găzduit de un centru de convenţii, unde eroi precum Noe, Samson sau Estera vor captiva publicul cu detalii despre experienţele lor terifiante.

Mai există încă un grup de oameni care vor avea parte de prima înviere. Aceştia sunt martirii din necaz – cei care devin creştini în timpul celor şapte ani ai mâniei lui Dumnezeu, apoi sunt omorâţi din pricina credinţei lor.

Şi am văzut nişte scaune de domnie; şi celor ce au şezut pe ele li s-a dat judecata. Şi am văzut sufletele celor ce li se tăiase capul, din pricina mărturiei lui Iisus şi din pricina Cuvântului lui Dumnezeu, şi ale celor ce nu se închinaseră fiarei şi icoanei ei şi nu primiseră semnul ei pe frunte şi pe mână. Ei au înviat şi au împărăţit cu Hristos o mie de ani. Ceilalţi morţi n-au înviat până nu s-au sfârşit cei o mie de ani. Aceasta este întâia înviere. Fericiţi şi sfinţi sunt cei ce au parte de întâia înviere! Asupra lor a doua moarte n-are nicio putere; ci vor fi preoţi ai lui Dumnezeu şi ai lui Hristos şi vor împărăţi cu El o mie de ani. (Apocalipsa 20: 4 – 6)

Învierea acestui grup din urmă îl determină pe Ioan să închidă uşa spunând: „Aceasta este întâia înviere”.

Observaţi în pasajul de mai sus că mai există un grup care va fi înviat din morţi. Ei sunt „ceilalţi morţi” – cei care nu vor veni din nou la viaţă până când cei 1.000 de ani nu se vor termina. Aceşti înviaţi rătăciţi sunt morţii necredincioşi. Ei vor fi înviaţi pentru judecată:

Apoi am văzut un scaun de domnie mare şi alb, şi pe Cel ce şedea pe el. Pământul şi cerul au fugit dinaintea Lui şi nu s-a mai găsit loc pentru ele. Şi am văzut pe morţi, mari şi mici, stând în picioare înaintea scaunului de domnie. Nişte cărţi au fost deschise. Şi a fost deschisă o altă carte, care este Cartea Vieţii. Şi morţii au fost judecaţi după faptele lor, după cele ce erau scrise în cărţile acelea. Marea a dat înapoi pe morţii care erau în ea; Moartea şi Locuinţa morţilor au dat înapoi pe morţii care erau în ele. Fiecare a fost judecat după faptele lui. Şi Moartea şi Locuinţa morţilor au fost aruncate în iazul de foc. Iazul de foc este moartea a doua. Oricine n-a fost găsit scris în Cartea Vieţii a fost aruncat în iazul de foc. (Apocalipsa 20: 11 – 15)

Aceasta nu este o înviere de care să-şi dorească cineva să aibă parte. Observaţi că, de data aceasta, toţi necredincioşii vor învia.

Nu contează din ce perioadă a istoriei sunt, în ce parte a lumii au trăit, sau care a fost credinţa lor.

La un moment dat, fiecare persoană care a trăit pe suprafaţa pământului va experimenta învierea. Singura diferenţă o va face locul în care aceştia îşi vor trăi veşnicia după ce vor fi înviaţi. Iisus a transmis clar că singura modalitate să ajungem în cer şi să cunoaştem fericirea şi bucuria în prezenţa singurului Dumnezeu adevărat este să credem în El. El a spus: „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viaţa veşnică” (Ioan 3: 16). Dacă încă nu v-aţi pus încrederea în Iisus Hristos pentru mântuirea voastră şi nu l-aţi cerut să vă fie Domn, acum este momentul să o faceţi. Dăruindu-vă Lui trup şi suflet vă veţi asigura că veţi avea parte de prima înviere, care duce la viaţa veşnică, şi nu de cea de-a doua,

care duce la moarte veşnică – o veşnicie separaţi de Dumnezeu.

Ca să putem înţelege pasajele despre „David” de la începutul acestui capitol era nevoie să înţelegem cele două învieri. Acum vom examina cum anume foloseşte Biblia tipologii, situaţii în care o persoană (sau un lucru) o prevesteşte pe alta.

Înţelegerea modului în care Biblia foloseşte tipologii

Dumnezeu a profeţit prin profetul Maleahi: „Iată, vă voi trimite pe prorocul Ilie înainte de a veni ziua Domnului, ziua aceea mare şi înfricoşată. El va întoarce inima părinţilor spre copii şi inima copiilor spre părinţii lor, ca nu cumva, la venirea Mea, să lovesc ţara cu blestem!” (Maleahi 4: 5 – 6) Potrivit acestei profeţii, profetul Ilie se va întoarce după urcarea la cer în carul cu foc ca să umble din nou pe pământ.

Iisus a fost de acord cu profeţia lui Maleahi. La schimbarea la faţă, Petru, Ioan şi Iacov L-au văzut pe Iisus vorbind cu Moise şi Ilie. Uluiţi de ceea ce văd, ucenicii L-au întrebat pe Iisus: „Pentru ce zic cărturarii că trebuie să vină întâi Ilie?” Iar El le-a răspuns: „Ilie va veni întâi; şi va aşeza din nou toate lucrurile; tot aşa după cum este scris despre Fiul omului că trebuie să pătimească mult şi să fie defăimat. Dar Eu vă spun că Ilie a şi venit, şi ei i-au făcut ce au vrut, după cum este scris despre el”. (Marcu 9: 11 – 13) Despre această apariţie alături de Moise vorbea profetul Maleahi? După cuvintele lui Iisus, nu. El a spus: „ei i-au făcut ce au vrut”. Dar totuşi, nimeni nu i-a făcut nimic lui Ilie pe muntele schimbării la faţă. Asta înseamnă că Iisus trebuie să fi făcut referire la alt moment.

În Matei 11, Iisus a vorbit mulţimilor despre Ioan Botezătorul. El le-a spus despre cum acest mesager a fost atât cel mai mare, dar şi cel mai mic din împărăţia lui Dumnezeu. Apoi le-a spus „Şi, dacă vreţi să înţelegeţi, el este Ilie care trebuia să vină”. (Matei 11: 14) Ioan Botezătorul este împlinirea profeţiei din Maleahi. Ilie şi lucrarea lui au fost o tipologie – sau o prefigurare – a unei

lucrări mai măreţe care avea să existe, cea a lui Ioan Botezătorul. Acest lucru este identic cu modul în care Paştile şi sărbătorile slujesc ca umbre pentru ce urma să vină.

Acelaşi fel de tipologie se regăseşte în conexiunea dintre David şi Hristos. Evreii se refereau uneori la Mesia numindu-L „David”, deoarece ştiau că Mesia avea să vină pe linia generaţională a lui David. Noul Testament vorbeşte despre Iisus ca fiind „Fiul lui David”. Cu o ocazie, când Iisus trecea prin Ierihon, un orb pe nume Bartimeu a strigat: „Iisuse, Fiul lui David, ai milă de mine!” (Marcu 10: 47) Proclamarea acestui titlu a fost felul acestui om de a afirma că el crede că Iisus este Mesia.

Mai există şi alte conexiuni tipologice între David şi Iisus. În Vechiul Testament, împăratul David era un om după inima lui Dumnezeu, a fost un împărat neobişnuit ales de Dumnezeu, iar Duhul Domnului era peste el. Fiecare dintre aceste caracteristici l-ar putea fi atribuite şi lui Iisus. Fără îndoială, împăratul veşnic care va domni de pe tronul lui David nu va fi David – va fi Iisus Hristos.

Prin asta nu vrem să spunem că David nu va domni deloc. Marele împărat David va fi înviat la începutul mileniului alături de alţi sfinţi din Vechiul Testament. El se va număra printre cei care vor stăpâni împreună cu Iisus în împărăţie. „Dar domnia, stăpânirea şi puterea tuturor împărăţiilor care sunt pretutindeni sub ceruri se vor da poporului sfinţilor Celui Preaînalt. Împărăţia Lui este o împărăţie veşnică, şi toate puterile îi vor sluji şi-L vor asculta”. (Daniel 7: 27) Totuşi, după cum este demonstrat prin cuvântul „poporului” din acest verset, David nu va fi singurul om care va stăpâni. Toţi credincioşii, din trecut şi din prezent, vor conduce naţiunile şi vor judeca lumea. Apostolul Pavel a scris: „Nu ştiţi că sfinţii vor judeca lumea? Şi dacă lumea va fi judecată de voi, sunteţi voi nevrednici să judecaţi lucruri de foarte mică însemnătate?” (1 Corinteni 6: 2) Am face bine să ne călcăm robele negre şi să ne lustruim ciocanele, deoarece în rândul sfinţilor care vor judeca ne aflăm şi eu şi voi.

Cum va arăta această judecată? Nu ştim cu adevărat. Domnul a ales să păstreze aceste detalii pentru Sine. Este ca şi cum ne-a spus titlul unui articol dintr-un ziar, dar nu ne-a descoperit restul poveştii. Poate a ştiut că dacă vom dispune de o listă lungă de particularităţi am fi petrecut prea mult timp focalizându-ne pe viitor şi prea puţin pe prezent. Astfel, în marea Lui înţelepciune, El a decis să ne permită să ştim cât ne este de ajuns. „Celui ce va birui îi voi da să şadă cu Mine pe scaunul Meu de domnie, după cum şi Eu am biruit şi am şezut cu Tatăl Meu pe scaunul Lui de domnie” a promis Iisus în Apocalipsa 3: 21. Uau, ce imagine!

Bazat pe această promisiune, ştim că într-un anumit sens vom împărţi autoritatea cu Hristos. Şi există dovezi care susţin că autoritatea noastră individuală din împărăţia milenară va fi bazată pe care administrăm responsabilităţile pe care ni le dă Dumnezeu aici, pe pământ. Iisus spune pilda despre un om de neam mare nevoit să părăsească pentru o vreme ţara. El şi-a chemat zece dintre slujitori şi i-a dat fiecăruia câte un pot (suma de bani echivalentă cu salariul pe trei luni) cu care să facă afaceri până când se va întoarce.

La întoarcere, omul de neam mare şi-a chemat slujitorii. I-a chemat ca să-i întrebe ce au făcut. „Cel dintâi a venit şi i-a zis: Doamne, polul tău a mai adus zece poli. El i-a zis: Bine, rob bun; fiindcă ai fost credincios în puţine lucruri, primeşte cârmuirea a zece cetăţi. A venit al doilea şi i-a zis: Doamne, polul tău a mai adus cinci poli. El i-a zis şi lui: Primeşte şi tu cârmuirea a cinci cetăţi”. (Luca 19: 16 – 19)

Totul mergea bine până când cel de-al treilea slujitor a făcut un pas înainte: „Am luat polul şi l-am ascuns, pentru că îmi era frică de ce îmi vei face dacă-l voi pierde”, a spus el. Asta l-a înfuriat pe stăpân. „Apoi a zis celor ce erau de faţă: Luaţi-i polul şi daţi-l celui ce are zece poli. … Vă spun că celui ce are, i se va da; dar de la cel ce n-are, se va lua chiar şi ce are”. (Luca 19: 24, 26) Domnul urmăreşte ce faceţi astăzi cu ceea ce v-a încredinţat. Dacă

faceţi mult aici, în viaţa aceasta, El ştie că vă va putea încredinţa mult când veţi domni împreună cu El în împărăţia milenară.

Având această înţelegere a tipologiei biblice, putem răspunde acum cine anume va sta pe tronul global din Ierusalim? Iisus în calitate de Rege al regilor. Din punct de vere uman, Iisus provine din dinastia lui David. Însă în putere, glorie, neprihănire şi orice alt aspect, El este pe drept numit Unul mai mare decât David, iar „domnia va fi pe umărul Lui”. (Isaia 9: 6)

COBORÂREA IERUSALIMULUI

Am vorbit despre *cine* din împărăţia milenară – Iisus, Regele regilor şi Domnul domnilor. Următoarele întrebări au de-a face cu *unde.* Unde va începe această împărăţie milenară. Şi unde-şi va avea baza?

După cum abia am discutat, răspunsurile la ambele întrebări sunt unul şi acelaşi – Ierusalim. De aceea era esenţial ca Ierusalimul să treacă înapoi în mâinile poporului evreu. De aceea, momentul în care preşedintele Donald Trump a mutat ambasada Americii înapoi la Ierusalim a fost unul monumental. Mulţi oameni au luat în mod uşuratic acest lucru, însă faptul că principala superputere mondială a recunoscut Ierusalimul drept capitala Israelului a avut însemnătate profetică. Nu am fi auzit despre aşa ceva în cei 1800 de ani care au trecut de la ultima răzvrătire a evreilor împotriva Romei în cel de-al doilea secol d.Hr. Vreme de aproape 2000 de ani ar fi fost imposibil ca cea de-a doua venire să aibă loc şi mileniul să înceapă. Însă astăzi, fără urmă de îndoială, Ierusalimul aparţine evreilor, iar noi am mai făcut încă un pas uriaş înspre ziua care se apropie.

Astăzi, fără urmă de îndoială, Ierusalimul aparţine evreilor, iar noi am mai făcut încă un pas uriaş înspre ziua care se apropie.

Faptul că Ierusalimul aparţine evreilor deschide calea pentru întoarcerea lui Iisus la finalul necazului.

Ci Domnul. Se va arăta şi va lupta împotriva acestor neamuri, cum S-a luptat în ziua bătăliei. Picioarele Lui vor

sta în ziua aceea pe Muntele Măslinilor, care este în faţa Ierusalimului, spre răsărit; Muntele Măslinilor se va despica la mijloc, spre răsărit şi spre apus, şi se va face o vale foarte mare: jumătate din munte se va trage înapoi spre miazănoapte, iar jumătate, spre miazăzi. (Zaharia 14: 3 – 4)

Muntele Măslinilor se află în partea de est a vechii cetăţi Ierusalim. De obicei, când vedeţi poze panoramice cu Muntele Templului şi cu oraşul Ierusalim, acestea sunt făcute de pe Muntele Măslinilor. Dacă veţi veni vreodată să vizitaţi Ţara Sfântă, veţi urca fără îndoială pe acest deal ca să vedeţi minunata privelişte.

Imaginaţi-vă expresia de pe chipul lui Iisus când piciorul Lui va atinge din nou Muntele Măslinilor. Va fi o expresie de victorie sau de întristare? De dragoste sau de judecată? Dacă aparţineţi Domnului, nu veţi şti niciodată. Expresia Lui va rămânea un mister pentru voi, deoarece îl veţi vedea din spate. Noi, poporul lui Dumnezeu, ne vom întoarce împreună cu El, însă El va conduce alaiul. El îşi va mistui vrăjmaşii cu suflarea gurii Lui. Noi ne vom afla înapoia Lui urmându-L. Când vom părăsi acest pământ îi vom vedea faţa. Când ne vom întoarce, îi vom vedea spatele.

Când Iisus. Se va întoarce aproape de zidurile Ierusalimului, se ridică întrebarea: Cum vor reacţiona evreii? Vor aplauda? Vor fi îngroziţi? Vor striga din nou: „Răstigneşte-Ll”, cum au făcut cu mulţi ani în urmă?

Domnul răspunde la această întrebare spunând: „Atunci voi turna peste casa lui David şi peste locuitorii Ierusalimului un duh de îndurare şi de rugăciune, şi îşi vor întoarce privirile spre Mine, pe care L-au străpuns. Îl vor plânge cum plânge cineva pe singurul lui fiu, şi-L vor plânge amarnic cum plânge cineva pe un întâi născut”. (Zaharia 12: 10) în Osea, spune: „Voi pleca, Mă voi întoarce în locuinţa Mea, până când vor mărturisi că sunt vinovaţi şi vor căuta faţa Mea. Când vor fi în necaz, vor alerga la Mine”. (Osea 5: 15) Când Domnul se va întoarce, evreii rămaşi îşi vor da seama că au greşit. În acel moment

vor recunoaşte că Iisus este adevăratul Mesia.

Odată ce vor recunoaşte, Dumnezeu îşi va turna harul peste poporul Său. Când evreii îl vor căuta în sfârşit pe Domnul, El Se va lăsa găsit de ei. Ei vor mai striga încă o dată: „*Baruch hashem Adonai...* Binecuvântat este Cel care vine în Numele Domnului!" Aceasta este marea trezire promisă de Pavel în Romani 11: 26 – 27: „Şi atunci tot Israelul va fi mântuit, după cum este scris: Izbăvitorul va veni din Sion şi va îndepărta toate nelegiuirile de la Iacov. Acesta va fi legământul pe care-l voi face cu ei, când le voi şterge păcatele". Lăudat să fie Dumnezeul nostru credincios, al Cărui cuvânt rămâne adevărat şi a Cărui dragoste nu va pieri niciodată!

Ieremia ne oferă o imagine clară a rolului poporului evreu în mileniu. El portretizează acea perioadă ca o vreme în care Israel şi Iuda vor fi unite din nou în pace, iar oraşul Ierusalim va fi numit „Scaunul de domnie al Domnului".

În vremea aceea, Ierusalimul se va numi „Scaunul de domnie al Domnului"; toate neamurile se vor strânge la Ierusalim în Numele Domnului şi nu vor mai urma pornirile inimii lor rele. În zilele acelea, casa lui Iuda va umbla cu casa lui Israel şi vor veni împreună din ţara de la miazănoapte în ţara pe care am dat-o în stăpânire părinţilor voştri. (Ieremia 3: 17 – 18)

Împărăţia divizată va fi reunită sub steagul Domnului. Iisus, Odrasla neprihănită, va domni ca Rege şi „va împărăţi, va lucra cu înţelepciune şi va face dreptate şi judecată în ţară" (Ieremia 23: 5). Şi datorită noului Său rol de Rege, numele lui Iisus va fi schimbat în *Yehova-Tsidkenu,* care înseamnă „Domnul, Neprihănirea noastră; „(versetul 6)

În timp ce Iisus va domni în calitate de Rege al regilor, va exista şi un rege al naţiunii Israel. „Ci vor sluji Domnului Dumnezeului lor şi împăratului lor David pe care li-l voi scula". (Ieremia 30: 9) Amintiţi-vă că David, împreună cu toţi sfinţii Vechiului Testament, va învia din nou la finalul necazului. Astfel, după atât de mulţi ani,

împăratul David îşi va lua din locul care i se cuvine de pe scaunul de domnie al Israelului. Sub conducerea lui, vrăjmaşii lui Israel vor fi distruşi (versetul 11), oraşul Ierusalim şi templul vor fi rezidite (versetul 18), iar populaţia se va multiplica (versetul 19).

Nu este de mirare că „fetele se vor înveseli la joc, tinerii şi bătrânii se vor bucură şi ei; le voi preface jalea în veselie şi-i voi mângâia, le voi da bucurie după necazurile lor". (Ieremia 31: 13) Domnul va face cum a promis, va lua inimile lor de piatră şi le va da inimi de carne. El va intra într-un nou legământ cu ei:

Voi pune Legea Mea înăuntrul lor, o voi scrie în inima lor; şi Eu voi fi Dumnezeul lor, iar ei vor fi poporul Meu. Niciunul nu va mai învăţa pe aproapele sau pe fratele său zicând: „Cunoaşte pe Domnul!", ci toţi Mă vor cunoaşte, de la cel mai mic până la cel mai mare, zice Domnul; căci le voi ierta nelegiuirea şi nu-Mi voi mai aduce aminte de păcatul lor. (versetele 33 – 34)

Străzile Ierusalimului vor fi umplute din nou de „strigătele de bucurie şi strigătele de veselie" (Ieremia 33: 11).

Ce zi măreaţă va fi când acele picioare divine vor atinge din nou pământul! Biserica înviată se va întoarce cu soţul ei, iar poporul evreu îl va recunoaşte pe Mesia. Va fi o vreme de mânie şi de trezire, de război şi de împăcare. Însă ce se va întâmpla după ce frenezia celei de-a doua veniri se va stinge? După calculele mele, avem. Credincioşi din biserică în trupuri înviate, sfinţi din Vechiul Testament în trupuri înviate, credincioşi evrei proaspeţi în trupuri normale şi credincioşi din necazul cel mare în trupuri normale, care au supravieţuit cumva judecăţilor. Doar pentru că aruncăm o mână de legume într-un bol nu înseamnă că vom avea o salată. Atunci cum vor funcţiona lucrurile?

MILENIUL – MAI MULT DECÂT O LUNGĂ PAUZĂ

ÎN TRECUT, CÂND UN COPIL scăpa de sub control sau trebuia disciplinat pentru vreo ofensă adusă, de obicei pedeapsa era una fizică. Chiar dacă unii părinţi exagerau şi ajungeau la abuzuri, majoritatea copiilor primeau o palmă la fund sau una după ceafa. Astăzi trăim într-o vreme mai blândă, mai îngăduitoare. O mare parte din societate nu are la inimă disciplina fizică. În schimb, părinţii sunt încurajaţi să le explice copiilor de ce comportamentul lor este rău şi motivele pentru care ar trebui ca în viitor să nu mai facă acelaşi lucru. Dacă asta nu funcţionează, atunci copilul ar trebui pus la colţ.

Pentru mulţi oameni, mileniul pare doar o perioadă lungă în care Satana este pus la colţ. A fost foarte obraznic de-a lungul anilor, şi în sfârşit Dumnezeu s-a săturat de el. Aşa că, la colţ, tinere, ca să te poţi gândi la ce ai făcut şi ce ar trebui să faci ca să-ţi îndrepţi greşelile.

Însă doar despre asta sunt cei 1.000 de ani?

În încheierea subiectului despre mileniu, mai sunt patru lucruri despre care trebuie să vorbim: Cum va arăta Ierusalim în timpul celor 1.000 de ani? Cine va fi în împărăţia milenară şi cum vor interacţiona unii cu alţii? Care este scopul mileniului? Şi de ce este atât de important să studiem despre el în zilele noastre?

IERUSALIM ÎN MILENIU

Să începem cu Ierusalim. Acelaşi Ierusalim care se află astăzi în Israel va fi Ierusalimul din mileniu. Noul Ierusalim nu va coborî din ceruri decât după ce Dumnezeu va crea un cer nou şi un pământ nou (Apocalipsa 21: 1 – 2). Totuşi, va exista cel puţin o schimbare majoră de structură, iar aceasta are legătură cu apa.

În Ezechiel 47, în mijlocul unei viziuni, profetul este

dus în jurul templului de un om a cărui înfăţişare era ca înfăţişarea aramei şi care avea cu el o sfoară de măsurat din m şi o prăjină de măsurat. Când Ezechiel a fost dus la intrarea în templu, a observat că de sub pragul acestuia curgea apă înspre est. Asta este ceva nou. Vă pot spune chiar acum că nu numai că nu există un templu în Ierusalim, dar singura modalitate ca să curgă apă de pe Muntele Templului este să se spargă o conductă de sub moscheea alaqsa.

Omul cu înfăţişarea ca arama l-a condus pe Ezechiel prin jur până când au ieşit pe poarta nordică a templului, iar acolo apa încă curgea. Cei doi au umblat de-a lungul râului aproximativ 457 de metri, iar acolo au verificat adâncimea apei folosind metoda „intrării-în-apă”. Acolo, râul era până la glezne. Au mai mers pe o distanţă cât cinci terenuri de fotbal, iar de data aceasta, apa îi venea lui Ezechiel până la genunchi. 457 de metri mai departe apa îi venea până la brâu. Încă 457 de metri, şi apa era acum un adevărat râu atât de adânc încât Ezechiel era nevoit să înoate ca să-şi păstreze capul la suprafaţă. Apoi omul cu înfăţişarea ca arama l-a adus pe Ezechiel înapoi pe ţărm.

Când m-a adus înapoi, iată că pe malul râului erau o mulţime de copaci pe amândouă părţile. El mi-a zis: „Apa aceasta curge spre ţinutul de răsărit, se coboară în câmpie şi se varsă în mare şi, vărsându-se în mare, apele mării se vor vindeca. Orice făptură vie care se mişcă va trăi pretutindeni pe unde va curge râul şi vor fi o mulţime de peşti; căci ori pe unde va ajunge apa aceasta, apele se vor face sănătoase, şi pretutindeni pe unde va ajunge râul acesta, va fi viaţă. Pescarii vor sta pe malurile lui, de la En-Ghedi până la En-Eglaim, şi vor întinde mrejele; vor fi peşti de felurite soiuri, ca peştii Mării celei Mari, şi vor fi foarte mulţi. Mlaştinile şi gropile ei nu se vor vindeca, ci vor fi lăsate pradă sării. Dar lângă râul acesta, pe malurile lui de amândouă părţile, vor creşte tot felul de pomi roditori. Frunza lor nu se va veşteji, şi roadele lor nu se vor sfârşi; în fiecare lună vor face roade noi, pentru că apele vor ieşi din Sfântul Locaş. Roadele lor vor sluji ca hrană, şi

frunzele lor, ca leac”. (Ezechiel 47: 7 – 12)

Marea înspre care se îndreaptă acest râu este Marea Moartă, care se numeşte astfel dintr-un motiv – este o mare moartă. Nivelul de sare din apă este atât de înalt încât nimic nu poate trăi în ea. Totuşi, când aceste ape vindecătoare din viitor curg din templu şi fac o călătorie lungă de 32 de km până la Marea Moartă, viaţa va veni odată cu ele. Dintr-odată, ceea ce a fost lipsit de viaţă o perioadă atât de îndelungată va fremăta de viaţă. Ce era gol cândva va fi umplut cu speranţă şi bucurie. Ce imagine minunată a apei dătătoare de viaţă pe care Iisus i-a oferit-o femeii samaritence în Ioan 4: 10 – 14! Ceea ce este mort în păcat este spălat şi purificat de apa pe care o dă Iisus. Vine viaţa – o viaţă nu doar pentru azi, ci pentru veşnicie.

Poate aţi mai observat ceva în viziunea lui Ezechiel. Apa va curge din pragul templului. Ca să existe un prag, trebuie să existe întâi un templu. Din ce am învăţat în capitolele anterioare poate îmi veţi spune: „Bineînţeles, Amir – templul pe care Anticrist le va permitè evreilor să-l ridice”. S-ar putea să credeţi astfel, însă greşiţi făcând-o. Cel de aici este cel de al patrulea templu.

Cel dintâi templu este templul lui Solomon. Somptuos şi decorat, plin de aur şi mirosind a cedru, acesta este templul la care evreii de toate vârstele se gândesc şi după care oftează cu dorinţă. Primul templu a fost distrus de babilonieni în anul 586 î.Hr.

Cel de al doilea templu a fost început de Zorobabel în anul 516 î.Hr., după întoarcerea din exilul babilonian. Mai târziu, structura a fost mult îmbunătăţită de către Irod cel Mare în perioada de dinaintea naşterii lui Iisus. Acest templu a supravieţuit până în anul 70 d.Hr., când romanii l-au distrus alături de mare parte din oraşul Ierusalim.

Templul din necazul cel mare va fi al treilea pe listă. Durata lui de viaţă va fi cea mai scurtă dintre toate templele. Zaharia a profeţit: „Picioarele Lui vor sta în ziua aceea pe Muntele Măslinilor, care este în faţa Ierusalimului, spre răsărit; Muntele Măslinilor se va despica la mijloc, spre răsărit şi spre apus, şi se va face o

vale foarte mare: jumătate din munte se va trage înapoi spre miazănoapte, iar jumătate, spre miazăzi". (Zaharia 14: 4) Această mişcare masivă a suprafeţei pământului va provoca un cutremur care va distruge totul pe o rază de kilometri întregi.

Odată cu trecerea celui de-al treilea templu, va mai fi nevoie de încă unul înainte ca templele să fie scoase din uz, când va exista un cer nou şi un pământ nou, când: „Domnul Dumnezeul cel Atotputernic ca şi Mielul sunt Templul". (Apocalipsa 21: 22) Acest templu va fi construit la începutul mileniului şi va. Sluji vreme de 1.000 de ani ca centru mondial de închinare. Acesta este templul înspre care întreaga omenire va călători din toate colţurile pământului, după cum vom vedea curând în Zaharia 14. Printre cei care vor călători să se închine se află şi rămăşiţa care va supravieţui necazului celui mare, alături de copiii lor, care se vor naşte în perioada celor 1.000 de ani.

CE VOM FACE ÎN MILENIU?

În împărăţia milenară care va veni, cei înviaţi vor avea roluri şi activităţi de împlinit. Nu vor fi doar 1.000 de ani în care să ne

Capitolul 13: Mileniul – mai mult decât o lungă pauză jucăm cu urşi panda şi să mângâiem urşi koala. Slujirea noastră faţă de Hristos va continua. „Fericiţi şi sfinţi sunt cei ce au parte de întâia înviere! Asupra lor a doua moarte n-are nicio putere; ci vor fi preoţi ai lui Dumnezeu şi ai lui Hristos şi vor împărăţi cu El o mie de ani". (Apocalipsa 20: 6) într-o măsură sau alta, noi, cei înviaţi, vom avea autoritate şi stăpânire în calitate de reprezentanţi ai lui Hristos.

Implicaţia logică este că, dacă noi suntem cei care vor stăpâni, atunci trebuie să existe şi oameni care să fie Sub stăpânirea noastră. Aceştia vor fi supravieţuitorii necazului cel mare şi urmaşii lor ulteriori. Vor fi credincioşi care şi-au dat viaţa lui Hristos în timpul necazului şi cumva au evitat moartea în timpul celor şapte ani ai mâniei lui Dumnezeu. Alături de aceştia vor fi evreii

care vor face parte din trezirea în masă din Romani 11. Însă, înainte ca aceste grupuri să fie admise în mileniu, ele trebuie să treacă pe la tronul de judecată al lui Hristos.

Când Iisus. Se va întoarce la cea de-a doua Lui venire, va veni să judece:

Când va veni Fiul omului în slava Sa cu toţi sfinţii îngeri, va şedea pe scaunul de domnie al slavei Sale. Toate neamurile vor fi adunate înaintea Lui. El îi va despărţi pe unii de alţii cum desparte păstorul oile de capre; şi va pune oile la dreapta, iar caprele la stânga Lui. (Matei 25: 31 – 33)

Iisus continuă spunând că El însuşi va privi spre oile din dreapta Lui şi le va spune: „Aţi făcut o treabă fantastică. M-aţi hrănit când îmi era foame, Mi-aţi potolit setea, M-aţi îmbrăcat, M-aţi vizitat când eram bolnav, şi M-aţi încurajat când eram în închisoare”. Cei din dreapta Lui vor răspunde confuzi: „Împărate, nu ţinem minte să te fi văzut când am făcut toate aceste lucruri”. Împăratul le va răspunde: „Adevărat vă spun că, ori de câte ori aţi făcut aceste lucruri unuia din aceşti foarte neînsemnaţi fraţi ai Mei, Mie Mi le-aţi făcut”. (Matei 25: 40) Cei de la dreapta Lui vor fi apoi invitaţi în împărăţia milenară.

În stânga, caprele vor asculta aceste cuvinte cu groaza crescându-le în inimă. Destul de sigur, când se va întoarce spre ele, împăratul Iisus le va spune: „Duceţi-vă de la Mine, căci toate lucrurile pe care am spus că oile le-au făcut, voi nu le-aţi făcut”. Caprele vor protesta: „Doamne, când Te-am văzut noi flămând, sau fiindu-ţi sete, sau străin, sau gol, sau bolnav, sau în temniţă, şi nu Ţi-am slujit?” (Matei 25: 44) Iisus le va spune că neglijându-i pe „aceşti foarte neînsemnaţi fraţi” ai Lui, L-au neglijat pe El, iar El va concluziona declarând: „Şi aceştia vor merge în pedeapsa veşnică, iar cei neprihăniţi vor merge în viaţa veşnică”. (Matei 25: 46)

Când vor intra oile în mileniu, ele vor avea încă trupuri pământeşti. Ceea ce înseamnă că vor avea capacitatea să se înmulţească. Ar putea părea că raportul dintre cei care stăpânesc şi cei peste care stăpânesc să

încline înspre prima categorie, având în vedere devastarea necazului în comparaţie cu milioanele de suflete care s-au împăcat cu Hristos de-a lungul anilor. Însă în timp, acea discrepanţă dintre numere se va schimba. Populaţia lumii estimată pentru anul 1.000 d.Hr. Era undeva între 250 şi 350 de milioane. Astăzi se estimează că se ridică la 7.5 miliarde. Asta într-o lume imperfectă unde speranţa de viaţă a unui om se situează undeva în jumătatea superioară a vârstei cu două cifre, în funcţie de locaţie şi de perioadă.

Însă în veacul milenar, speranţa de viaţă o va reflecta pe cea de la perioada de început a creaţiei – perioada de dinaintea impactului devastator pe care păcatul în plină creştere l-a avut asupra omenirii şi asupra lumii. Nu va fi anormal ca mai multe generaţii din acelaşi arbore genealogic să trăiască în acelaşi timp. Se poate să întâlneşti un tânăr pe stradă şi să-i spui: „Hei, te recunosc. Ai ochii străstră-stră-stră-stră-stră-străbunicului tău… şi temperamentul”.

În mileniu, păcatul va continua să existe, şi astfel şi moartea va continua să fie. Deşi oamenii vor trăi mai mult, tot vor muri. Însă noi, cei care avem trupuri glorificate, nu vom muri. Amintiţi-vă, la momentul acela noi suntem deja schimbaţi.

Iată, vă spun o taină: nu vom adormi toţi, dar toţi vom fi schimbaţi, într-o clipă, într-o clipită din ochi, la cea din urmă trâmbiţă. Trâmbiţa va suna, morţii vor învia nesupuşi putrezirii, şi noi vom fi schimbaţi. Căci trebuie ca trupul acesta, supus putrezirii, să se îmbrace în neputrezire, şi trupul acesta muritor să se îmbrace în nemurire. Când trupul acesta, supus putrezirii, se va îmbrăca în neputrezire, şi trupul acesta muritor se va îmbrăca în nemurire, atunci se va împlini cuvântul care este scris: „Moartea a fost înghiţită de biruinţă”. (1 Corinteni 15: 51 – 54)

Când va avea loc răpirea, trupurile noastre vor căpăta îmbunătăţirea de ultimă oră. Ne vom da dubiţa veche şi răblăgită pe o maşină sport nouă şi elegantă. Iar partea minunată este că această maşină nu va ceda

niciodată şi nici nu se va zgâria – nici măcar nu va fi nevoie să îi prelungim garanţia. Gândiţi-vă: când veţi avea parte de acea schimbare într-o clipeală, nu va mai trebui să vă îngrijoraţi vreodată ce veţi mânca. Veţi putea mânca oricâte gogoşi doriţi, fără să vă îngrăşaţi. Cei peste care vom stăpâni şi care încă sunt predispuşi la toate părţile negative ale vechii firi, vor putea mânca doar o gogoaşă şi apoi vor fi nevoiţi să alerge 5 km ca să dea jos toate caloriile. Voi şi prietenii voştri, în schimb, veţi putea petrece timp la gogoşărie şi să profitaţi de oferta „Cumpăraţi o duzină, primiţi gratis o duzină”. Chiar şi numai faptul acesta este suficient să credeţi!

Mileniul va reprezenta o perioadă în care nemuritorii vor interacţiona cu muritorii. Cei fără păcat se vor afla lângă cei încă păcătoşi. Firea nepieritoare va trăi alături de firea pieritoare. Va fi o vreme în care toată omenirea – indiferent de starea trupului lor – va veni împreună să i se închine împăratului Iisus care şade pe tronul Său.

Toţi cei ce vor mai rămâne din toate neamurile venite împotriva Ierusalimului se vor sui în fiecare an să se închine înaintea împăratului, Domnul oştirilor, şi să prăznuiască sărbătoarea Corturilor. Dacă unele din familiile pământului nu vor voi să se suie la Ierusalim ca să se închine înaintea împăratului, Domnul oştirilor, nu va cădea ploaie peste ele. Dacă familia Egiptului nu se va sui, dacă nu va veni, nu va cădea ploaie nici peste ea; va fi lovită cu aceeaşi urgie cu care va lovi Domnul neamurile care nu se vor sui să prăznuiască sărbătoarea Corturilor. Aceasta va fi pedeapsa Egiptului şi pedeapsa tuturor neamurilor care nu se vor sui să prăznuiască sărbătoarea Corturilor. (Zaharia 14: 16 – 19)

Profeţia lui Zaharia începe atât de bine şi ar fi fost totul minunat dacă se încheia după prima propoziţie. Din nefericire, nu se întâmplă asta. Păcatul este păcat, firea este fire şi omenirea este omenire. Chiar şi cu Iisus aflat fizic pe tronul din Ierusalim şi cu diavolul aruncat în Adânc, oamenii tot vor continua să se răzvrătească împotriva lui Dumnezeu. Acesta este locul în care ajungem

la scopul mileniului.

DE CE AVEM NEVOIE DE MILENIU?

Unul dintre motivele pentru care unii oameni întâmpină dificultăţi în a crede într-o domnie de 1.000 de ani a lui Hristos pe pământ literală, fizică, este că nu văd motivul ca aceasta să existe. Nu este un fel de eveniment întâmplător? Istoria înaintează cu o normalitate relativă şi dintr-odată începe această perioadă ciudată şi extrem de lungă ca o paranteză. Va lua Dumnezeu o vacanţă prelungită? Din nou, după cum am văzut mai devreme, va fi aceasta

Capitolul 13: Mileniul – mai mult decât o lungă pauză doar o perioadă disciplinară pentru Satana, să vadă dacă poate să se adune şi să îşi ceară iertare pentru comportamentul lui greşit?

Dar mileniul chiar nu este atât de mult învăluit în mister precum unii îl fac să fie. Pentru mulţi creştini, scopul mileniului nu este doar ambiguu, ci şi inconfortabil. Care a fost motivul primei veniri a lui Iisus? „Dumnezeu, în adevăr, n-a trimis pe Fiul Său în lume ca să judece lumea, ci ca lumea să fie mântuită prin EL” (Ioan 3: 17) Majoritatea dintre noi preferăm să-L vedem astfel pe Iisus – Mântuitorul iubitor şi sacrificial. Se potriveşte mult mai bine bebeluşului dulce şi alintat pe care îl expunem de Crăciun. Ne place iertarea de 70 de ori câte 7 a Domnului nostru blând şi milos.

În toiul păcii şi frumuseţii mileniului, nimeni nu va putea să rateze dovezile caracterului lui Dumnezeu.

Din acest motiv cea de-a doua venire a lui Hristos îi zguduie pe mulţi. Când Iisus. Se va întoarce, nu va veni cu o îmbrăţişare, ci cu o sabie. Pavel le-a spus atenienilor: „Dumnezeu nu ţine seama de vremurile de neştiinţă şi porunceşte acum tuturor oamenilor de pretutindeni să se pocăiască; pentru că a rânduit o zi în care va judeca lumea după dreptate, prin Omul pe care L-a rânduit pentru aceasta şi despre care a dat tuturor oamenilor o dovadă netăgăduită, prin faptul că L-a înviat din morţi…” (Faptele

apostolilor 17: 30 – 31) Când Iisus. Se va întoarce, va veni nu în calitate de Mântuitor, ci de Judecător.

Observaţi calificativul care descrie felul de judecată pe care o vă aduce Hristos. Când va judeca, o va face „după dreptate”. Dacă Dumnezeu va judeca lumea pe acest fundament, va vrea să se asigure că neprihănirea Lui a fost clar arătată (Isaia 11, 61). Adevărul a fost propovăduit la prima Lui venire şi va fi arătat la cea de-a doua Lui venire. În toiul păcii şi frumuseţii mileniului, nimeni nu va putea să rateze dovezile caracterului lui Dumnezeu. Va fi expus în natură şi printre naţiuni.

Poate L-aţi ratat pe Iisus la prima Lui venire; poate nu a fost exact ce v-aţi aşteptat să fie. Dar, iată-L acum din nou. Iisus domneşte din Ierusalim. Satana nu mai este prin preajmă ca să înşele sau să distragă. În asemenea condiţii, pare că toţi oamenii vor crede automat. Însă nu va fi aşa.

În mod incredibil, în ciuda tuturor confirmărilor neprihănirii din jurul lor, masele de muritori din mileniu tot vor continua să-i întoarcă spatele Mântuitorului. Aici descoperim cel de-al doilea scop al mileniului care contrabalansează arătarea neprihănirii lui Dumnezeu. Unde este păcat şi răzvrătire, trebuie să fie şi judecată.

În împărăţia milenară, vor avea loc două judecăţi. Despre prima am vorbit deja – oile şi caprele menţionate în Matei 25. Este aceeaşi judecată despre care a vorbit şi profetul Ioel:

Căci iată că în zilele acelea şi în vremurile acelea, când voi aduce înapoi pe prinşii de război ai lui Iuda şi ai Ierusalimului, voi strânge pe toate neamurile şi le voi coborî în valea lui Iosafat. Acolo, Mă voi judeca cu ele pentru poporul Meu, pentru Israel, moştenirea Mea. (Ioel 3: 1 – 2)

Oile din această judecată – credincioşii evreii proaspăt mântuiţi şi credincioşii care au supravieţuit necazului – vor popula împărăţia milenară. Însă, după cum am văzut deja, desăvârşirea spirituală a primei generaţii de milenari nu va dăinui. De aceea, când Satana va fi eliberat, va găsi o armată deja pregătită dornică să fie

condusă de el într-o răzvrătire militară împotriva Domnului. Aceasta este cea de-a doua şi cea mai mare luptă a lui Gog şi Magog care apare în Biblie:

Când se vor împlini cei o mie de ani, Satana va fi dezlegat şi va ieşi din temniţa lui, ca să înşele neamurile care sunt în cele patru colţuri ale pământului, pe Gog şi pe Magog, ca să-i adune pentru război. Numărul lor va fi ca nisipul mării. Şi ei s-au suit pe faţa pământului, şi au înconjurat tabăra sfinţilor şi cetatea preaiubită. Dar din cer s-a coborât un foc care i-a mistuit. (Apocalipsa 20: 7 – 9)

Când Dumnezeu îşi va duce la împlinire victoria sigură în acea bătălie, păcatul, răzvrătirea şi moartea îşi vor găsi finalul. Apoi, Satana va fi aruncat în iazul de foc, alăturându-se fiarei şi profetului mincinos, care au avut parte de aceeaşi soartă cu 1.000 de ani în urmă.

Acum va avea loc cea de-a doua judecată milenară, judecata de la scaunul de domnie mare şi alb. Iisus, în toată gloria Sa dumnezeiască, va sta înaintea popoarelor lumii adunate în faţa Lui.

Apoi am văzut un scaun de domnie mare şi alb, şi pe Cel ce şedea pe el. Pământul şi cerul au fugit dinaintea Lui şi nu s-a mai găsit loc pentru ele. Şi am văzut pe morţi, mari şi mici, stând în picioare înaintea scaunului de domnie. Nişte cărţi au fost deschise. Şi a fost deschisă o altă carte, care este Cartea Vieţii. Şi morţii au fost judecaţi după faptele lor, după cele ce erau scrise în cărţile acelea. Marea a dat înapoi pe morţii care erau în ea; Moartea şi Locuinţa morţilor au dat înapoi pe morţii care erau în ele. Fiecare a fost judecat după faptele lui. Şi Moartea şi Locuinţa morţilor au fost aruncate în iazul de foc. Iazul de foc este moartea a doua. Oricine n-a fost găsit scris în Cartea Vieţii a fost aruncat în iazul de foc. (Apocalipsa 20: 11 – 15)

Aceasta va fi o zi sobră şi tragică. În acest moment, toţi cei care L-au respins pe Dumnezeu, de la Cain şi până la final, vor sta înaintea împăratului Judecător. Ei vor înţelege în sfârşit adâncimea răzvrătirii lor. Vor recunoaşte natura abominabilă a păcatelor lor. Ei vor înţelege

dreptatea din spatele judecăţii Domnului în timp ce le este aplicată. Şi vor jeli cu durere în timp ce vor fi aruncaţi în iazul de foc pentru eternitate.

Este dureros şi numai să scriu despre aşa ceva. Oameni pe care îi cunosc – pe care îi iubesc – vor sta în faţa Domnului la această judecată. Pot să-mi închid ochii şi să-mi imaginez groaza şi remuşcările întipărite pe chipurile lor la auzirea verdictului final. Nu am tăria să fac următorul pas şi să mi-i imaginez fiind aruncaţi în locul pedepsei lor drepte. Prieteni, lăsaţi asta să vă motiveze să vă daţi silinţele să trăiţi şi să vorbiţi evanghelia tuturor celor din jurul vostru. Chiar dacă oamenii vă resping sau vă batjocoresc din pricina îndrăznelii voastre, nu este acesta un preţ mic de plătit pentru şansa de a juca un rol în salvarea lor de la această judecată finală?

Nu mai este multă vreme. Trebuie să ne ocupăm de afacerile Tatălui nostru.

DE CE ESTE NEVOIE SĂ STUDIEM DESPRE MILENIU?

Poate îmi veţi spune: „Amir, tot subiectul acesta despre mileniu este interesant, dar chiar este important? De bună seamă, este distractiv să vorbim despre lei şi miei, însă există anumite doctrine esenţiale şi aplicabile despre care avem nevoie să ştim?” Ei, bine, dacă mileniul nu este important, de ce a avut Ioan revelaţia aceea atât de lungă de la finalul Bibliilor noastre? Şi cum rămâne cu viziunile şi visele profeţilor din Vechiul Testament care ne oferă detalii despre mileniu? Simplul fapt că Dumnezeu a considerat că este important să aloce o porţiune atât de semnificativă din Cuvântul Său acestei bucăţi de 1.000 de ani ar trebui să ne fie îndeajuns ca să ne dăm seama că subiectul merită studiat.

Este îndeajuns să studiem despre mileniu şi pentru faptul că ne poate stârni motivaţia să ne întoarcem spre cei pe care-i iubim. Trebuie să ştim ce îi aşteaptă dacă nu îşi deschid inimile faţă de Mântuitor.

Un alt motiv pentru care să cercetăm ce spun Scripturile despre mileniu este ca să ne asigurăm că noi

înşine suntem în regulă cu Dumnezeu. Deciziile voastre de astăzi vor afecta locul şi rolul vostru din împărăţia milenară. Dacă îl alegeţi acum pe Iisus, veţi domni cu El în viitor. Însă dacă îl negaţi acum, şi el vă va nega în faţa Tatălui. În împărăţia milenară nu există promovări. Fie veţi domni, fie alţii vor domni peste voi. Urmaţi-L astăzi pe Iisus, şi veţi domni cu El mâine. Respingeţi-L astăzi pe Iisus, şi s-ar putea să nici nu apucaţi ziua de mâine. Pavel i-a scris lui Timotei: „dacă am murit împreună cu El, vom şi trăi împreună cu El. Dacă răbdăm, vom şi împărăţi împreună cu El. Dacă ne lepădăm de El, şi El Se va lepăda de noi”. (2 Timotei 2: 11 – 12) Eu aş prefera mult mai mult să fiu în rândul celor care domnesc decât în rândul celor lepădaţi.

Decideţi astăzi. Biblia ne spune că amânarea nu este o opţiune. „Iată că acum este vremea potrivită; iată că acum este ziua mântuirii”. (2 Corinteni 6: 2). Daţi-i inima voastră lui Hristos şi veţi avea asigurat un loc în familia lui Dumnezeu, apartenenţă la Mireasa lui Hristos, un rol de stăpânire în împărăţia milenară şi o veşnicie în care să experimentaţi noul cer şi noul pământ ale Creatorului nostru.

O PRIVIRE ASUPRA CĂRŢILOR

9

NE AFLĂM ÎN SFÂRŞIT LA FINALUL VREMURILOR. Am fost într-o călătorie lungă – am început din Geneza şi am ajuns acum la marele final al modului măreţ în care Dumnezeu a orchestrat istoria. Cele vechi sunt pe cale să facă loc pentru cele noi; originalul corupt este pregătit să fie dat la o parte astfel încât modelul îmbunătăţit să-i ia locul. Cerul şi Pământul 2.0 sunt pe cale să fie dezvăluite. Însă, înainte să facem ultimii paşi înspre veşnicie, mai sunt

câteva afaceri neterminate. Mai sunt câteva evenimente care trebuie să aibă loc, iar păcatul trebuie îndepărtat o dată pentru totdeauna.

Înainte de mileniu, fiara şi profetul mincinos au fost aruncaţi în iazul de foc. „Şi fiara a fost prinsă. Şi, împreună cu ea, a fost prins prorocul mincinos care făcuse înaintea ei semnele cu care amăgise pe cei ce primiseră semnul fiarei şi se închinaseră icoanei ei. Amândoi aceştia au fost aruncaţi de vii în iazul de foc care arde cu pucioasă”. (Apocalipsa 19: 20) Mai târziu, după răzvrătirea de la finalul celor 1.000 de ani, şi Satana a fost îndepărtat pentru totdeauna. „Şi diavolul, care-i înşela, a fost aruncat în iazul de foc şi de pucioasă, unde este fiara şi prorocul mincinos. Şi vor fi munciţi zi şi noapte în vecii vecilor”. (Apocalipsa 20: 10) La revedere! Drum bun! N-o să-ţi ducem dorul! însă păcatul nu va dispărea odată cu îndepărtarea celor trei. Căpeteniile păcatului vor fi îndepărtate, însă natura păcătoasă va persista.

Dacă cerul nou şi pământul nou vor fi medii desăvârşite, atunci păcatul şi natura păcătoasă trebuie îndepărtate. Astfel este introdusă judecata finală – procesul juridic ceresc în cadrul căruia vor fi pronunţate destinele veşnice finale ale oamenilor. Cei care încă trăiesc mânjiţi de păcat vor fi lepădaţi o dată pentru totdeauna, urmând soarta stăpânului lor, diavolul. Cei care au fost împăcaţi cu Dumnezeu prin sângele lui Iisus Hristos vor fi salvaţi de la acest destin teribil. Însă de unde ştim care sunt unii şi care sunt alţii? Este scris totul în cărţi.

MARELE COLECTOR DE INFORMAŢII

Tuturor ne place confidenţialitatea. Nimănui nu i-ar plăcea un Big Brother care să privească peste umărul nostru şi să intervină în viaţa noastră. Ne înfiorăm când auzim că Facebook sau Google acumulează şi stochează undeva informaţii despre noi şi ne simţim trădaţi când aflăm că ne-au vândut detaliile personale colectorilor de informaţii şi comercianţilor. Uneori pare că e de-ajuns doar să ne gândim că vrem să ne cumpărăm un ceas nou, că apar brusc reclame la ceasuri pe fiecare pagină pe care o

deschidem.

Chiar dacă Facebook şi Google se pricep la a aduna informaţii specifice despre noi, există Unul care o face mult mai bine. Dumnezeul nostru este marele Colector de Informaţii. El poate strânge până la ultima fărâmă de informaţii despre cine suntem şi ce facem şi să le stocheze pe toate în adâncimea abisală a depozitului Său lăuntric omniscient. Cunoştinţa lui despre noi nu se limitează la cine suntem sau ce-am făcut. Ea include tot ce vom face în toată viaţa noastră şi ce gândim. De câte ori în Evanghelii nu a stat Iisus de vorbă cu un grup de oameni şi, Cunoscându-le în prealabil gândurile, le-a răspuns la întrebări înainte ca aceştia să întrebe?

Dacă ar fi să deschidem arhivele minţii nelimitate a lui Dumnezeu, ce cunoştinţă despre noi am găsi în ele? Haideţi să creăm o listă:

Faptele tuturor oamenilor

„Şi am văzut pe morţi, mari şi mici, stând în picioare înaintea scaunului de domnie. Nişte cărţi au fost deschise. Şi a fost deschisă o altă carte, care este Cartea Vieţii. Şi morţii au fost judecaţi după faptele lor, după cele ce erau scrise în cărţile acelea”. (Apocalipsa 20: 12) Dumnezeu a văzut fiecare acţiune a fiecărei persoane de-a lungul timpului şi le-a scris pe toate în cărţile Lui. Va veni o zi în care toate acele cărţi vor fi deschise şi citite cu voce tare înaintea întregii omeniri.

Numele tuturor creştinilor

„Oricine n-a fost găsit scris în Cartea Vieţii a fost aruncat în iazul de foc”. (Apocalipsa 20: 15) Dacă toţi cei care nu au numele scris în Cartea Vieţii sunt condamnaţi, atunci cui aparţin numele scrise în Cartea Vieţii? Celor care nu sunt condamnaţi – cei care şi-au dat viaţa lui Hristos şi s-au dedicat să-L urmeze zi de zi.

Numărul şi numele tuturor stelelor

„El socoteşte numărul stelelor şi le dă nume la toate”. (Psalmul 147: 4) Bine, poate partea aceasta nu are legătură directă cu omenirea, însă tot e ùimitoare. Aţi fost vreodată departe de oraş şi aţi privit spre cer? Simpla

privelişte pe care o vedem cu ochiul liber este uluitoare. Când ne dăm seama că vedem doar o fracţiune minusculă din univers, ne aducem aminte de cât de imens este Dumnezeul nostru. De ce şi-ar lua Dumnezeu timp să înveţe numele tuturor stelelor? De fapt, nu a făcut asta. El deja le ştia, deoarece El le-a creat. Pe măsură ce le crea, le dădea un nume şi o aşeza pe fiecare în locul ei perfect – „Tu vei fi Steaua Bob. Tu vei fi Steaua Sally. Iar tu – cea care luceşti puţin mai tare vei fi înstelată Mestarster".

Dacă lui Dumnezeu îi pasă atât de mult de lucrurile mici, imaginaţi-vă cât de pasionat este de lucrurile mari.

Fiecare fir de păr din capul nostru

„Cât despre voi, până şi perii din cap, toţi vă sunt număraţi". (Matei 10: 30) Pe bună dreptate, unele capete de oameni reprezintă o provocare mai mică pentru Dumnezeu decât altele. Este minunat că Dumnezeu ne cunoaşte atât de bine, încât până şi un detaliu aparent atât de nesemnificativ nu scapă purtării Sale de grijă. Dacă lui Dumnezeu îi pasă atât de mult de lucrurile mici, imaginaţi-vă cât de pasionat este de lucrurile mari.

Fiecare lacrimă de-a noastră

„Tu numeri paşii vieţii mele de pribeag; pune-mi lacrimile în burduful Tău: nu sunt ele scrise în cartea Ta?" (Psalmul 56: 8) Dacă vă simţiţi singuri vreodată atunci, când plângeţi, să ştiţi că nu sunteţi. În acele momente dificile de durere şi suferinţă, Domnul este acolo, simţind fiecare lacrimă pe care o vărsaţi. El cunoaşte fiecare motiv pentru care plângeţi.

Trăsăturile fizice ale fiecărei persoane

„Când nu eram decât un plod fără chip, ochii Tăi mă vedeau; şi în cartea Ta erau scrise toate zilele care-mi erau rânduite, mai înainte de a fi fost vreuna din ele". (Psalmul 139: 16) în momentul concepţiei, Dumnezeu ştia deja cum veţi arăta. Chiar înainte să vadă prima divizare a celulei, apoi următoarea, şi următoarea, şi următoarea – Dumnezeu v-a văzut faţa şi S-a bucurat de frumuseţea creaţiei Lui.

Fiecare cuvânt rostit

„Vă spun că, în ziua judecăţii, oamenii vor da socoteală de orice cuvânt nefolositor pe care-l vor fi rostit”. (Matei 12: 36) Vă mai amintiţi când i-aţi spus cutare şi cutare lucru acelei persoane? Şi Dumnezeu îşi aminteşte. De la insultele strigate la blestemele mormăite pe sub mustaţă, Dumnezeu le aude pe toate şi ne va trage la socoteală pentru ele. De asemenea, aude şi iubeşte fiecare rugăciune şoptită şi exclamare de laudă – sunete care îi desfată urechile şi-l umplu inima de bucurie.

Fiecare faptă evlavioasă

„Căci Dumnezeu nu este nedrept ca să uite osteneala voastră şi dragostea pe care aţi arătat-o pentru Numele Lui, voi, care aţi ajutorat şi ajutoraţi pe sfinţi”. (Evrei 6: 10) Când lăsaţi o cutie cu mâncare pe pragul casei unei familii nevoiaşe, Dumnezeu vede, în nopţile târzii în care faceţi curat în biserică pentru serviciul de a doua zi, Dumnezeu. Se uită. Când vă târâţi picioarele deoarece genunchii vă sunt ţepeni şi sensibili de la ore întregi petrecute în rugăciune, Duhul Sfânt a fost cu voi în fiecare moment. Nu există nimic făcut pentru gloria lui Dumnezeu care să fi scăpat privirii Lui sau de care El să nu-şi amintească.

Nu există nimic făcut pentru gloria lui Dumnezeu care să fi scăpat privirii Lui sau de care El să nu-şi amintească.

Investiţiile în împărăţia lui Dumnezeu

„Ci strângeţi-vă comori în cer, unde nu le mănâncă moliile şi rugina şi unde hoţii nu le sapă, nici nu le fură. Pentru că unde este comoara voastră, acolo va fi şi inima voastră”. (Matei 6: 20 – 21) Am fost în multe biserici şi am participat la numeroase servicii. În unele biserici stau pe primul rând până când sunt invitat pe scenă să vorbesc. În altele, am un scaun pregătit pe scenă. Este minunat ce pot să văd din acea poziţie avantajoasă – adeseori lucruri pe care credeţi că nimeni nu le vede.

Pot să vă văd pe cei care moţăiţi şi pot să văd reacţia pe care o aveţi când soţia vă înghionteşte să vă treziţi. De

obicei pot să fac diferenţa între situaţia în care cineva caută un pasaj din Biblie pe telefon sau cea în care cineva îşi verifică pagina de Facebook în timp ce încearcă să pară că verifică un pasaj din Biblie. De asemenea, pot să-i văd pe cei care, la momentul colectei, se uită în stânga şi dreapta să se asigure că toată lumea vede ce sume pun ei în coş. Apoi sunt cei care strecoară pe ascuns ceva în coş, sperând că nimeni nu observă ce fac. A doua modalitate reprezintă modul în care ar trebui să o facem. Înveliţi-vă bancnota de 10.0 lei în una de 5 lei. Dumnezeu ştie cât dăruim – nu există niciun motiv pentru care ar trebui să mai ştie şi altcineva. Noi ne adunăm comori în ceruri, nu laude pe pământ.

Cei care se tem de Dumnezeu

„Atunci şi cei ce se tem de Domnul au vorbit adesea unul cu altul; Domnul a luat aminte la lucrul acesta şi a ascultat; şi o carte de aducere aminte a fost scrisă înaintea Lui, pentru cei ce se tem de Domnul şi cinstesc Numele Lui”. (Maleahi 3: 16) Cei care I se închină lui Dumnezeu şi doresc să-L cunoască sunt recunoscuţi şi auziţi de El. De asemenea, El Se asigură că numele lor este trecut în cartea aducerii Lui aminte.

Asta ne duce înapoi la cărţile din Apocalipsa 20: 11 – 15. Aceste cărţi sunt pline cu nume şi informaţii. În primul volum apar toţi oamenii din toată vremea şi de pretutindeni. Fiecare persoană care s-a născut vreodată a fost trecută în această carte. Cea de-a doua este Cartea Vieţii. Aceasta cuprinde lista cu toţi cei destinaţi să petreacă veşnicia împreună cu Dumnezeu.

Într-un anumit sens, ambele cărţi sunt cărţi ale vieţii – una îi include pe toţi oamenii care au trăit, iar cealaltă pe toţi cei care vor intra în veşnicie. Cea dintâi este cea mai neînsemnată, pe când cea de-a doua este cea mai importantă. Ca în cazul sărbătorilor, există o umbră şi apoi există o substanţă.

DUALITATEA CĂRŢILOR

Între cele două cărţi există o dualitate vizibilă de-a lungul Scripturii. Aceasta se vede în cele două naşteri ale

noastre. Câţi dintre voi care citiţi această carte v-aţi născut la un moment dat în viaţa voastră? Bănuiesc că procentajul este destul de ridicat. S-ar putea să risc puţin acum, însă vă pot garanta că nu există nicio persoană care să trăiască astăzi pe pământ care nu şi-a început viaţa fiind întâi născută. Cu toate acestea, Iisus ne spune că mai există o a doua naştere – una care nu stă la începutul vieţii noastre fizice, ci la începutul celei veşnice.

Drept răspuns, Iisus i-a zis: „Adevărat, adevărat îţi spun că, dacă un om nu se naşte din nou, nu poate vedea împărăţia lui Dumnezeu”.

Nicodim I-a zis: „Cum se poate naşte un om bătrân? Poate el să intre a doua oară în pântecele maicii sale şi să se nască?”

Iisus i-a răspuns: „Adevărat, adevărat îţi spun că, dacă nu se naşte cineva din apă şi din Duh, nu poate să intre în împărăţia lui Dumnezeu”. (Ioan 3: 3 – 5)

În 1998, când am călătorit prima oară în Filipine, înaintea unui serviciu divin, am fost abordat de cineva care m-a întrebat dacă sunt catolic sau născut din nou. Nu eram sigur ce să răspund, deoarece ştiu că cele două variante nu se exclud neapărat între ele. Până la sfârşitul serii am ajuns să înţeleg că „născut din nou” era pur şi simplu termenul pe care congregaţia îl folosea ca să facă o distincţie între Creştinii evanghelici şi catolici. Totuşi, felul în care Iisus a folosit expresia implică mai mult decât un simplu titlu său. Un termen descriptiv. Este un cuvânt-imagine minunat.

Fariseul Nicodim nu putea înţelege la ce S-a referit Iisus când a vorbit despre naşterea din nou. Nu este imposibil ca cineva să se întoarcă în pântecul mamei lui? Şi, chiar dacă nu ar fi, cine ar vrea să facă asta? Iisus a explicat că oamenii au nevoie să se nască din apă şi din Duh. Toţi ne-am născut din apă. Vreme de 9 săptămâni, fiecare dintre noi am fost înotători grozavi. Apoi s-a rupt apa, iar noi am văzut lumina zilei. Prin acest proces ne-am născut în viaţa fizică.

Pentru viaţa veşnică, avem nevoie să ne naştem din Duhul. Prima naştere – cea din apă – este necesară ca să fim admişi în lumea naturală. Cea de-a doua este necesară admiterii în lumea cerească. Naşterea din apă are loc la începutul vremii noastre pe pământ. Naşterea spirituală poate începe în orice moment, atâta timp cât încă avem suflare. Naşterea fizică este pasivă – nu facem nimic ca să se întâmple. Naşterea spirituală este activă – are loc când alegem să-L urmăm pe Iisus Hristos.

A doua dualitate este observată în cele două vieţi ale noastre. Pavel a scris: „Şi dacă Duhul Celui ce a înviat pe Iisus dintre cei morţi locuieşte în voi, cel ce a înviat pe Hristos Iisus din morţi va învia şi trupurile voastre muritoare, din pricina Duhului Său, care locuieşte în voi”. (Romani 8: 11) După cum nădăjduiesc că putem cădea cu toţii de-acord, fiecare dintre noi suntem vii din punct de vedere fizic. Totuşi, viaţa pe care o ducem acum nu este de-ajuns. Aceasta este doar viaţa unei persoane cu un trup muritor. Când vă veţi naşte din nou, Duhul Celui care L-a înviat pe Iisus din morţi va locui în voi. Aceasta este noua viaţă. Prima viaţă este temporară – va avea un final. Cea de-a doua este eternă – va dăinui pe vecie.

În aceeaşi manieră în care sunt două vieţi, există şi două morţi. Oricât de tragic este acest lucru, oamenii mor. „Şi, după cum oamenilor le este rânduit să moară o singură dată, iar după aceea vine judecata”. (Evrei 9: 27) Moarte pur şi simplu este un lucru care se întâmplă în cursul vieţii. Trupul fizic are ataşată o dată a expirării, şi într-o zi, vremea lui se va fi scurs. Este posibil, cu toate acestea, să fim morţi chiar dacă pe plan fizic suntem încă vii. „Pe voi, care eraţi morţi în greşelile voastre şi în firea voastră pământească netăiată împrejur, Dumnezeu v-a adus la viaţă împreună cu El, după ce ne-a iertat toate greşelile”. (Coloseni 2: 13) Păcatul ne omoară pe plan spiritual. Însă prin lucrarea lui Hristos de la cruce şi prin iertarea care a rezultat în urma acesteia, Dumnezeu ne aduce înapoi la viaţă.

După cum am învăţat mai devreme, există două

învieri. Prima a început cu Iisus, „pârga celor adormiţi” (1 Corinteni 15: 20). Lazăr a murit, a fost înviat şi a murit din nou. Nimeni în afară de Iisus nu a fost înviat fără să mai moară iarăşi. Din moment ce El este cel dintâi rod, ştim că, atunci când vom fi înviaţi să fim cu Domnul nostru, noi, la fel ca Iisus, am terminat-o o dată pentru totdeauna cu moartea. Cea de-a doua înviere va avea loc la finalul împărăţiei milenare. Toţi oamenii care au trăit vreodată vor avea parte de una din cele două învieri. Fèlul în care va arăta învierea voastră va depinde de o altă dualitate – dacă sunteţi credincioşi sau necredincioşi.

Iar asta ne conduce la ultima dintre dualităţi – cele două cărţi. Primul set de cărţi este cel mai puţin semnificativ. Acestea conţin numele fiecărei persoane care s-a născut vreodată. Cea de-a doua este Cartea Vieţii Mielului. Este cartea care prezintă trecerea de la viaţa fizică la cea veşnică.

DESCHIDEREA CĂRŢILOR

În Apocalipsa 20: 12, Ioan revelatorul ne descrie ce se va întâmpla în ceruri:

Şi am văzut pe morţi, mari şi mici, stând în picioare înaintea scaunului de domnie. Nişte cărţi au fost deschise. Şi a fost deschisă o altă carte, care este Cartea Vieţii. Şi morţii au fost judecaţi după faptele lor, după cele ce erau scrise în cărţile acelea.

Imaginaţi-vă această scenă uimitoare. Vom sta înaintea lui Dumnezeu. Cărţile se vor deschide şi, unul câte unul, bărbaţii şi femeile din toate generaţiile vor fi judecaţi bazat pe acţiunile lor din timpul vieţii lor. Daniel este şi mai pitoresc în descrierea pe care o aduce aceleiaşi săli de judecată:

Mă uitam la aceste lucruri, până când s-au aşezat nişte scaune de domnie. Şi un îmbătrânit de zile a şezut jos. Haina Lui era albă ca zăpada, şi părul capului Lui era ca nişte lână curată; scaunul Lui de domnie era ca nişte flăcări de foc, şi roţile lui ca un foc aprins. Un râu de foc

curgea şi ieşea dinaintea Lui. Mii de mii de slujitori îi slujeau şi de zece mii de ori zece mii stăteau înaintea Lui. S-a ţinut judecata şi s-au deschis cărţile. (Daniel 7: 9 – 10)

Aceasta este o judecată publică şi toţi cei aflaţi de faţă vor auzi păcatele fiecărui acuzat. La Dumnezeu, totul este pe faţă. Nimic nu rămâne ascuns. Fiecare acţiune alături de ruşinea şi vina care vin odată cu ea vor fi dezvăluite. Apoi se va auzi verdictul: „Vinovat!" Aceasta este o scenă care mă face să mă cutremur şi mă umple de întristare. Dar totuşi nu mă umple de teamă, deoarece eu nu voi avea parte de această judecată. Eu mă voi afla în tribună – un observator, nu un acuzat.

În partea din faţă a sălii, cărţile vor fi deschise şi toţi oamenii vor primi pedeapsa dreaptă pentru păcatele lor. Urmărirea tuturor acestora din tribună cel mai probabil va reprezenta o experienţă dificilă. Poate veţi vedea oameni pe care îi iubiţi, oameni pe care vreţi să-i ajutaţi, oameni pe care vreţi să-i salvaţi. Însă va fi prea târziu. Nu veţi mai putea face nimic.

Poate veţi vrea să fiţi voi pedepsiţi pentru păcatele altcuiva. Moise a încercat asta, însă nu a funcţionat. După ce a petrecut o vreme cu Dumnezeu pe Muntele Sinai, a coborât şi a văzut acel viţel de aur cumplit. 40 de zile fusese sus pe munte – prezenţa lui Dumnezeu a fost cu el, arzând muntele, gravând legea Lui. Acum, Moise era furios şi devastat de ceea ce a văzut. Cunoştea gravitatea păcatului poporului şi pedeapsa pe care acesta o merita.

Şi totuşi, în ciuda păcatului lor şi răzvrătirii împotriva lui Dumnezeu şi împotriva lui, Moise încă îi iubea pe oameni. De fapt, i-a iubit îndeajuns de mult cât să-şi pună la bătaie destinul lui veşnic pentru ei. El a pledat înaintea Domnului: „Ah! poporul acesta a făcut un păcat foarte mare! Şi-au făcut un dumnezeu de aur. Iartă-le acum păcatul! Dacă nu, atunci, şterge-mă din cartea Ta, pe care ai scris-o!" (Exod 32: 31 – 32) Moise era gata să îi fie şters numele din Cartea Vieţii Mielului, dacă asta ar fi însemnat ca numele israeliţilor să rămână scrise în continuare în ea.

Însă Dumnezeu nu a acceptat. El i-a răspuns: „Pe cel

ce a păcătuit împotriva Mea, pe acela îl voi şterge din cartea Mea… în ziua răzbunării Mele, îi voi pedepsi pentru păcatul lor!” (versetele 33 – 34). Fiecare om va fi pedepsit pentru păcatele lui/ei. Există un singur substitut pentru păcatele noastre, şi nici Moise, nici noi nu ne-am califica să fim acesta.

Poate în timp ce vom urmări cu disperare judecata veţi vrea să fie înlocuit numele vostru din Cartea Vieţii cu cel al unei persoane iubite. La fel ca inima lui Moise, şi a lui Pavel se frângea pentru poporul său. El înţelegea condiţia lor de oameni pierduţi din pricina respingerii lui Mesia care le-a fost trimis. Pavel era un evreu ortodox – el înţelegea felul în care evreii aderau la lege, dedicarea lor faţă de ritualuri şi mândria lor că fac parte din poporul ales al lui Dumnezeu. Într-o rugăciune sfâşietoare, el a pledat înaintea lui Dumnezeu: „Căci aproape să doresc să fiu eu însumi anatema, despărţit de Hristos, pentru fraţii mei, rudele mele trupeşti”. (Romani 9: 3) El spunea că dacă moartea lui spirituală ar putea însemna mântuirea evreilor apropiaţi, el ar consimţi oricând să moară. Însă Dumnezeu nu lucrează în felul acesta. Fiecare om este responsabil de faptul că îi apare numele în cartea judecăţii.

CARTEA VIEŢII MIELULUI

Pe cea de-a doua carte, Cartea Vieţii Mielului, trebuie noi să ne focalizăm şi în ea să ne punem nădejdea. Din nou, primul set de cărţi conţine numele fiecărei persoane născute vreodată. Numele din acea carte sunt temporare şi vor fi şterse când oamenii vor muri. Dar nu va fi la fel în cazul cărţii celei mai importante. Când un nume este scris aici, rămâne scris.

Yom Kippur este Ziua Ispăşirii a evreilor. Înainte de această zi sfântă, evreii postesc 25 de ore. Cerinţa religioasă este un post de 24 de ore, însă noi ne-am gândit că mai bine să mai adăugăm încă o oră, doar ca să fim siguri. Nu putem şti niciodată cât de furios ar fi Dumnezeu dacă furăm un minut sau două. La Yom Kippur avem o binecuvântare tradiţională pe care ne-o spunem unii

altora: „Fie ca numele tău să fie scris în carte”. Aceasta este Cartea Vieţii sau cartea de aducere aminte despre care scrie în Maleahi:

Atunci şi cei ce se tem de Domnul au vorbit adesea unul cu altul; Domnul a luat aminte la lucrul acesta şi a ascultat; şi o carte de aducere aminte a fost scrisă înaintea Lui, pentru cei ce se tem de Domnul şi cinstesc Numele Lui.

Eivorfiaimei, zicedomnuloştirilor, îmivorfiocomoară deosebită, în ziua pe care o pregătesc Eu. Voi avea milă de ei, cum are milă un om de fiul său care-i slujeşte. (Maleahi 3: 16 – 17)

Gândiţi-vă la cât de tragică este această binecuvântare. În esenţă, noi spunem: „Poate că numele tău a fost scris anul trecut în carte, dar poate, pentru că ai fost destul de groaznic anul acesta, numele tău a fost şters. Nădăjduiesc să poţi ajunge să-ţi fie numele scris din nou”.

Poporul evreu înţelege, când vine vorba de cartea obişnuită a vieţii, că păcatul poate aduce moarte şi că moartea îţi îndepărtează numele din acea carte. Totuşi, lucrurile stau diferit când vine vorba de Cartea Vieţii Mielului. În primul set de cărţi, numele sunt scrise cu cerneală. În cea de-a doua şi cea mai importantă, numele sunt scrise cu sânge. Iar sângele nu este al nostru – este sângele desăvârşit al Mielului lui Dumnezeu, care şi l-a dat pentru iertarea păcatelor noastre. Este sângele care ne-a răscumpărat pentru viaţa veşnică. Acest sânge este permanent, indestructibil, imposibil de şters. Întrebarea pe care trebuie să o adresăm nu este „Pot să-mi pierd mântuirea?”, ci „Sunt eu cu adevărat mântuit?”

ESTE SCRIS NUMELE VOSTRU ÎN CARTEA VIEŢII?

Asta ne conduce la ultima şi cea mai importantă întrebare din această carte: Este numele vostru scris în Cartea Vieţii? Iisus a spus clar care este calea înspre mântuire: „Eu sunt Calea, Adevărul şi Viaţa. Nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine”. (Ioan 14: 6)

Mântuirea nu vine printr-o confesiune aparte sau în

urma faptului că suntem îndeajuns de buni. Nu vă puteţi naşte din nou şi să fiţi creştini doar pentru că părinţii voştri sunt creştini, şi mântuirea nu vă poate fi turnată pe cap de un pastor sau un preot când sunteţi copii. Mântuirea vine când hotărâţi să vă daţi vieţile lui Iisus, să acceptaţi darul fără de plată al mântuirii şi să vă dedicaţi să trăiţi pentru El.

Pavel a scris: „Căci prin har aţi fost mântuiţi, prin credinţă. Şi aceasta nu vine de la voi; ci este darul lui Dumnezeu. Nu prin fapte, ca să nu se laude nimeni". (Efeseni 2: 8 – 9) Mântuirea este o lucrare *a lui Dumnezeu,* nu *a noastră.* Este vorba despre faptul că eu şi voi acceptăm invitaţia harului lui Dumnezeu, nu despre a ne câştiga intrarea.

Cum putem primi darul fără de plată al mântuirii? Crezând că lucrarea lui Iisus de la cruce este suficientă ca păcatul să ne fie iertat şi să primim viaţa veşnică şi dedicându-ne să-L facem pe El centrul vieţii noastre. „Dacă mărturiseşti deci cu gura ta pe Iisus ca Domn şi dacă crezi în inima ta că Dumnezeu L-a înviat din morţi, vei fi mântuit. Căci prin credinţa din inimă se capătă neprihănirea, şi prin mărturisirea cu gura se ajunge la mântuire". (Romani 10: 9 – 10) Tot ce ne cere Dumnezeu este o rugăciune simplă a credinţei şi o dedicare din adâncul inimii.

Când vă dedicaţi Lui, relaţia voastră cu Hristos este restaurată. Acum sunteţi în El, iar El este în voi. Această relaţie vă asigură că aveţi numele scris în Cartea Vieţii. Ioan a scris:

Şi mărturisirea este aceasta: Dumnezeu ne-a dat viaţa veşnică, şi această viaţă este în Fiul Său. Cine are pe Fiul are viaţa; cine n-are pe Fiul lui Dumnezeu n-are viaţa. V-am scris aceste lucruri ca să ştiţi că voi care credeţi în Numele Fiului lui Dumnezeu aveţi viaţa veşnică. (1 Ioan 5: 11 – 13)

Până când acea zi va veni... să ne focalizăm pe afacerile Tatălui, ştiind că nu mai este multă vreme.

Observaţi verbul „să ştiţi". Cât de puternic şi

mângâietor este! Ioan nu spune „să vă doriţi” să aveţi viaţa veşnică, sau „să speraţi” că aveţi viaţa veşnică. El spune *să ştiţi* fără urmă de îndoială că numele vă sunt scrise în Cartea Vieţii Mielului şi că vă veţi petrece veşnicia în cerul nou şi pământul nou, bucurându-vă de prezenţa Domnului şi Mântuitorului vostru, Iisus Hristos.

CÂT DE CURÂND

Ziua se apropie. Aceasta este Ziua când Iisus îşi va răpi biserica de pe pământ ca să se întâlnească cu El. Este Ziua judecăţii lui Dumnezeu asupra păcătoşilor şi a disciplinării poporului Său, Israel. Este Ziua în care Iisus va pune piciorul pe Muntele Măslinilor, venind a doua oară să locuiască pe pământ, alături de creaţia Lui. Este Ziua domniei Regelui regilor de pe tronul Său din Ierusalim. Este Ziua legării Satanei şi apoi a eliberării lui şi a celei din urmă răzvrătiri a omenirii. Este Ziua judecăţii de la scaunul de domnie mare şi alb, când oile vor fi separate de capre. Şi este Ziua cerului

Capitolul 14: 0 privire asupra cărţilor nou şi pământului nou, unde ne vom bucura pentru eternitate de prezenţa Domnului.

Până când acea zi va veni, să ne odihnim în nădejdea mântuirii noastre prin Iisus Hristos. Şi haideţi să ne focalizăm pe afacerile Tatălui, ştiind că nu mai este multă vreme. Aşa cum spune Evrei 10: 23 – 25:

Să ţinem fără şovăire la mărturisirea nădejdii noastre, căci, credincios este Cel ce a făcut făgăduinţa. Să veghem unii asupra altora, ca să ne îndemnăm la dragoste şi la fapte bune. Să nu părăsim adunarea noastră, cum au unii obicei; ci să ne îndemnăm unii pe alţii şi cu atât mai mult, cu cât vedeţi că ziua se apropie.

NOTE DE FINAL

Capitolul 1: Mulţumiri

Brooke Seipel, „Google Searches Spike for World War 3 amici Heightened Tensions Abroad”, The Hill, 14 aprilie 2017, https://thehill.com/blogs/blog-briefing-room/news/328948-google – searches-spike-for-worid-war-3-amid-heightened-tensions.

1. Neil Connor şi David Miliward „World on the Brink of Thermo-Nuclear War, as North Korea Mulls Test That Could Goad Trump”, The Telegraph, 14 aprilie 2017, www.telegraph.co.uk/news/2017/04/13/ us-may-laimeh-strike-north-korea-goes-nuclear-weapons-test/.
2. Dahlia Kholaif şi Tamera El-Ghobashy, „Blasts Hit Two Egyptian Churches, Killing at Least 47”, The Wall Street Journal, 9 aprilie 2017, www.wsi.com/ articles/egyptian-church-hit-by-bomb-blast-1491727099.
3. James MacIntyre, „Egyptian Coptic Priest Delivers Inspiring Christian Message to Bombers: Thank You, We Are Praying for You’”, Christian News on Christian Today, 13 aprilie 2017, www.christiantoday.com/article/ egyptian-coptic-priest-delivers-inspiring-christian-message-to-bombersthank-you-we-are-praying-for-you/ 107295.htm.
4. Avi Lewis, „Saudis Would Let Israeli Jets Use Their Air Space to Attack Iran”, The Times of Israel, 25 februarie 2015, www.timesofisrael.com/ saudis-said-to-mull-air-passage-for-israeli-jets-to-attack-iran/.
5. „List of Large Volcanic Eruptions in the 21st Century”, Wikipedia, Wikimedia Foundation, 9 mai 2019, https://en.wikipedia.org/wiki/Listoflarge volcaniceruptions înthe21 steentury.
6. „UN Issues Urgent Appeal for $4.4 Billion în Famine Aici”, Philanthropy News Digest, 14 martie 2017, http://philanthropynewsdigest.org/news/ un-issues-urgent-appeal-for-4.4-billion-in-fam ne-aici.

Capitolul 4: 0 perioadă extinsă de 70 de săptămâni

Biblegateway. Bible Gateway Blog, www.biblegateway.com/resources/ encyclopedia-of-the-bible/Apocalyptic-Literature.

1. Clarence Larkin, „Mountain Peaks of Prophecy by Clarence Larkin”, http://clarencelarkincharts.com/Clarencelarkin6.html.

Capitolul 5: Umbra cu bătaie lungă a Paştilor

Sam Behrens, „How Creepy Holographic Concerts Are Transforming the Future of the Music Business”, Mic,

26 octombrie 2015, https://mic. Com/articles/89785/how-creepy-holographic-concerts-are-transformingthe-future-of-the-music-businesse. QPAB – qrxKR.
1. Ben Sales, „Christians Who Celebrate Rosh Hashanah and Yom Kippur a Growing Trend”, The Times of Israel, 26 august 2017, www. timesofisrael.com/ christians-who-celebrate-rosh – hashanah-and-yom-kippur-a-growing-trend/.

Capitolul 6: Umbra cu bătaie lungă a celorlalte sărbători

„The Omer Offering”, The Temple Institute, www.templeinstitute.org/the omeroffering.htm.

Strong’s Hebrew: 6016, (Omer) – Omer, https://biblehub.com/hebrew/6016. Htm.

Shemot Rabbah 5: 9, www.sefaria.org/Shemot Rabbah.5.9? Iang = bi.

Capitolul 7: Priveliştea din Orientul Mijlociu

„Runaway Train Stopped After Un controlled 2 Hours” *CNN,* 16 mai 2001, www.cnn.com/2001/US/05/15/runaway. train. O5/.
1. „Demographics of Islam”, Berkley Center for Religion, Peace and World Affairs, http://berkleycenter. Georgetown.edu/essays/demographics-of-islam.
2. Alastair Tancred, „Saudi Arabia Offers to Build the Biggest Football Stadium în Iraq”, *Daily Mail Online,* 13 martie 2018, www.dailymail.co.uk/news/ article-5483295/Saudi-Arabia-offersbuild-biggest-football-stadium-Iraq. Html.
3. Lisa Barrington et al., „Lebanon’s Hariri Rescinds Resignation, Drawing Line under Crisis”, *Reuters,* 5 decembrie 2017, www.reuters.com/article/us-lebanonpolitics-iduskbnidzllG.

Capitolul 8: Priveliştea din Israel

Will Kenton, „Silicon Valley”, *Investopedia,* 25 iunie 2018, www.investopedia. Com/terms/s/siliconvalley.asp.
1. Ed Zwim, „Israel’s Tech Startups Are Giving Silicon

Valley a Run for Its Money", *New York Post,* 28 mai 2017, https://nypost.com/2017/05/28/israelstech-startups-are-giving-silicon-valley-a-run-for-its-money/.
2. Sharon Udasin, „A Drip Revolution Around the World", *The Jerusalem Post,* 23 aprilie 2015, www.post.com/Israel-News/A-drip-revoluţion-around-theworid-398660.
3. Emily Harris, „Israel Bets on Recycled Water to Meet Its Growing Thirst", *NPR, 21* iunie 2015, www.npr.org/sections/paralels/2015/06/21/415795367/israelbets-on-recycled-water-to-meet-its-growing-thirst.
4. „Israel GDP per Capita [1960 – 2019] [Data & Charts]", www.ceicdata.com/en/ indicator/isr ael/gdp – percapita.
5. Larisa Brown, „Migrants Wait în Libya to Cross the Sea after Italy Turned Boats Away", *Daily Mail Online,* 9 iulie.2018, www.dailymail.co.uk/news/ article-5932107/Migrants-wait-Libya-cross-Mediterranean-Europe-Italyturned-boats-away.html.
6. „Read the Full Jewish Naţion-State Law", *The Jerusalem Post,* 19 iulie 2018, www.post.com/ Israel-News/Read-the-full-Jewish-Nation-State-Law-562923.
7. Peter Beaumont, „EU Leads Criticism After Israel Passes Jewish 'Nation State Law", *The Guardian,* 19 iulie 2018, www.theguardian.com/world/2018/jul/19/ israel-adopts-contro versial-jewishnaţionalate-law.
8. Matt Egan, „America Is Set to Surpass Saudi Arabia in a Remarkable Oil Milestone", *CNN, 21* martie 2019, www.cnn.com/2019/03/08/business/us-oilexports-saudi-arabia/index.html.
9. „Text: Obama's Speech în Cairo", *The New York Times,* 4 iunie 2009, www.Nytimes. Eom/2009/06/04/us/politics/04 obama. Text.html.
10. Habib ToumL „1.4 Million Dead Duc to Arab Uprisings", *Gulf News,* 28 august 2018, https://gulfnews.com/world/gulf/ Bahrain/14 milliondeadduetoarabuprisings1.2271986.
11. „Yemen's Houthi Rebels Launch Missiles towards Makkah and Riyadh", *The National,* 20 mai 2019,

www.thenational.ae/world/mena/yemenshouthirebelslaunchmissilestowardsmakkahandriyadhl.863838.
12. Ken Silverstein, „Israel's Natural Gas Discoveries Are Bridging Political Divides and Are Forging Economic Ties", *Forbes,* 18 aprilie 2019, www.forbes.com/sites/kensilverstein/2019/04/18/israelsnaturalgasdiscoveriesarebridgingpoliticaldivides andareforgingeconomicties/.
13. „Israel Named World's 8th Largest Arms Exporter", *The Times of Israel,* 13 martie 2019, www.timesofisrael.com/israelnamedworids8 thlargestarmsexporter/.
14. Nektaria Stamouli, „Israel, Greece and Cyprus Back Eastmed Gas Pipeline", *The Wall Street Journal,* 20 decembrie 2018, www.wsi.com/articles/israelgreeceandeyprusbackeastmedgaspipelinel 1545330357.
15. Márton Dunai şi Jeffrey Heller, „EU Eastern States Say Bloc Must Show More Support for Israel", *Reuters,* 19 iulie 2017, www.reuters.com/article/ ushungary isr aelidU SKBNIA40 WZ.

Jonathanlis, „Netanyahumeetswithreelectedkenyanpresident, Other African Leaders", Haaretz.com, 28 noiembrie 2017, www.haaretz.com/israelnews/netanyahumeetswithreelectedkenyanpresidentotherafricanleaderst.5627092.
16. Tamar Beeri, „Israel 5778 în Numbers: 25.000 New Olim, 89% of Israelis Are Happy", *The Jerusalem Post, 4* septembrie 2018, www.Po st.com/Israelnews/Israel5778 innumbers25 thousandnewolim89 percentofisraelisarehappy566475.

Capitolul 9: Când cel care împiedică încetează să mai împiedice

„Facts About the 1889 Flood", *Johnstown Area Heritage Association,* www.jaha.org/attractions/johnstownfloodmuseum/floodh

istory/ factsaboutthel889 flood/.
1. „Who Is Pastor Apollo Quiboloy?”, *Apollo Quiboloy,* 12 aprilie 2019, www.Apolloquiboloy.com/whoispastorapolloquiboloy/.
2. „Kingdom of Jesus Christ TNAEN Pastor Apollo Quiboloy”, *Kingdom of Jesus Christ,* https://kingdomofjesuschrist.org/.

BEHOLD ISRAEL

Behold Israel este o organizaţie non-profit fondată şi condusă de Amir Tsarfati, un nativ israelian. Misiunea acesteia este să ofere rapoarte de încredere şi exacte asupra evenimentelor din Israel şi din regiunile înconjurătoare.

Prin intermediul website-ului organizaţiei, a aplicaţiei gratuite, a mediei sociale şi a învăţăturilor în mai multe limbi, lucrarea ajunge la comunităţi din întreaga lume. Învăţăturile lui Amir de la faţa locului explică rolul central al lui Israel în Biblie şi prezintă adevărul despre evenimente actuale în toiul discriminării mediei globale la adresa Israelului.

Descoperiţi mai multe pe **Beholdisrael.org**